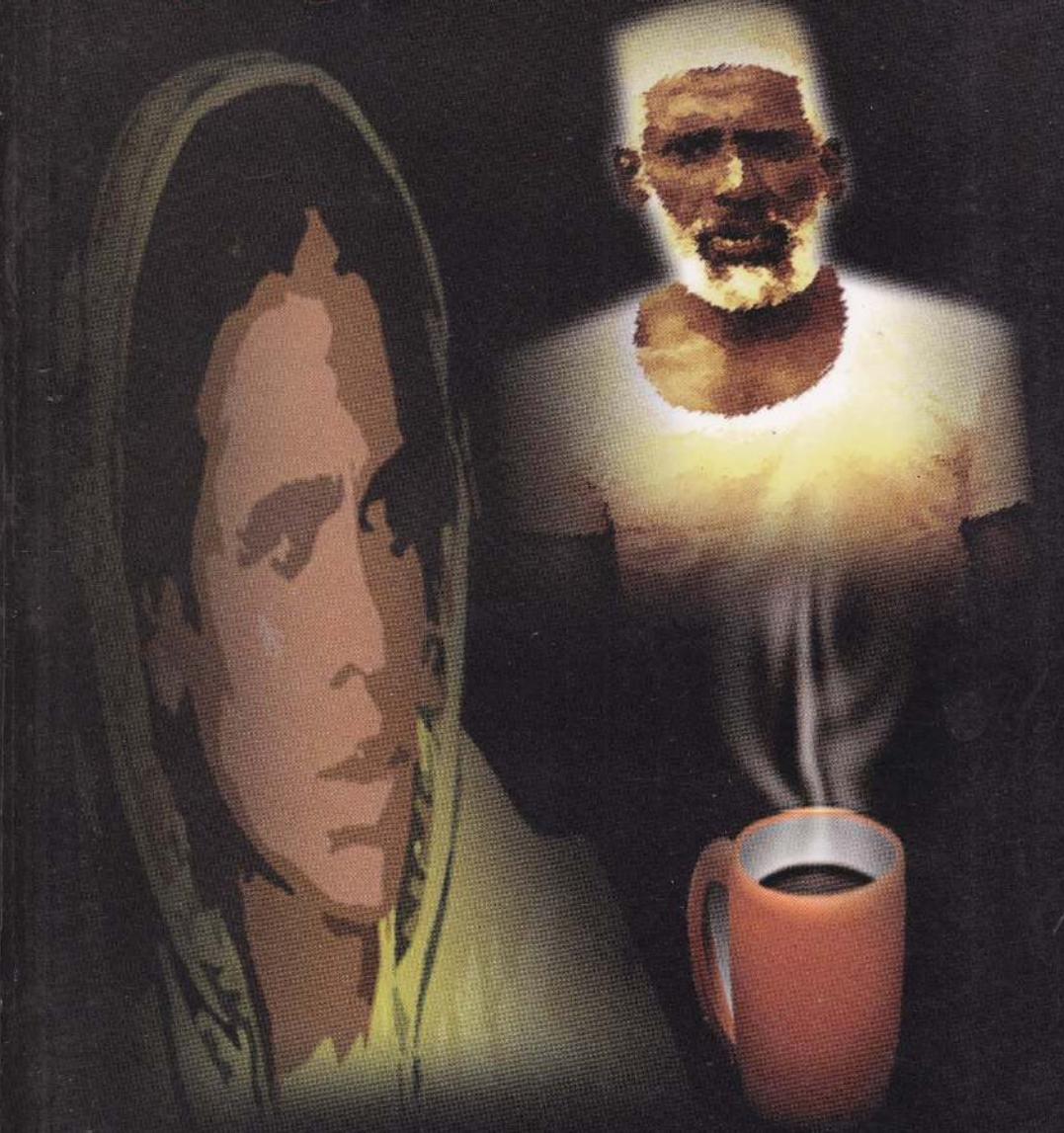

துக்குவல்லை சுமால்

முட்டைக்கோப்பு

മுട്ടൈക் കൊപ്പി
Muttai Kopy

அறுவடை - சீறுக்கதைத் தொகுப்புக்கள்

1.	கோடையும் வரம்புகளை உடனடிக்கும்	-	1984
2.	குந்ட்டு வெளிச்சம்	-	1993
3.	விடுதலை	-	1996
4.	விடை பிழைத்த கணக்கு	-	1996
5.	புதிய பாதை	-	1997
6.	வரண்டு போன மேகங்கள்	-	1999
7.	நோன்புக் கஞ்சி	-	2007

முட்டைக் கொப்பி

-சிறுகதைகள்-

Muttai Kopy

(Short Stories)

திக்குவல்லை கமால்

எஸ். கொடுகே சகோதரர்கள்

அரச விருது பெற்ற வெளியீட்டாளர்கள்

675, பி. டி எஸ். குலரத்ன மாவத,

கொழும்பு 10.

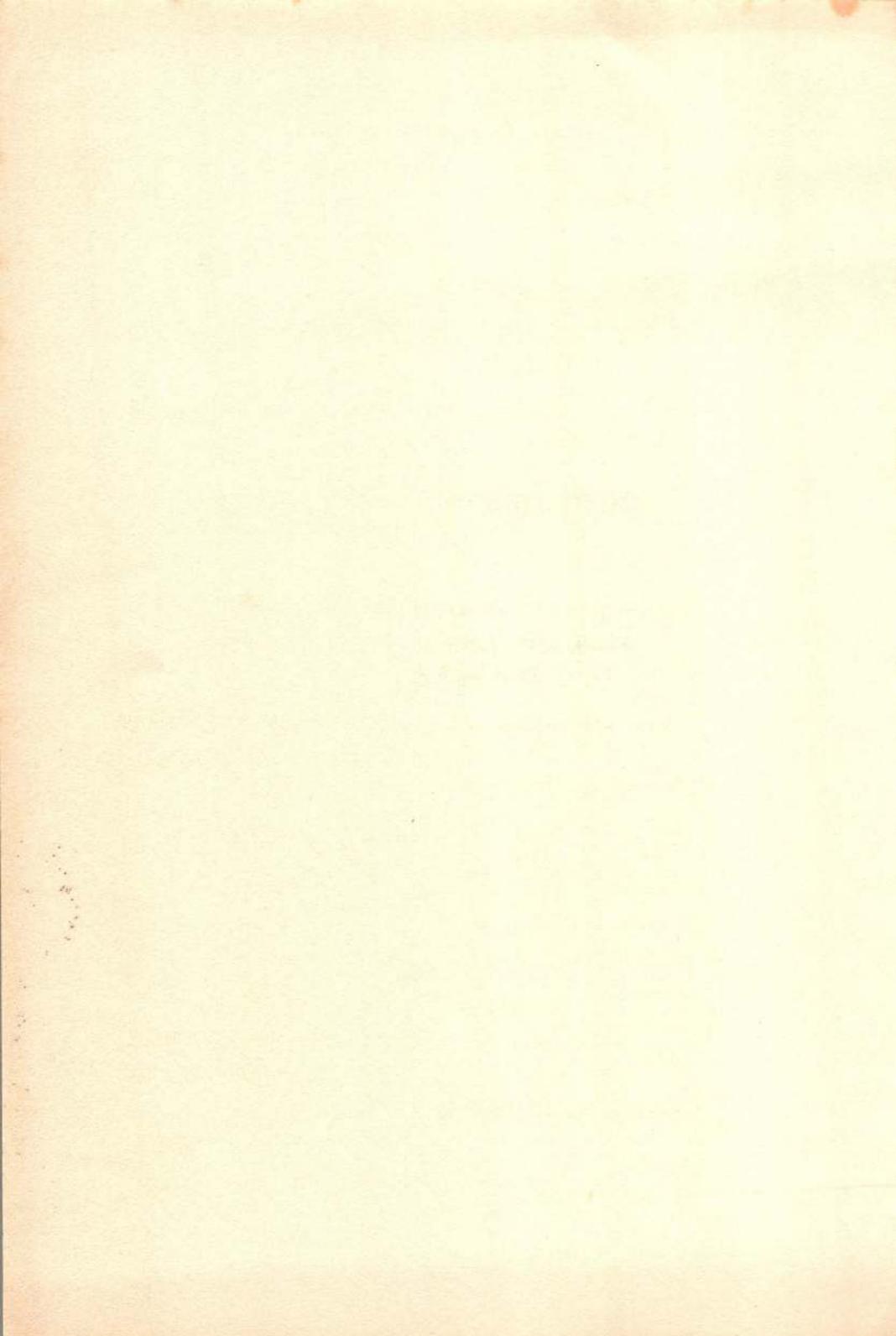
முட்டைக் கோப்பி	Muttai Kopy
சிறுகதைகள்	Short Stories
திக்குவல்லை கமால் ©	Dickwelle Kamal
முதற் பதிப்படி 2010	-First Print
கணனி அச்சமைப்பு: எஸ். எஸ். குமாரி	Type Setting S. S. Kumari
அட்டை அமைப்பு: மேமன்கவி	Cover Designed By: Memonkavi
அச்சுப் பதிவு: சதுர அச்சகம் 69, குமாரதாஸ் பிளேஸ் வெல்லம்பிட்டி	Printed by: Chathura Printers 69, Kumaradasa Place, Wellemepitiya.
வெளியீடு: எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் 675, பி. டி எஸ். குலரத்ன மாவத கொழும்பு 10.	Published by: S. Godage & Brothers 675, P.De S. Kularatna Mawatha, Colombo- 10.

ISBN: 978-955-30-2816-7

13415/1584/350

சமர்ப்பணம்:

சகோதரி
எம்.ஜே.எஸ். துறீயா
அவர்களுக்கு

தறவுகோல்

எனது சிறுகதை ஆக்க முயற்சி தொடங்கி நான்கு தசாப்தத்திற்கும் மேலாகிவிட்டது.

இதற்கிடையில் சிறுகதையின் உருவ உள்ளடக்க முயற்சி யில் பல மாற்றம் நிகழ்ந்துவிட்டன.

நான் எழுதும் போதிருந்த சமூக, அரசியல் நிலைமைகளில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்ந்துவிட்டதென்று சொல்ல முடியாது.

இருந்த அதே கட்டமைப்பு விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி யையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு மேலும் இறுக்கமடைந்து வருவதாகத் தெரிகிறது.

எனவே உண்மையான எழுத்தாளன் இவற்றுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்து, போராடிக் கொண்டே படைப்பாக்கம் செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இந்தச் சூழலில் எனது எட்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

சம்பந்தப்பட்டோருக்கு நன்றி!

இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்!

திக்குவல்லை கமால்

12.08.2010

dickwellekamal @ gmail.com

கதவுகள்

01.	பயணத்தின் ஆரம்பம்	01
02.	ஒரு குடும்பத்தின் கதை	13
03.	மின்சாரக் கனவு	22
04.	சந்தைக்கு வராத பண்டங்கள்	34
05.	வாரம் ஒரு வலம்	43
06.	இப்படியும் ஒரு....	51
07.	தவறி விழுந்த வார்த்தைகள்	60
08.	பிள்ளைச் செல்வம்	68
09.	புயலுக்குள் ஒரு பூந்தென்றல்	76
10.	காணாமல் போன கடாய்	81
11.	மனச்சுமை	89
12.	சீனிக் கோவை	97
13.	அகதிக் குட்டி	105
14.	முட்டைக் கோப்பி	111
15.	மக்கத்துமாமி	121
16.	பள்ளிவாசலும் பத்து ரூபாவும்	131
17.	அயல்வீடுகள்	138

பயணத்தின் தூரம்பம்

• • • • •

எம்னா சவுதிக்குப் போகிறாள்.

அதிகாலை இரண்டரை மணிக்கு கொழும்புக்குப் புறப்படும் பிரைவட் பஸ்ஸில் போவதாக ஏற்பாடு.

வீட்டில் யாருமே தூங்கவில்லை. எப்படித் தூக்கம் வரும்? பத்தொன்பது வருடங்களாக வீட்டுக்குள் சுற்றிச் சுழன்றுவள் இப்படிப் புறப்படுவதென்றால்.....

“ஏன்ட புள்ளிய அல்லாதான் காப்பாத்தோனும்” என்றவாறு உம்மா அவளைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

இரண்டு தாத்தமாருக்கும் தாங்க முடியாத துக்கம் நெஞ்சை அடைத்து நின்றது. தங்கச்சி சவுதிக்குப் போவதற்கு ஒருவகையில் அவனும் காரணமல்லவா?

தம்பி மாத்திரமே மகிழ்ச்சியில் கூத்தாழனான். கூத்தாடும் வயதுதான் அவனுக்கு! ஏனைய இளவட்டங்களுக்கு ஈடாக அவனும் இனி உடுக்கலாம்..... உல்லாசங்கள் பல செய்யலாம்.

உடுப்பு சாமான் கொண்ட ஒரு பெரிய பேக் வயிறுப்பி நின்றது. பிரயாணத்துக்குத் தேவையான கடிதங்கள், படிவங்கள் கொண்ட கைப்பையும் தயாராகவே இருந்தது.

“சரி சரி இப்ப ரெண்டு மணியாகீட்டா. பஸ்ஸுக்குப் போகோனும்”

காஸிம்காக்கா உடுப்புடுத்துத் தலையில் தொப்பியைப் போட்டபடி சொன்னார்.

எல்லோருமாக வேணில் கூட்டிப் போய் வழியனுப்பும் யோசனை எழுந்தபோதும் அதற்காக இன்னும் முவாயிரம் கடன்படுவது முட்டாள்தனமாகப் பட்டதால், வாப்பா மட்டும் போவதென்று ஏகமனதாக முடிவாகியது.

“ஆ..... ரெடியா?”

வாசலில் நின்று கேட்டார் ச.பீக் நானா. சிகரட் வேறு விரலிடுக்கில் புகை கக்கியது.

“ரெடி.... ரெடி” வீட்டுக்குள்ளிருந்து பல குரல்கள்.

ச.பீக் நானா முந்திக்கொண்டு பெரிய பேக்கைத் தூக்கிக் கொண்டார். வாப்பாவும் மகனும் பின்தொடர்ந்தனர். கண்ணெத் துடைத்துத் துடைத்து பின்னே பார்த்துப் பார்த்து நடந்தாள் ஸமீனா.

பஸ் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தது. ஆசனங்களில் மூவரும் அமர்ந்து கொண்டனர். ஊரிலிருந்தே கொழும்புக்கு வாகனம் போவது எவ்வளவு வசதி.

“தூக்கம் வரும்..... கவனம்..... ஜனேலப் பூட்டிக்கோங்கொ புள்ள”

ஸமீனாவைப் பார்த்துச் சொல்ல ச.பீக் நானா தனது இருக்கையில் ஹாய்யாக அமர்வதோடேயே மினி பஸ் பூறப்பட்டுவிட்டது.

ச.பீக் நானா இல்லாவிட்டால் இந்தப் பயணம் எப்படிச் சித்தித்திருக்க முடியும்?

அவர் இருபது வருட அனுபவசாலி. அவரை அடியொற்றிப் போய் வந்தவர்கள் வீடு கட்டி.... வியாபாரம் தொடங்கி.... கல்யாணம் செய்து..... இப்படி நல்ல நிலையில் நிறையைப் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். யாரையும் அவர் இடைநடுவில் ஏமாற்றிய சம்பவங்களே கிடையாது.

பாஸ்போட் முதல் : பிளைட் ஏறும்வரை அனைத்துக் காரியங்களையும் அவரே பார்த்துவிடுவார்.

மகள் விடயமாக ஒருநாள் காலிம்காக்கா தேடிச் சென்றதைக் கேள்விப்பட்டு மறுநாள் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். வீட்டுக்காரர்கள் சொல்வதையெல்லாம் அுமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“ஒங்கட மகள் அனுப்பியது பெரிய வேலயல்ல. எனம் வயஸாப் புள்ளையேன்.... எதுக்கும் இனமொருக்க யோசிச்சிச் செல்லுங்கொ”

ச:பீக் நானா இப்படிச் சொன்னது பற்றி காலிம் காக்காவோ, அவரது மனைவி, பிள்ளைகளோ அவ்வளவாக ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஒரு கிழமையின் பின்பு மீண்டும் காலிம் காக்கா ச:பீக் நானா வைக் கண்டு கதைத்தபோது அவர் அந்த விடயத்தைப் பொறுப் பெடுத்துக் கொண்டார்.

இரண்டு வாரத்திலேயே ஸமீனாவுக்கு பாஸ்போட் வந்து சேர்ந்தது.

ஜந்து புகைப்படங்களுடன் பாஸ்போட்டை பிரைட் ஏஜென்ஸியில் கையளித்தார் ச:பீக் நானா. அவர் தொடர்பு வைத்துள்ள இடங்களில் இதுதான் அவருக்கு மிகவும் நம்பிக்கையான இடம்.

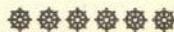
ஒரே வாரத்தில் மெடிகலுக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது அவருக்கு. அதை முடித்து அடுத்த வாரத்திலேயே பயணிக்க வேண்டிய பாக்கியும்.

இரவல்லவா நெடுஞ்சாலையில் சங்கடங்கள் குறைவு. படுவேக மாக பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது. குளிர்காற்று வேறு புகுந்து விளையாடியது. மூலை இருக்கையில் தன்னை அறியாமலேயே தூங்கித்தான் போனாள் ஸமீனா.

“மகள் எழும்புங்கொ”

வாப்பா தோளில் தட்டிய போது கண்விழித்துப் பார்க்க பஸ் கொழும்பை வந்தடைந்திருந்தது. சட்டென்று நேரத்தைப் பார்த்தாள். ஏழு மணியை நெருங்கி நின்றது.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய மூவரும் புலர்ந்திருந்த புதிய காலையோடு சங்கமித்தனர்.

அந்த மூன்றெடுக்குக் கட்டிடத்துக்கு முன்னால் ஆட்டோ அவர்களைக் கொண்டுவந்து விட்டது.

ச.பீக் நானா முன்னோக்கி நடந்தார் மிகக் கம்பீரமாக. வாப்பாவும், மகனும் அவர் வழி நடந்தனர்.

‘பிரைட் டிரவல் ஏஜன்ஸி’ என்ற பளபள பெயர்ப் பலகை இரண்டாம் தட்டில் அவர்களை வரவேற்றினார்கள்.

கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனபோது ஜில்லென்று மென்குளிர் அவர்களை அள்ளிக் கொண்டது.

நாலைந்து பேர் ஆங்காங்கே அமர்ந்திருந்தனர். சிலர் பயணிகள் போலவும் தெரிந்தது.

சுவரிலே பெரும் பெரும் விமானங்களின் படமும் ஆங்கில எழுத்துக்களுமாகக் கண்களைப் பறித்தன.

உள்ளே கண்ணாடியால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட அறையில் பொஸ் அமர்ந்திருந்தார். உள்ளே இருந்தவரோடு கதைப்பதும் ஏதோ எழுதுவதும் டெலி.போன் அழைப்புக்களுக்கு காது கொடுப்பதுமாக அவர் இயங்கி நின்றார்.

ச.பீக் நானா அங்குமிங்குமாகத் தடுமாறிய போதும் அவர் கவனிப் பதாக இல்லை. இருப்பவர் வெளியே வரட்டுமென்ற எதிர்பார்ப்போடு அவர் காத்திருந்தார்.

காஸிம் காக்கா மூன்றுமுறை தும்பி ஸமீனாவின் கவனத்தைத் திசை திருப்பினார். அரைகுறைத் தூக்கத்தின் பிரதிபலிப்பு அவர் கண்களில் தொக்கி நின்றது.

ஸமீனா அந்த இடத் துக்கு இரண்டாவது தடவையாக வந்திருந்தாள்.

முதல் தடவை மெடிக்கலுக்காக வந்தாள். புகைப்படத்தையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்த பொல் மெல்லச் சீரித்துத் தன் அங்கீகாரத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“ஒரு நல்ல எடத்துக்கு மகள் அனுப்போன்றும் தொர்” காஸிம் காக்கா எல்லாப் பெற்றோரையும் போல தனது எதிர்பார்ப்பை வெளியிட்டார்.

“எனக்கென்னா இந்த வயதில் நம்ம பிள்ளைங்க போறதே விருப்பமில்லை” பொல்தான் அபிப்பிராயப்பட்டார்.

“எனத்த செய்வயன் தொர.... எனக்கிட்ட வசதீக்குமென்டா இப்பிடி அனுப்பியா..... எனக்கு மூன்று கொமரு தொர.... வேறு வழில்ல....” அழாக்குறையாகத் தனது அந்தராத்மாவைத் திறந்து காட்டினார்.

“ம..... இங்க இருந்து கொண்டு அங்க நல்ல எடம் தேடிய கட்டம். இருந்தாலும் அறிந்தவகையில் நல்ல எடத்துக்கு அனுப்பி வைக்கியன்”

அது இவருக்குமே திருப்தியைக் கொடுத்தது. நன்றிப் புன்னகை பூத்தாள் ஸமீனா.

“வாங்கொ வாங்கொ”

ச.பீக் நானாவின் குரல்தான் அது.

மூவரும் கண்ணாடி அறைக்குள் கால் பதித்தனர்.

“அஸ்ஸலாமலைக்கும் தொர” பெரிய ஸலாமோன்றைப் போட்டார் ச.பீக் நானா.

அவர் உதட்டுக்குள் பதில் சொல்லிச் சிரித்தார்.

ஸல்வார் கமீஸ் அணிந்து இப்பொழுதே விமானமேற்ப போவது போன்ற பாணியில் நின்றாள் ஸமீனா.

“ரொம்ப யோசித்து அங்க இருக்கிற எங்கட ஏஜன்ஸியில் விசாரிச்சி ஒரு நல்ல இடம் பாத்திருக்கன். ஏதோ உங்க சான்ஸூம் வேல செய்யணும்” அவளைப் பார்த்தபடியே சொன்னார் பொள்.

“செலபேரு அங்க பெய்த்து மிச்சம் கஷ்டப்படுகியாங்க தொரெ. சம்பளமாலும் ஒழுங்காக குடுக்கியல்லியாம். ராவு பகலா கஷ்டப் படுகியாம.....” ச.:பீக் நானா சில அனுபவத் தொகுப்புக்களை முன் வைத்தார்.

“யேஸ் யேஸ் அப்படிப்பட்ட பிச்சக்கார் நாடுகளுமிருக்கு. நாங்க நேரே சஷ்டிக்குத்தான் அனுப்புறம். அதிலேயும் இன்னக்கிப் போற வங்களுக்கு ஒரு நல்ல ஏரியா செலக் பண்ணியிருக்கன்”

“அல்லறம்துவில்லா..... எத்தின மணிக்கு தொர பிளேன்?”

“பின் நேரம் அஞ்சேகாலுக்கு..... டிக்கட் டெல்லாம் ரெடி. ஸமீனாவோட இன்னம் ரெண்டுபேர் போறாங்க. முனு மணிக்கு முன் நால எயா. போட்டில நிக்க வேணும்..... பிரச்சினயில்ல எங்கட வாகனத்திலதான் போறது”

“இப்ப பத்து மணிதானே தொர”

“ஓ..... நீங்க எங்கயும் போறதென்டா போயிட்டு வாங்க”

“சரி”

மூவரும் வெளியே வந்தனர்.

“இப்ப எனத்தியன் செய்த?” ச.:பீக் நானா இருவரையும் விழித்துக் கேட்டார்.

“எதுக்கும் தெவடமரத்தடிப் பள்ளிக்குப் பெய்த்து ஒரு காணிக்க

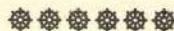
போட்டா நல்லம் போல எனக்குப் படுகிய” இது காஸிம் காக்காவின் யோசனை.

“ஓ வாப்பா. காணிக்க போட்டிட்டு சாப்பாடிச்சிட்டு வரோம்” ஸமீனாவும் சரியென்டாள்.

“அப்ப..... எனக்கு ரெணுமூணு பாஸ்போட் வேலயீக்கி. நீங்க பெய்த்திட்டு வாங்கொ..... ம..... நூத்திருவது பஸ்ஸிலேறி ரெண்டு ருவா டிகேட் எடுங்கொ”

“அதெல்லம் எனேத் தெர்ம..... நான் வருஷக் கணக்கா கொழும்பப் பெரட்டினவன்”

பயணப் பொதியையும் ச.பீக் நானாவின் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு இருவரும் வெளியிறங்கினர்.

வாகனம் தயாராக நின்றது. பயணிகளும் தயாராகி நின்றனர். இன்னும் பொல்ஸாம் டிரைவரும் தான் வரவேண்டியிருந்தது.

மினுவாங்கொடையைச் சேர்ந்த ஜராங்கனி தனது கணவனோடும் இரு பிள்ளைகளோடும் நின்றான். தம்பாலை வாசியான ஆஸியா தனது முதல் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட்டு, இரண்டாவது தடவையாகப் பயணமாகிறாள். மகனும் மருமகனும் உடனிருந்தனர்.

இருவரையும் இங்கிருந்தே வழியனுப்பிவிட்டு ஊர் போய்ச் சேர் வதே அவர்களது உத்தேசமாக இருந்ததால் உணர்ச்சிப் பரிமாறல் கள் மிக உச்சத்தில்.

“காஸிம் காக்கா” ஏதோ யோசனை வயப்பட்டவராக ச.பீக் நானா கூப்பிட்டார்.

“எனத்தியன்?” வியப்போடு கேட்டபடி நெருங்கினார் காஸிம் காக்கா.

“அங்சி மணிக்குப் பொறுகு கட்டுநாயக்காவிலீந்து வந்து மறுபணேம் ஊருக்குப் போறென்டா எவளவு கரச்சலன்”

“ம..... இவளவு தூரம் வந்திட்டு எட வழீல் உட்டிட்டுப் பொகச் செல்லியா?”

“அப்பிடியல்ல..... நேத்தும் தூக்கம் முழிச்ச..... இன்டக்கும் முழிக்கவாகியேன்”

“ம.... கதிராமத்து இன்டலிட்டல ஏறினா..... ஊருக்குப் பொகங் காட்டம் ஜாதியாப் படுக்கேலும். வெளவால் மாதிரி தொங்கிக் கொண்டு பொகத் தேவில்ல”

“அது..... அது பாருங்கொ முனுபேரும் கதச்சிக்கோ நிக்கியத்த. அந்தப் பொம்புள உம்ம மாதிரி.... ஸெளதிக்கிப் பெய்த்து ஏறங்கங்காட்டம் ஒத்தருக்கொத்தரு தொண.....”

“நீங்க செல்லியதெல்லம் மெய்தான் ச.பீக் நானா..... ஊட்டுக்குப் பெய்த்து ஏன்ட பொஞ்சாதிக்கிட்ட எனக்குத் தப்பேலுமா..... வாயில் மண்தான்”

“சரி சரி வந்தத்தப் பெய்த்திட்டே வரோம். அன்ன பொஸ்ஸாம் வார்”

ஸெல்டெல்லில் பேசியபடியே பொஸ் அத்தர் மணக்க மணக்க வந்து கொண்டிருந்தார்.

பிரியாவிடையில் இறுதிக் கட்டத்துக்கு வந்தனர் அவர்கள் இருவரும்.

“சரி ஏறுங்க.... ச.பீக் நானா முன்னுக்கு வாங்களன்”

“ம..... சரி ரைட்ரைட்” ச.பீக் நானா நடத்துனராக மாறினார். உள் ணோயும் வெளியேயும் கை அசைப்புகளோடு பஜிரோ நகர ஆரம்பித் தது. ஒரு விமானச் சொகுச் எல்லோருக்குந்தான் தெரிந்தது.

“இன்னக்கி சுகமில்லேன்னு டிரைவர் வரயில்ல. நானே டிரைவ்

பண்ணேனானும் பாருங்க” இக்கட்டான நிலைமையைத் தொட்டுக் காட்டினார் பொஸ்.

ஸமீனாவுக்கு கொழும்பிலிருந்து கட்டுநாயக்கவரை செல்வதுகூட புதிய அனுபவம்தான். அதனால் கண்களுக்கும் வேலை அதிகம். அவ்வப்போது முன் இருக்கைக்கு மேலேயுள்ள தளவாடியைப் பார்க்கும் போது, டிரைவர் ஆசனத்திலிருக்கும் பொஸ்ஸின் முகம் அவள் கண்களுக்குப் பட்டது. அவனுடைய பிரச்சினையை அனுதாபத்தோடு அனுகியவர் என்றவகையில் ஒரு நன்றியுணர்வு அவள் மனதிலே மேலோங்கியது.

தனக்கு சவுதியிலே ஒரு நல்ல இடம் கிடைத்து..... தனது இளமை, அழகு, ஏழ்மையைப் புரிந்து கொண்டு..... கைநிறைய ஊதியமும் அன்பளிப்பும் தந்து..... அதனால் வீட்டுப் பிரச்சினைகள் படிப்படியாகத் தீர்ந்து..... இப்படியிப்படி கணாக்களும் துஆக்க ஞமாக அவள் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கூடவே காலையில் வீயாரத்தடியில் சாம்பிராணிப் புகைப் பரவ சத்தில் ஹஸ்ரத் கேட்ட பிரார்த்தனையும் ஞாபகத்தைத் தொட்டது. வீட்டில் உம்மா விடுவாரா..... ஜந்து மனிக்கெல்லாம் ரிழ்வான் மௌலவியை அழைத்து பத்ரியா மௌலிது வேறு ஒது ஆரும் பித்துவிடுவார். இவையெல்லாம் தக்க சமயத்தில் கைகொடுக்கு மென்பதில் அவனுக்கு முழுமையான நம்பிக்கை.

அந்தச் சந்திக்கருகே வண்டி நிற்பது போலிருந்தது. சட்டென்று அவள் வெளியே பார்த்தபோது ஆழிக்காரர்களெல்லாம் ஆயுத பாணியாக அங்குமிங்கும் நின்றனர். பொஸ்ஸாம் ச.பீக் நானாவும் இருபக்கமாகவும் இறங்கி பின் கதவைத் திறந்தனர்.

“காளிம் காக்கா ஏறங்குங்கொ” ச.பீக் நானா உள்ளே பார்த்துச் சொன்னார்.

“எனத்தியன் நடு ரோட்டில் ஏறங்கச் செல்லிய” தலையைப் பணிந்து இறங்கியபடி கேட்டார் அவர்.

“போன கிழம் ஒரு குண்டு கண்டு பிடிச்சாங்களாம். அதனால்

பலத்த பாதுகாப்பு. டிக்கட் உள்ளவங்களுக்குத்தான் போக முடியுமாம்”

பொஸ் சொன்னதையும் அங்கே வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனங்களையும் பார்த்த போது உண்மை ஊரஜிதமாகியது.

காலிம் காக்கா மகளை அரவணைத்து விடை பெற்றுக் கொண்டார். இருவரது கண்களும் கசிந்து சிவந்தன.

“அப்ப நாங்க ஊருக்கு போற பொஸ். மத்த விஷயங்கள் நீங்கள் கவனிச்சிக்கோங்கொ. அடுத்த கெழும் வாருனே” ச.பீக் நானா இருவருக்குமாகப் பேசினார்.

காலிம் காக்காவால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

இருக்கையில் அமர்ந்து எட்டாட் பண்ணிய பொஸ் கையசைத்த படி வண்டியை இழுத்தார்.

காலிம் காக்காவும் ச.பீக் நானாவும் பஸ் வரும்வரையில் கட்டுநாயக்கா சந்தியில் புதினம் பார்த்தபடி காத்திருந்தனர்.

நேர் பாதையிலிருந்து வண்டி வளைந்து உள்ளே திரும்பியது. இடையிடையே பல இடங்களில் நிறுத்தி நிறுத்தி செக் பண்ணினார்கள். பாஸ்போட், டிக்கட் எல்லாம் பொஸ் வசம். எல்லோரும் அவருக்கு அறிமுகமானவர்கள் போலும். பிரச்சினையின்றி வாகனம் முன்னேறிச் சென்றது.

பல பக்கமும் பாதைகள் பிரிந்தும், சேர்ந்தும், நீண்டும் சென்றன. மரம் செடிகள் ஒழுங்கமைப்பாய் அழுக சொரிந்தன. இடையிடையே கட்டிடங்கள்.

மூவரும் இறங்கி பொதிகள் சகிதம் பொஸ்ஸின் பின்னால் நடந்தன. நீண்டுயர்ந்த கட்டிடங்களும் பயணிகளுமாக ஒரு மௌனக்கலகலப்பு. ஸமீனாவின் மனதில் திக்திக்கென்றது. உறுமிக் கொண்டு விமானங்கள் எழுந்து பறந்தன. இன்னும் சில ஒடு பாதைகளில் ஊர்ந்தன.

“இப்படி இருங்க”

மூவரும் அங்கே அமர்ந்து கொண்டனர். உள்ளே சென்றவர் இன்னும் வந்ததாக இல்லை. கவலையும், கலக்கமும் நிறைந்த முகங்களே அங்கு நிரம்பியிருந்தன.

இன்னும் அதிக நேரம் அவர்கள் அங்கே இருக்க முடியாது. ஜந்து மணிக்கு :பிளைட் அல்லவா? பரபரப்போடு வந்தார் பொல்.

“உங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு பிரச்சினையுமில்ல. ஸமீனாட் டிக்கட்டில் ஒரு சீல் குத்தப்படல்ல. நான் கூடக் கவனிக்கல்ல. ம்..... என்ன செய்றது?” பொல் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டார்.

“அப்பிடித்தான் புள்ள.... சின்னக் கொறபாமந்தாலும் பிரச்சின தான்” ஆஸியா தாத்தா அனுபவத்தோடு சொன்னார்.

“சரி டிரை பண்ணிப் பாக்கிறஞ்” மீண்டும் உள்ளே ஓடினார் பொல்.

ஸமீனாவுக்குத் தலை சுற்றியது. ஒரே கணத்தில் தனிமைப்பட்டுப் போனதாக உணர்ந்தாள். அப்படி ஏதும் நடந்துவிட்டால் என்ன செய்வதென்பது புரியவில்லை. வாப்பாவும் போய்விட்ட பின்பு.....

“ஆ..... ரெண்டு பேரும் வாங்க. ஸமீனா கொஞ்சம் பொறுங்க”

இவருவரும் எழுந்து ஸமீனாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டனர். மற்றப் பயணிகளும் ஒவ்வொருவராக உள்ளே செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

நேரமும் ஜந்து மணியை அண்மித்துவிட்டது.

சற்று நேரத்தில் மிகப் பெரிய இரைச்சலோடு ஒரு விமானம் எழுந்து பறந்தது.

“ஸமீனா..... :பிளைட் போயிட்டு. உங்களுக்கு நாள்க்கித்தான். அதுக்கிடையில் இந்த டிக்கட்ட திருத்திக் கொள்ள வேணும்” மிக அமைதியாக அவர் சொன்னார்.

“அப்ப நான்..... நான்” தடுமாற்றத்தோடு கேட்டாள் அவள்.

“இப்பிடி நடக்குமென்று யார் நம்பினது. சரி ஏதோ ஒரு நலவிருக்கும். இன்னக்கி நம்ம வீட்டுக்குப் போவம். நம்ம நோனா உங்களுக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்து தருவா. நாள்க்கி அவவோடயே இங்க வரலாம்”

“அப்பிடியா சரி சரி”

ஸமீனாவுக்குப் பூரண திருப்தி. தன் வீட்டிலேயே தங்கவைக்க அவர் முனைந்தமை அவரது நல்ல தன்மையை மேலும் வலியுறுத்தியது.

வண்டி கொழும்பு நோக்கி விரைந்தது. கடந்து வந்த காட்சிகளை மீண்டும் ஒருமுறை காணும் வாய்ப்பு அவனுக்கு. ஜிலுஜிலுவென்று காற்று ஐன்னலுக்குள்ளால் பாய்ந்தது.

ஒரு மணி நேரத்துக்குள் கொழும்புப் பெய்ரஸ்கை. வண்டியின் வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்து அந்தப் பாரிய கேற்றுக்குள்ளால் திரும்பியது.

ஒரு புந்தோட்டம் போன்ற பகுதிக்கூடாக பஜுரோ மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்தது.

‘இவளவு பெரிய மாளிக மாதிரி ஊடெண்டா இவரு எவளவு பெரிய சல்லிகாரனா ஈக்கும்’ அவள் நினைத்துப் பார்த்து புளகித்தாள்.

வாகனம் திரும்பி .போர்டிகோவில் நின்றது. கண்ணாடி இரட்டைக் கதவருகே சீருடையில் இருவர்.

பொஸ்ஸைத் தொடர்ந்து அவனும் இறங்கினாள். அவரது மனைவி அவளை வரவேற்க எங்கே வருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவனுக்கு!

அது பொஸ்ஸின் வீட்டில்; ஒரு உல்லாசப் பயண ஹோட்டல் என்பது இனித்தான் ஸமீனாவுக்குத் தெரியவரும்.

தினக்குரல்
15.02.1998

ஒரு குடும்பத்தின் கலை

• • • • •

பயணித்துக் கொண்டிருந்த இருவருக்குமே கொஞ்சம் குடாகப் பிளேனரீ அடித்து உடலை மதமதப்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

கிராமச் குழல், இரு பக்கமாகவும் மரங்களின் அடர்த்தி, இடையே சின்னச் சின்ன வீடுகள், மத்திய தரமான வீடுகளும் அவ்வப்போது மின்னி மறைந்தன.

கார் ஓர் ஓரமாக நிற்றது. அது வீடா... கடையா.....? வீடும் கடையும் தான். மணல் பரவிய முற்றம். முன் சுவரோடு சேர்த்து கிடுகுக் கூரையைத் தாங்கி நிற்கும் நான்கு மரத்துஞ்கள்.

“வாங்க..... உள்ள வாங்க” ஐம்பது வயதைத் தாண்டி நிற்கும் பெண்மனியின் குரல்.

கிடுகுக் கூரைக்குக் கீழே நீளப்பாட்டுக்குப் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் அமரப் போன இருவரும், இக்குரலால் மேலே ஏறினர். அதற்கிணையில் இரண்டு கதிரைகளை இழுத்தெடுத்துப் போட்டாள்.

இருவரும் நீளக் காற்சட்டையணிந்து சற்றே துரைத்தனத்தோடு தோன்றியதால் தான் போலும் இப்படியொரு கெளரவும்.

“ரெண்டு பிளேனரீ”

வெளிச் சுவரோடு இணைந்து களிமன்னினால் எழுப்பிய அடுப்பு மேடை. புகைந்தபடி தண்ணீர் முட்டி. கொதி நீர் அள்ளும் பேணி அகப்பை. தயாரிப்பு நடந்தது.

ஒரு சிறிய பக்கீஸ் மேசை. நான்கைந்து பிளாஸ்திக் போத்தல் கள். அதிலே டொ.பி, பிஸ்கட் அப்படியிப்படி. ஒரு தட்டிலே கொஞ்சம் வெற்றிலை பாக்கு, இன்னொரு பக்கமாக சட்டி, முட்டிகள் சில. ஏதேதோ தின்பண்டங்கள் இருந்ததற்கு அடையாளமாக ஒரு தட்டும் அதன் மேலாக ஒரு பொலித்தீன் தாஞ்சும்.

சுடச்சுடத் தேநீர் இதமாக இறங்கியது.

“இந்த அம்மா மாத்திரந்தான் இருக்கிறா போல..... வேற யாரையும் காணல்லயே.....”

குறுந்தாடி வழுக்கைத் தலையைப் பார்த்துச் சொன்னார். அவரும் “ம்” என்று தலையாட்டிக் கொண்டார்.

ஏதோ தன்னைப் பற்றித்தான் கதைக்கிறார்களென்பதைப் புரிந்து கொண்டு சிரித்தாள் அவள். அப்பாவித்தனமான அழுக்குத்தனம் இல்லாத சிரிப்பு.

குறுந்தாடி ஒரு சொகுசான பேர்வழி. சொந்த வியாபாரம் நடாத்துபவர். படிப்பு..... பல விடயங்கள் பற்றிய சிந்திப்பு..... ரசனை உணர்ச்சி..... எல்லாம் கொண்டவர். வாரம் ஒரு தடவையாவது தியேட்டருக்குப் போய்ப் படம் பார்ப்பது..... கலை நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்வது இப்படியான பழக்கமுடியவர். அப்போதெல்லாம் வழுக்கைத் தலைதான் உடனிருப்பார்.

தேநீர்க் கோப்பையை வைப்பதற்காக எழுந்த குறுந்தாடியின் கண்களில் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு புகைப்படங்கள் மாட்டிக் கொண்டன. வழுக்கைத் தலையாரும் எழுந்து அதனை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

இரு புகைப்படங்களுக்கும் பூமாலைகள் போடப்பட்டிருந்தன. மெல்லிய சிலந்தி வேலைப்பாடுகளோடும் தூசுப் படிவோடும் அவை காட்சி தந்தன. அந்த அமைப்பைப் பார்த்தால் இறந்து போன

வர்களாக இருக்க வேண்டும். இருபத்தைந்து வயதுக்குள் அடங்கக் கூடிய அந்த இளைஞர்களுமா?

விசாரித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும் போல.....

எப்படிக் கேட்பது.....?

எங்கிருந்தோ விழுந்தடித்துக் கொண்டு சின்னப் பயல்கள் ஓடிவந்து நின்றார்கள். பிஸ்கட் போத்தல்களைக் காட்டினார்கள். ஜம்பது சத்துக்கு வியாபாரம் நடந்தது.

“இது யாரென்று நாங்க தெரிஞ்சிக்கலாமா?”

“இவர் என் கணவர்”

வயது மதிர்ந்த அந்தப் படத்தைக் காட்டிய அம்மாவின் முகம் சட்டென்று மாறிப்போனது. கண்கள் லேசாகக் கலங்கியபடி, முக்கைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

பலகாலம் ஒன்றாய் வாழ்ந்து இறந்து போன கணவனின் நினைவு மீட்டப்படும் போது யாருக்குத்தான் கவலை வராது?

“நாங்க ஒங்கள் தொந்தரவு பண்ணிட்டோமா அம்மா?” குறுந்தாடி சமாளிக்க முயன்றார்.

“இந்தக் காலத்தில் இப்பிடி எத்தனை குடும்பங்கள் கஷ்டத் துக்குள்ளாகிக் கொண்டிருக்கு”

அரைவாசிக்கு மேல் வெள்ளி இழையோடிவிட்ட தலைமுடியைக் கோதிக் கொண்டான். மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

வழுக்கைத் தலை கதை கேட்பதில் வல்லவர். தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

“அவர் நீண்ட காலமா பலக யாவாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த வர். எடக்கிட மொற்றுவைக்கிப் போய் ஓடர் கொடுத்திட்டு வருவார். அன்னக்கும் அப்படித்தான் போனவர். ஆனால் மணியாகியும் வரல்ல. நாங்க என்ன செய்யிறதென்று யோசிச் சிட்டிருந்தப்போ..... கோச்சியில் குண்டு வெடிச்சதாக ரேடியோவில் சொன்னாங்க”

இந்தத் துன்பக்கேணியை ஏன் தான் துழாவினேன் என்றாகிவிட்டது குறுந்தாடிக்கு. வழுக்கைத் தலை வாய்திறந்து காது கொடுத் துக் கொண்டிருந்தார்.

“மகனும் வீட்டில இருக்கயில்ல. கடவுள்ட தலையில பாரத்தப் போட்டிட்டு அந்த ராவ அமுதமுது கடத்தினோம். அவரும் அதில சிக்கி செத்துப் போன விஷயம் அடுத்த நாள் உறுதியாகிட்டு பாருங்கொ”

அதற்கு மேல் சொல்ல என்ன இருக்கின்றது. அன்று இப்படி எத் தனை குடும்பங்கள் நெருப்பின் மேல் மிதந்திருக்கும்? தொடர் கதையாகிப் போன இந்தத் துயர்க் கதைகள் எந்தத் திக்கிலதான் ஒவிக்காமலில்லை?

“இப்படியென்னு தெரிஞ்சிருந்தா கேட்டிருக்கவே மாட்டோமில் வையா?”

வழுக்கைத்தலை தலையாட்டியபடி “நாங்க போவமா?” என்று விண்ணப்பித்தார்.

அந்த அம்மாவுக்கு இன்னும் எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டும் போல.....“இத ஒருக்காப் பாருங்கொ”

மேசை லாச்சிக்குள்ளிருந்து ஒரு கடதாசி உறையை வெளியே எடுத்தாள். உள்ளே விரல்விட்டு ஒரு பேப்பர் கட்டிங்கை நீட்டினாள்.

ஒரு ராணுவ வீரரின் சீருடைத் தோற்றமும் அவர் பற்றிய குறிப்பும் அதிலே இருந்தது. குறைந்த காலத்தில் ஒரு சாதனை நிலை நாட்டியமைக்காகப் பதக்கம் வழங்கப்படுவது குறித்து அதில் எழுதப் பட்டிருந்தது.

குறுந்தாடியின் கண்கள் கள்ளமாகச் சுவரில் தொங்கிய அடுத்த படத்தைக் கூர்ந்தன. சந்தேகமில்லை அவனேதான்.

“முத்தமகன். ஒரேயொரு மகன். அப்பா இறந்து முனு மாதத்தில் இவனும் அந்த வழியில் போயிட்டான்.... கண்ணி வெடியில் சிக்கி சிதறுண்டு போன ஆறுபேரில் இவனும் ஒருத்தன்”

அந்த அம்மாவுக்கு எப்படி அழறுதல் சொல்லுதென்று இவர்களுக் குப் புரியவேயில்லை. அடுத்துத்து இரண்டு இழப்புக்கள். அதுவும் அக்குடும்பத்தோரின் அச்சாணிகள்.

வெறும் பிளேனர் குடிப்பதற்காக வந்து அமர்ந்தவர்கள், அங்கிருந்து எழும்ப முடியாத ஓர் உறவில் அப்படியே நின்றார்கள்.

வழுக்கைத் தலை ஒரு பத்திரிகையாளன்று, ஆனாலும் நடப்பி யல் நிகழ்வுகளால், ஒரு கிராமத்துச் சாதாரண குடும்பம் கூட எவ்வ எவ்வ சோகம் சமந்து வாழ்க்கிறதென்று அடுத்தோரும் அறிய எழுத வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு.

வேலி அடைக்கப்பட்ட அந்தச் சின்னக் காணித்துண்டும் அதற்குள் அடங்கிப் போன இந்த வீடும் நாலைந்து தென்னை மரங்களும் சிறிய வியாபாரமும்தானா அவளது வாழ்க்கையின் நம்பிக்கைகள்? வேறு பிள்ளைகள்.... உறவினர்கள்..... வருவாய்கள் இருக்க முடியுமா? அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் இருவருக்கும்.

“அம்மே” என்றபடி சமந்து வந்த விறகுக் கட்டுகளை தொப்பென்று போட்டார்கள் இருவரும்.

பன்னிரண்டு பதினான்கு வயது மதிக்கத்தக்க பெண் பிள்ளைகள். சந்தேகமில்லை. அந்த அம்மாவின் பிள்ளைகள்தான் என்பதற்கு முக அமைப்பைத் தவிர வேறேன்ன சான்றுதான் வேண்டும்?

வெளியே நின்ற காரையும் உள்ளே நின்ற புதியவர்களையும் இருவரும் மிரளாமிரளாப் பார்த்தனர். அந்த அம்மாவின் சிரிப்பு : போடோ கொப்பி பண்ணியது போல் அந்த இளக்களின் முகத்திலும்!

“இதுதான் எங்கட யாவாரம். சின்னச் சின்னக் கட்டுகளாக் கட்டி வைப்போம்”

அம்மா அவர்களைப் பார்த்து சிநேகபூர்வமாகச் சொன்னதை அவதானித்த இருவருமே ஒரே நொடியில் நெடுநாள் பழக்கம் போல் மாறிவிட்டார்கள்.

“ஓவ்வொரு நாளும் நாலஞ்சி முற மேல் வளவுக்குப் போய் விறகு கொண்டு வருவோம். லீவு நாளாக்கி கூடுதலா கொண்டு வருவோம்” இருவருமே ஒன்று போல் சொன்னார்கள்.

நாலெந்து பிள்கட்ட- டொ.பி போத்தல்களாலும் வெற்றிலை வட்டியாலும் தேநீர் முட்டியாலும் காலத்தைக் கடத்த முடியுமா என்ற வெளிப்படாத அவர்களது கேள்விக்கு, ஓரளவுக்கு இப்போது விடை கிடைத்துவிட்டது.

“ரெண்டு பேரும் எங்க படிக்கிறீங்க?” குறுந்தாடி நேர்காணலை ஆரம்பித்தார்.

“மகா வித்தியாலயத்தில்” சீன்னவள் துடிப்போடு முந்திக் கொண்டாள்.

“ஸ்கூல் தூரமா?”

கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு “நடந்து போகலாம்” என்றாள் முத்தவள்.

“என்ன பெயர் உங்களுக்கு?”

“நான் மாலா. அக்கா சீலா”

“என்ன கிளாஸ் படிக்கிறீங்க?”

“நான் ஒன்பது..... தங்கச்சி ஏழு”

“வகுப்பில் கெட்டிக்காரப் பிள்ளைங்களா வருவீங்களா?”

“நான் நாலாம் பிள்ளா..... அக்கா ஐந்தாம் பிள்ளா”

“அடுத்த முற ரெண்டு பேரும் முதலாம் பிள்ளையா வருவீங்களா?”

இரண்டு பேருமே ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

இவர்களுக்கு ஏதாவது அன்பளிப்புச் செய்ய வேண்டும் போல்

பட்டது குறுந்தாடிக்கு. அதை எந்த வகையில் செய்வதென்று தடுமொறியவருக்கு ஒரு வழி திறந்தது.

தனது சட்டைப் பையில் கொழுவியிருந்த நீலம்- சிவப்பு பேனாக் கள் இரண்டையும் இரண்டு பேருக்கும் கொடுத்தார். இரண்டும் இரு நூற்றைம்பது ரூபா அளவில் பெறுமதியானவைதான்.

அப்படியொரு பேனாவை அவர்கள் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. திறந்து..... அழுத்தி..... உள்ளங்கையில் எழுதிப் பார்த்து ரசித்தனர். சிரித்து நன்றி தெரிவித்தனர்.

அந்த அம்மாவுக்கும் கூட அதனை எடுத்துப் பார்க்க ஆசைதான். அதற்காக சின்னப்பிள்ளையாக மாறிவிட முடியுமா?

“இந்த இரண்டு பிள்ளைகளோடு இவங்க எப்பிடி காலம் கொண்டு போகப் போறா..... இவங்க படிப்பு..... பாதுகாப்பு..... எதிர்காலம்..... நினைக்க முடியாமலிருக்கே”

வழுக்கைத் தலை குறுந்தாடியோடு குசுகுசுத்தார். அவரும் தலையாட்டியபடி உள்ளங்கினார்.

“உங்களுக்கு இப்போ இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுந்தானா?” சந்தேகமின்றி அறிந்து கொள்வதற்காக குறுந்தாடி கேட்டார்.

“இல்ல இவங்களுக்கு முத்தது பொம்புளப் புள்ள. பத்தொன்பது வயஸ். தொழிலுக்குப் போய் ஆறுமாதம் தான் ஆகுது. மாதத்தில் ஒரு தடவ வந்து போவா” சற்றே சந்தோசத்தோடுதான் அம்மா சொன்னாள்.

குறுந்தாடியும் வழுக்கைத்தலையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து முகமலர்ந்தனர். இருவரது உள்ளத்திலும் ஊற்றெடுத்திருந்த சோகக் குணை படிப்படியாக வற்ற ஆரம்பித்தது. கொஞ்சம் ஆறுதலோடு பிரியக் கூடிய சூழல் உருவாகவிட்டதல்லவா?

“நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதேங்கம்மா. இந்தப் பிள்ளைங்க படிக்கட்டும். உங்க எதிர்காலம் சந்தோஷமா இருக்கும்”

வேறு தோதான வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு வரவில்லை.

ஒரு மணிநேரப் பழக்கம். பல வருட உறவாக வேர் பாய்ந்து தவிர்க்க முடியாத பிரிவாக அமைந்தது.

“திரும்ப இந்தப் பக்கம் நிச்சயமாக வருவோம்”

இறங்கி இருவரும் காருக்கருகே வந்தனர். அப்போதுதான் காருக்குள்ளேயிருந்த இரண்டொரு கலண்டர்கள் குறுந்தாடியின் கண்களில் பட்டது. புத்தாண்டு தொடங்கி இன்னும் ஒருமாதம் கூட நகரவில்லையே!

“நீங்க ஏறுங்க. நான் இதக் குடுத்திட்டு வாரன்”

வழக்கைத் தலை கதவைத் திறந்தார்.

“இது நம்மட கடைக் கலண்டர். ஏதும் தேவைன்னா இதில் நம்பர் இருக்கு”

சிறுமிகள் இருவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு எடுத்துப் படம் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

“ஓன்று கேக்க மறந்திட்டனே. முத்தமகள் தொழில் பாக்கிறதாச் சொன்னீங்க. மேற்கொண்டு ஒரு விபரமும் சொல்லல்லியே”

சொன்னாள்.

“சரி வாரன்”

குறுந்தாடியின் முகத்தில் போகும் போதிருந்த சந்தோஷம் வரும் போதிருக்கவில்லை. ஏதோவொரு வேகத்தோடும் கோபத்தோடும் வந்தவர் படாரென்று கதவைத் திறந்து வேகமாக அடித்துக் காரை ஸ்டார்ட் பண்ணினார்.

மூவரும் கைகாட்டியதை கூட அவர் கவனிக்கவில்லை.

வழக்கைத்தலை தான் பதிலுக்குக் கையசைத்து விடை கொடுத்தார்.

கார் விரைந்தது; வேகமாகத்தான். எந்தப் பேச்சும் வெளிப்படு வதாக இல்லை. இந்த மனிதனுக்கு என்ன நடந்துவிட்டதென்ற போசனை வழக்கைத் தலைக்கு.

“என்ன ஒன்னுமே பேசாம்?”

“என்ன பேசுறது?”

காரின் வேகம் இன்னும் சற்றே அதிகரித்தது.

“அந்த அம்மா என்ன சொன்னாங்க?” தயக்கத்துடன் கேட்டார் வழக்கை.

“அவங்க முத்தமகள் தொழில் பார்க்கிறதா சொன்னா இல்லயா..... ஞாபகமிருக்கா?”

“ஆமா”

“என்ன தொழில் பாக்கிறான்னு தெரியுமா?”

“அதத்தானே கேட்க மறந்திட்டம்”

“கடைசியா ஞாபகம் வந்து கேட்டன்”

“என்ன தொழிலாம்?”

“தகப்பனும் அண்ணனும் செத்ததால் அவசரமா தொழிலெடுக்க முயற்சி பண்ணினாவாம். ஏ.எல் எல்லாம் பாஸ் பண்ணியிருக்கா வாம..... கொம்பியூட்டர் டைப் ஸெட்டிங் தெரியுமாம.....”

“அப்பறம்?”

“ஷச்சிங்..... கிளரிக்கல் எக்ஸாமெல்லாம் எழுதியிருக்கிறா..... ஒன்னும் கிடைக்கல்லியாம். கடைசியா.....”

“என்ன திரும்ப மௌனமாகீட்டங்க?”

“அந்தப் பிள்ளை ஆழியில் சேந்திட்டுதாம்”

இப்பொழுது இருவருமே மௌனம்.

தினகரன்

22.02.1998

மின்சாரக் கணவு

• • • • • • • • •

வீட்டுக்கு வெளிச்சம் எடுக்கும் வேகத்தில் முக்கால்வாசிக்கு மேல் ஒடிக்களைத்த பின்பு, ‘அது சரிவராது’ என்பது அவனுக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மனக் கக்கிசத்தைக் கக்கிவிடும் அவசரம்.

“எங்களுக்கு இவடம் சரிவாரல்ல. வம்பன்.... போக்கிரியளியளப் பாத்து ஊடுவாசல் வித்துப் போட்டுப் போறதுதான் புத்தி. அதாப் பொறுத்தான் இவடத்திலீக்கியவனியனுக்கு வெளங்கிய”

பின்னைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, சுற்றுப் புறத்தைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த, அக்கம் பக்க வீட்டுக்காரரை ஒரு கணம் நின்று கவனிக்கச் செய்தது. அவன் எதிர்பார்த்ததும் அதைத்தான். வரவர் அவனது சத்தம் உயர்ந்து சென்றது.

“இங்க வாங்க சும்ம சத்தம் போட்டு வேலில்ல. தின்டுக்கொண்டு குடிச்சக் கொண்டு அவனியள் மட்டுந்தான் சந்தோஷமாக ஈக்கோணும். மத்த மனிசரு என்பானாலுமொன்டு. நீங்க சத்தம் போடாம் உள்ளுக்கு வாங்கொ”

மனைவியின் வார்த்தைகள் அவனை உள்ளே ஸ்ரத்த போதும் நெஞ்சு திமுதிமுவென்று கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அலை மெல்ல மெல்ல வெளியே பரவிச் சென்றது.

“எங்களுக்கு ஸாம்பு வெளிச்சம் போதேன். இவளவு நாளும் நிக்கல்லியா?” ஆழுதல் படுத்துமாப் போல் மனைவி சொன்னாள்.

அவனது கோபம் அவ்வளவு இலகுவாகத் தணிவதாக இல்லை.

நாற்பது வயதுவரை பிறந்து வளர்ந்த உம்மா வாப்பா வீட்டிலேயே அவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

அவனும் அவனது நானாவும் மாத்திரமே பிள்ளைகள். நானா திருமணம் செய்து பிள்ளை குட்டிகளோடு அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தார். அவனுக்கும் ஒரு திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்பது பஸ்தும் ஆசை. அது கைகூடாமலேயே போய்விட்டது. உம்மா இருக்கும்வரை அதற்காகப் பக்ரதப் பிரயத்தனம் செய்தார். உம்மா மௌத்தாகும் போது கூட, அவரது நெஞ்சிலே எஞ்சியிருந்த ஒரே யொரு ஆசை இளைய மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

“ம..... நீ மட்டும் கலியாணம் முடிச்சி புள்ள குட்டியளோட நின்று சரிவாரா? ஒன்ட தம்பியேம் நாளேப் பின்னுக்கு பாக்கக்கேக்க ஒரு பொம்புள ஒணுமேன். அவனக் கெழுவனாக்கிப்போட்டு அவன்ட ஊடுவாசல் பங்கேம் ஒனக்காக்கிக்கொளப் பாக்கியா.....?”

அவனது உம்மா பொறுக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் முத்த மகனுக்கு இப்படி ஏசுவதுண்டு. யாருக்கும் குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை. இயல்பிலேயே எதற்கும் கூச்சப்படும் தன்மையிலேயே வளர்ந்துவிட்டான். நாலுபேரின் மத்தியிலே நாலுவார்த்தை பேசும் திராணி அவனுக்கில்லை.

தொழில் என்று நிலையாக அவன் எதையும் செய்யவில்லை. அவ்வப்போது கடைகளுக்குப் போய் கோக்கியாக வேலை செய்தி ருக்கிறான். அதுவும் ஆறுமாதத்துக்கு மேல் எங்கும் தொடர்ந்து இருந்துதில்லை. வீட்டு வளவில் ஆடு, கோழி வளர்ப்பதில் மாத்திரம் வல்லவன்.

நாற்பது வயதிலும் நான்கு வயதுப் பிள்ளையைப் போல் பார்த்த

அவனது உம்மா மெளத்தாகிப் போன போதுதான், அவன் தனிமையையும் இன்னொரு துணையின் தேவையையும் வெகுவாக உணர்ந்தான்.

ஒருநாள் பள்ளி ஹஸ்ரத் ஒரு விஷயம் கொண்டுவந்திருந்தார். நானாவோடு நீண்ட நேரம் கதைத்துவிட்டு அவனைக் கூப்பிட்டார்.

“பாரீ..... ஒரு விஷயம் சரிவந்தீக்கி. ஒனக்கும் வயஸ் போற..... ஒதவிக்கும் ஒத்தருமில்ல..... மெய்..... வெச்சிக் காப்பாத்தோனும். இல்லாட்டி பெரிய பாவம். எனத்தியன் செல்லிய?”

அடங்கிக் கிடந்த ஆசையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரண்டு பீறிட்டுப் பாய்வத போலிருந்தது அவனுக்கு.

“நான் காப்பாத்தியன் ஹஸ்ரத்”

அடுத்தடுத்த நாட்களில் பெண்ணையும் பார்த்துவிட்டான். அழகில்லாவிட்டாலும் இளமை இருந்தது. பெருந்தொலைவிலிருந்து வறுமைப் புயலுக்கு அடிப்பட்டுவந்த செய்தியெல்லாம் பின்னர் அவன் அறிந்து கொண்டான்.

உம்மா இல்லாத இடைவெளி இப்போது அவனுக்கு விளங்க வில்லை. நானாவின் பெண்பிள்ளைகளின் வயது தான் அவன் மனை விக்கும்.

“இங்கவா பாரீ..... ஏன்ட முத்த மகஞுக்கு ஒரு விஷயம் பேசிய..... ஊடு குடுக்கோணும். ம..... எல்லாரும் ஒன்றுக்குள்ள நிக்கியதும் கரச்சல்” அவனது நானா இவ்வாறுதான் ஒரு நாள்..... கலந்துரையாடலை ஆரம்பித்தார்.

நானாவின் பிள்ளைகளென்றால்..... அவன் தூக்கி வளர்த்து இன்றுவரையும் அங்பு செலுத்திவரும் பிள்ளைகளாயிற்றே!

“நீங்க எனத்தியன் செல்லிய நானா?” அவன் விளங்காமல்தான் கேட்டான்.

“இந்த ஊட்டில் அரவாசி ஒனக்கீக்கி, அத மகஞுக்கு எழுதிக்

குடு. எங்கட பணியவளை காணி ஈக்கிதானே. அதில் ஏன்ட பங்க ஒனக்கு எழுதித்தாரன். இப்பேக்கு சின்னொரு ஊடும் கட்டித்தாரன்”

அவன் இரண்டு மூன்று நாட்களாக யோசித்தான். நானாவின் யோசனை நியாயமாக அவனுக்குப்பட்டது. மனைவியோடு சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு அந்தச் சூழ்நிலை நல்லதாகவும் இருந்தது. மனைவியும் வேறு அதற்கு விருப்பம் தெரிவித்து விட்டான்.

இந்த ஏற்பாட்டால்தான் அவன் இந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சிறிய ஸ்தோப்பு. ஓர் அறை. சமையலுக்கு ஓரிடம். கடுக்கல் சுவர். சீமெந்துத் தளம். அஸ்பெஸ்டாஸ் கூரை. கொஞ்சம் காணி. ஆடு. கோழிகளுக்காக ஒரு பகுதி.

மூன்றே மாதத்தில் அவனைப் புரிந்து கொண்டாள் மனைவி. ஆடு கோழிகளுடன் எப்பொழுதும் வீட்டு எல்லைக்குள்ளேயே புகுந்து கொண்டிருந்தாலும், மனிசமக்களோடு சேர்ந்து பழகாத தன்மையும் அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாகிவிட்டாள்.

ஒரு கணவனும் வீடுவாசல் உடுதுணியும்தான் வாழ்க்கையென்று அவனும்தான் எண்ணியிருந்தாள். அது தவறான எண்ணம் என்பதை அவள் வாழ்ந்து அறிந்துவிட்டாள்.

அன்று அவளது உம்மாவும் வாப்பாவும் வந்திருந்தார்கள். சகோதரர்களை..... உறவினர்களை ஊரையெல்லாம் ஒருமுறை பார்க்க ஆசையென்று கணவனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

சென்றவள் சென்றவள்தான். மீண்டும் திரும்பி வரவேயில்லை.

“இவன்ட பொம்புளக் கூத்து பொஞ்சாதிக்குச் சரிவாரல்ல. கலியா ணம் புடிச்சாப் பொறகாவது கொஞ்சம் புத்தி யோசினயா நடந்து கொள்ளோண்டுமேன்”

இப்படிப் பலரும் அபிப்பிராயம் வெளியிட்டு நியாயம் கண்டனர்.

நான்கு வருடங்கள் அவன் தனியாகவே வாழ்ந்துவிட்டான். மூன்று மாத குடும்ப வாழ்வு, ஒரு பெண் துணையின் அவசியத்தை அவனுக்கு உணர்த்தி மின்னலாப் மறைந்துவிட்டது.

இந்த இடைவெளிக்குள் சிறிது சிறிதாக எச்செகாச்ச வேலைகளைப் பூரணப்படுத்திக் கொண்டான். கிணற்றையும் சுற்றி மதிலிட்டு அழகுபடுத்திவிட்டான்.

“ஜாதியா ஊடுவாசல் சரிக்கட்டக்கி. தண்ணிக்கும் பஞ்சமில்ல. மரம்மட்டேம் உண்டாக்கீக்கி. ஒரு பொம்புள இல்லாத கொறுச்சல் தாளீக்கிய”

இப்படியெல்லாம் வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கவலைப்படவும், ஆசைமுட்டவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

“நல்ல விஷயமொன்டு வந்தாச் செய்த” அவனும் தன் உள்ளக்கிடக்கையை அல்வப்போது வெளிப்படுத்தினான்.

பெண்களுக்கா பஞ்சம்.

அவன் மீது அனுதாபம் கொண்ட புரோக்கர் பெரியும்மா ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்திருந்தார்.

மாப்பிள்ளை பார்க்க வந்தவர்களுக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடித்ததோ இல்லையோ வீடும் வளவும் பிடித்துவிட்டது.

இரண்டாம் தடவையாக அவன் புது மாப்பிள்ளையாகப் புறப்பட்டான்.

இரண்டு பேருமே வாழ்ந்து தோற்றுப் போனவர்கள்தான். அதனால்தான் போலும் அந்த அனுபவங்களைப் படிப்பினையாக்கி இரண்டாம் வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாக்க முனைந்தனர்.

“இந்த ஆடுகோழி யாவாரத்த ஒங்களுக்கு உட்டுப் போடேலவா?” ஒரு சுகந்த அந்திப் பொழுதில் அவள் இப்படிக் கேட்டாள்.

“இது ஏன்ட தொழிலேன். அந்தக் காலத்திலீந்து நான் இதத்தான்

செஞ்சி. இது உட்டுப்போட்டா பானத்துப் பாத்துக்கொண்டுதான் நிக்க வாகும்” உண்மையான நிலைப்பாட்டை அவன் எடுத்துச் சொன்னான்.

“நான் ஒங்களுக்குத் தொழில் காட்டித்தாரன். இந்த மாதிரி கஷ்டப்படத் தேவில்ல. நல்ல நயமும் கெடக்கும்”

“எனக்கு வேறு தொழில் செஞ்சி பழக்கமில்ல”

“நீங்க ஓடியாடி கஷ்டப்படத் தேவில்ல. ஊட்டுக்குள்ளீந்தே செய்யேலும்”

அவன் தந்திரமாகவும் புத்திநுப்பத்தோடும் ஆடு கோழிகள் பற்றி அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் புதிய தொழிலுக்கு ‘பிஸ்மில்லா’ சொன்னாள்.

கைத்திறமை மிக்கவள் என்பது கலியாணத்தின் போதுகூட பேசப்படாத விடயம். அவனது தயாரிப்பாக பம்பாய் மிட்டாய், பூந்தி போன்றவை சிறிய அளவில் தயாராகின.

சின்னதுகளைச் சொக்கவைக்கும் விடியமல்லவா? அதிக நாட்கள் செல்லவில்லை. நாலைந்து வாடிக்கையாளர்கள் வீட்டுக்கே வந்து மொத்தமாகக் கொண்டபோக ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

கடைக்குப் போய்த் தேவையான மூலப்பொருட்களைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதும், தயாரிப்பில் உதவி செய்வதையும் தவிர வேற்றந்தத் தொல்லையும் இருக்கவில்லை.

வரவர வாடிக்கையாளர்கள் அதிகரித்தனர். கொள்முதல் இரண்டு முன்று மடங்காக உயர்ந்து சென்றது. சமாளிக்க முடியாத கட்டம்.

அவன் ஆடு கோழிகளை ஒவ்வொன்றாக விற்க ஆரம்பித்தான். அந்தப் பணம் புதிய தொழிலுக்கு முதலீடாகி ஜாம் ஜாமென வளர்ந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் வீட்டு முற்றத்தில் பூ மரங்கள்

சிரித்தன. மல்லிகைப் பந்தலொன்றும் மணம் வீசியது. பலரும் வந்து போகும் இடமாக மாறியது.

அந்த ஒழுங்கையால் செல்பவர்கள் முக்கைப் பொத்திக் கொண்டு அவசர அவசரமாகச் சென்றுவிடும் நிலை இப்போதில்லை. மல்லிகை மணத்தை நுகர்ந்தபடி அடிமேல் அடிவைத்துப் போக ஆரம்பித்தார்கள்.

என்ன இருந்தாலும் இரவானவுடன் வீட்டுக்குள்ளே முடங்கிவிட வேண்டிய நிலை. மின்சாரம் இல்லாத குறை.

“எப்பிடிச்சரி வெளிச்சத்த எடுத்துக்கொண்டா ஊட்ட பொறுமதி செல்லேல. யாவாரத்தேம் ஜாதியாச் செய்யேலும்” இப்படிக் கணவன் மனதிலே அந்தக் கவலையைப் போட்டாள்.

சற்றே ஒதுக்குப்புறமான பகுதி. தார் ரோட்டிலிருந்து ஒரு மண்ணோடு ஆரம்பித்து இன்னொரு ஒழுங்கையாகக் கிளைவிட்டுத் திரும்பி சிறுசிறு வீடுகள் முனைவிட்டுவரும் பகுதியல்லவா?

“கரண்ட் எடுக்கியென்டா ஏலெட்டாயிரம் சல்லியோனும். கைலம்மல் ஈக்கியத்த அதுக்கு செலவளிச்சிப் போடேலுமா?”

அதை ஒரு பெரிய செலவாக எடுத்து இப்போதைக்குச் சாத்தியப் பாடில்லாமெயை எடுத்துக் காட்டினான்.

அவள் முகத்திலே சிரிப்பு மின்னலடித்தது.

“ஒங்களுக்கிட்ட சல்லீக்கியென்டா செய்யேலும்”

சிரிப்பு அர்த்தம் தெரியாமல் அவன் இப்படிச் சொன்னான்.

“கரண்ட் எடுக்கியத்துக்கு பேங்கால கடன் குடுக்கியாம். கிராம சேவகேகிட்ட காயிதமெடுக்கோனும். மாஸம் மாஸம் கெட்டோனும்”

அவள் கையிலே தீர்வை வைத்துக்கொண்டுதான் பிரச்சினையை இழுத்திருக்கிறாள் போலும்.

“அப்படியென்டா எவளவு நல்லமன். நீங்க செல்லங்காட்டம் இப்படியொன்றைக்கியது எனக்கென்டாத் தெரிய”

அடுத்த நாளே அவன் ஜீ.எஸ்ஸிடம் கடிதம் கொண்டுவந்து விட்டார். அவன் சிங்களம் எழுதவும் கொஞ்சம் தெரிந்து வைத்திருந்தாள்.

அடுத்த நாளே கணவனும் மனைவியுமாக வங்கிக்குச் சென்றனர்.

அவனது இயலாமையையும் ஒதுங்கும் தன்மையையும் பெரிது படுத்தாமல் அவளே எங்கும் முன்பாய்ந்து காரியமாற்றி கணவனை வழிநடாத்தும் வித்தையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மெனேஜர் அவர்களின் தேவையையும் அதற்கான தகுதியையும் விளங்கிக் கொண்டு தேவைப்பட்ட படிவங்களையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார்.

பிராந்திய மின்சார சபைச் செயலாளர் காரியாலயம், வங்கி இப்படி யாக தொங்கோட்டம் ஓடி, ஒருவாறு ஏழாயிரத்து ஐநூறு ரூபா கடன் வாங்குவது உறுதியாகிவிட்டது.

குட்டோடு குடாக வயரிங் வேலையும் ஆரம்பமாகியது.

“இந்தப் பொம்புள லேசில்ல. பார் நானாவ சரிக்கட்டி எடுத்தீக்கி. ஊட்டுக்கு லைட்டும் எடுக்கப் போறாம்”

ஒருவித பொச்சரிப்பின் வெளிப்பாடாகத்தான் இப்படியெல்லாம் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அன்று பகுதி மின்சார சபை ஊழியர்கள் வந்திருந்தார்கள். மெயின் வயர் கொடுப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தார்கள்.

மிகக் கிட்டிய தூரக் கம்பத்தால் எடுப்பதாக இருந்தால் ரைஸீன் நானாவின் முற்றத்துக்கு மேலால் கொஞ்சதூரம் வயர் வரவேண்டி யிருந்தது. அதற்கு குறுக்கீடாப் மரங்கள் அமையக்கூடாதென்பது சபையின் விதிமுறை.

“கொப்பு வேணுமென்டா வெட்டியன். மரத்தியள வெட்டேல. எவளவு அருமாயா பட் மரத்தியள நாட்டினன்.” ரைஸீன் நானா ஒரே பேச்சாக நின்றுவிட்டார்.

“சரி கொஞ்சம் ஆறுதலா கதச்சிப் பாருங்கொ. காயிதமொன்டு எடுத்துக் கொணுவந்தா ஸைட் தரேலும்”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

காரியம் சரிப்பட்டு வரும் பாங்கு தெரியவில்லை. மாற்றுவழி ஒன்று பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

சற்றுத் தூரமாக இருந்தாலும் மேலும் இரு மின்கம்பங்கள் இருந்தன. அவர்களோடு போய்க் கதைத்தபோது பாரி நானாவின் தலையே சுற்ற ஆரம்பித்தது.

“எங்கட கூரக்கி மேலால வயயரெடுக்கவா? ஏன்டும்மோவ..... வயயரென்டா நெருப்பேன். எனத்த சரி நடந்து வயறு பிஞ்சி புழுந்தா..... எங்களுக்கேலா”

இப்படியாகக் கைவிரித்துவிட்டார்கள். சற்றுமே எதிர்பாராத இந்நிகழ்வு இருவரையுமே மனத்தாக்கலுக்குள்ளாகிவிட்டது.

“எப்பிடிச்சரி ஸைட்டெடுத்துக் காட்டியன். இவனியனுக்கு, நாங்க மட்டுந்தான் நல்லா இரிக்கோணும்.... மத்தவன் முன்னேறப்படாதென்ட ஹஸது. ஊடு வாசல வித்துப்போட்டு இவனியளட கண்ணில படாமப் பொகோணும்.... ஒ..... சும்ம போறல்ல..... குடிகாரனியள ரஸ்தியாது காரணியள கொண்ந்து இருப்பாட்டிட்டுத்தான் போற”

இப்படிச் சத்தம் போட்டு தானும் ஒர் ஆண்பிள்ளை என்பதை முதற்தடவையாகப் பறைசாற்றிக் கொண்டான் அவன்.

இந்த இரண்டு முன்று நாளாக வரும்போதெல்லாம் இந்தத் தொனியில் உரக்கக் கத்துவான். அக்கம் பக்கத்தவர்களின் தலை தெரிந்தால் போதும் விடமாட்டான்.

அவனும் என்னதான் செய்வாள்? கணவனின் கத்தல் கேட்டால் போதும் இருக்கிற வேலையை அப்பிடியே வைத்துவிட்டு வந்து உள்ளே இழுத்து ஆறுதல் படுத்துவாள்.

‘த்ரிங்.....த்ரிங்....’

வெளியே சைக்கிள் மணியொலி. இரண்டு பேருமே பாய்ந்து வந்தனர்.

“பாரீ நானவ வாப்ப கொஞ்சம் வரச்சென்ன” வந்த சிறுவன் சொன்னான்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டே தலையாட்டினான்.

“சரி வாரன் புள்ள”

உள்ளே வந்தவனுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. இல்யாஸ் ஹாஜி கும் அவனுக்குமிடையில் எந்தவிதமான தொடர்புமில்லை.

“ம் தாரன் வரச்செல்லீட்டுப் போற..... அதுக்கு இந்த மட்டு யோசிக்கோணுமா?”

“இல்லியாஸ் ஹாஜி எனத்துகள் என்ன வரச்செல்லிய?”

“எனத்த சரி தேவீக்கும். பெய்த்துக் கேட்டுப் பாத்திட்டு வாங்கோ. மனிசனுக்கு மனிசன தேவப்படுகியதானே”

“ஊட்டில் கந்திரி கலியாணமியனோ தெரிய. ஆடுகோழி விசாரிச்சிக்கியத்துகோ தெரிய”

“இல்லில்ல. கரண்ட் கரச்சல் கேள்விப்பட்டிக்கும். அவரு தல போட்டு செஞ்சிதரப் போன்றோ தெரிய. அவரு சென்னா தாரும் கேட்டுக் கொள்கியதானே”

அவனுக்கு ஒரு மெல்லிய நம்பிக்கை இழை படர்ந்து படிப்படியாக இறுக்கமடைய ஆரம்பித்தது. தேடிப் புகுந்து பார்த்தால் சற்றே தூர்த்து உறவும்தான்.

“அந்த மனிசன் வாயத் தொறந்து சென்னெண்டா..... இவனியன் ஒருக்கக்கு ஒம்பது தரம் தாரொன்டும்”

“அப்ப எனத்தியன் பேசிப் பேசி நிக்கிய. எங்க சரி பொக முந்திப் போங்கோ” அவள் விசை கொடுத்து ஆளை எழுப்பி விட்டாள்.

“இது வெறுங் காலோட போகவான..... இந்தச் செருப்பப் போட்டுப் கோங்கோ, சேட்டும் ஊத்தையெனா..... மாத்திக்கோங்கோ. அந்தந்த எடத்துக்கு அது போல போகொணும்”

பார் நானா புதுக்கோலத்துடன் புறப்பட்டான்.

தார்ரோட் அவனுக்குச் சுடவில்லை. செருப்போடு நடப்பதுதான் ஒரே தடுமாற்றமாக இருந்தது.

இல்யாஸ் ஹாஜிக்கு இப்படியொரு நல்லெண்ணம் எப்படி வந்ததென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

கால்கள்தான் நிலத்திலென்றாலும் அவனது கண்களென்னவோ மின் கம் பிகள் எப்படியெல்லாம் கூரைகளுக்கு மேலாலும் மரங்களுக்கிடையாலும் பரவிச் சென்றுள்ளன என்பதைப் பதிவு செய்து கொண்டே வந்தது.

“ஹாஜியார்...”

“ஆ..... பாரியா வா வா”

உள்ளே புகுந்தவன் ஒரு கணம் தடுமாறினான்.

“இங்க வா”

தன்பக்கத்தில் அதுவும் சொகுசக் கதிரையில் இருக்க வைத்துக் கொண்டார்.

“மகள் குடிக்க எனத்த சரி கொணுவாங்கோ” உள்ளே பார்த்து ஒடர் கொடுத்தார்.

“.... கலியாணம் கிலியாணம் புதிச்சி நல்ல சந்தோஷமாக நிக்கிய போல” தொந்தி குலங்கச் சிரித்தார்.

நடந்துவந்த களைப்பைத் தனிக்குமாப் போல் ஒரேஞ்ஜஸ் இதாமாகத் தொண்டைக்குள்ளால் இறங்கியது. எப்போது பேச்சை ஆரம்பிப்பார் என்ற எதிர்பார்ப்பு வேறு.

“ம..... ஊடு காணியள வித்துப் போட்டு பொஞ்சாதீடு ஊருக்குப் பொகப் போறாமென்டு கேள்விப்பட்ட மெய்யா?”

‘அட இதுக்கா வரச் செல்லீக்கிய’

அவனது அங்கமெல்லாம் இலத்திரன்கள் பாய்ந்தோடுவது போல..... மனக்குமுறை வார்த்தைகளாய் கொப்பளிக்கத் தயாரா வது போல..... ஏதோ வந்த கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி.....

“ஓ ஹாஜியார்”

“பாரி நீங்க பொறுத்தியல்ல. விக்கியென்டா எனக்கட்டச் செல் லுங்கொ. வேறு தாருக்கட்டயாலும் வாய் தொறுக்க வாணா.....”

அவனை அவனால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. பாய்ந்து குத்திக் குதறவேண்டும் போன்ற ஆவேஷம்..... சடக்கென்று எழுந்தான்.

“மெய்தான்..... விக்கப் போறதான் ஹாஜி..... ஆனா இந்த ஊரானியள் ஒத்தனுக்காலும் குடுக்கியல்ல”

அதற்கு மேல் அவன் அங்கே இருக்கவில்லை. ஒரே பாய்ச்சலில் வெளியே பாய்ந்துவிட்டான்.

இலியாஸ் ஹாஜி மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் விழிகள் குத்திட்டு அப்படியே சாய்ந்து நின்றார்.

சந்னைக்கு வராகு பஸ்டங்கள்

• • • • • • • • •

“தன்னி கொஞ்சம் தாரா?”

புதுக்குரலாயிற்றே..... சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தால் நில்மியா. கணவனின் நண்பனோருவன்தான். கிளாசில் தன்னீர் வார்த்துக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள்.

“ஒங்கட கையால் தந்தா எவளவு நல்லமன்”

‘இதென்ன தொல்லை’ என்ற கோபத்தோடு உற்று நோக்கினாள்.

இருக்கமும் புன்னகையும் ஓன்றாகக் கலந்த ஸீனத்தில்லாத முகம்.

“அவரில்லாத டைமில் வந்து கரச்சல் படுத்தாமப் போங்கொ”

எரி வீச்சாய்ப் பாய்ந்த வார்த்தைகள் அவனது எதிர்பார்ப்பை தகர்த்துவிட்டது போலும். இனி இந்தத் தன்னீரைக் குடித்து ‘தாகமா’ தீரப் போகிறது. அவன் வெளியேறி நடந்தான்.

அவளது நெஞ்சப் பதற்றும் சற்றே குறைந்தது. ‘சீ..... இதெனத்தி யன் கரைச்சல்?’ அவள் சலித்துக் கொண்டாள்.

நில்மியாவுக்குத் திருமணமாகி ஒரு மாதமும் சரியாக ஏழ நாடுகள். இதற்குள் அவளது மகிழ்ச்சி வரைபு உச்சியிலிருந்து பூச்சி யத்தை நோக்கி வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தகரக் கூரையும் பூசி மெழுகப்பாத கவர்களுமாக ஒர் இடைச்சுவரால் பிரிக்கப்பட்ட இரண்டு துண்டு வீடு. அதையிட்டு அவள் அதிருப்திப்படவில்லை.

அப்படிப்பட்ட இன்னும் நாலைந்து வீடுகள் அங்கே தெரிந்தன. சிலதுக்கு கூரைகளே இல்லை. இன்னும் சில திருத்தப்பாத இடிபாடுகளோடு..... இன்னும் சில கிடுகுகளெல்லாம் இற்றுப் போய் கம்பு மாத்திரம் எலும்புக்கூடுகளாய் இருப்புச் சாட்சி கூறியபடி.....

அது ஊருக்குள் ஒரு மேட்டு நிலப்பகுதி. சனத்தொகைப் பரம் பலை ஈடுசெய்ய அரசால் ஒரு காலத்தில் பகிற்ந்தளிக்கப்பட்ட நிலம். நிலத்துண்டும் ஜயாயிரத்துக்கு மேற்பாத நிதியுதவியும், வீட்மைப்புப் புள்ளி விபத்தில் எண்ணிகையை உயர்த்த மட்டுமே உதவியிருந்தது.

பெரும் நம்பிக்கையோடு ஆரம்பத்தில் குடியமர்ந்த முப்பது குடும்பத்தவர்களும் குழிநீர், மின்சாரம், போக்குவரத்து போன்ற அடிப்படை வசதிகள் அற்ற நிலையில் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தான் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்?

வந்தவர்கள் காலப் போக்கில் விட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். புது நம்பிக்கையோடு புகுந்த புதியவர்கள் காலப் போக்கில் அந்த இடத்தையே மறந்தார்கள்.

வெளியே பேச்கக்குரல் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தாள் நிஸ்மியா.

முழங்காலுக்கு மேல் சாரத்தை உயர்த்திக் கட்டியபடி இருவர் புகை கக்கிக் கொண்டு மேலே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். எங்குதான் போகிறார்களோ!

அவளது கணவனின் வாப்பாவுக்குக் கிடைத்த நிலத்துண்டு தானாம் இது. சிலகாலம் இங்கே குடியிருந்திருக்கிறார்கள். பின்னர் மகனுக்குக் கொடுத்து..... அவர்களும் மூன்றே மாதத்தோடு சரி. அதற்குப் பின் ஒரு பெரிய பட்டியல். யாரையும் வாழவைக்கும் இடமாக இது நிஸ்மியாவுக்குப் படவில்லை.

வரவர கணவனின் போக்கு அவளுக்குப் பிடிப்பற்றதாக இருந்தது. பதினெட்டே வயதில் நாலைந்து நாள் அவகாசத்தில் நிக்காலும் நடந்தபோது அதிர்ஷ்டம் கிட்டிவிட்டதாகவே அவள் நினைத்தாள்.

இது அவளது சொந்த ஊர் அல்ல. சுமார் ஐம்பது மைல் தொலை வில் ஒரு கிராமத்தில் அவள் பிறந்து வளர்ந்தாள். கொட்டைப்பாக்கு உச்ச விலைக்கேறிய அந்நாட்களில் வியாபார நோக்கோடு பல வாலிப்ரகள் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பள்ளிவாசல் கடைக்காம்பராவில் தங்கிநின்று ஊருக்குள் திரிந்து பாக்குச் சேர்த்த இளைஞர்களில் இவனும் ஒருவன். பணப் பரிமாற்ற மும் அடிக்கடி பள்ளிவாசலுக்கு வந்து போகும் அறிமுகமும் சேர்ந்து இந்தக் 'கொமரு காரிய'த்தை சாத்தியமாக்கிறார்கள்.

மாப்பிள்ளைமார் லட்சணக்கணக்கில் விலைபோகும் காலத்தில் பத்தாயிரத்தோடு திருமணம் சித்தித்ததென்றால் அது பெரிய விழியமல்லவா?

மாப்பிள்ளையோடு இங்கு வந்து குடியேறிய பின் அவன் எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபடுவதை அவளால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. ∴ போட்டோ கொபி போல் ஒரே முகவாக்கில் நாலைந்து கூட்டாளி கள் வந்து போவதும், மாறி மாறி அவர்களோடு போய் வருவதிலும் காலம் கரைந்தது.

யாரிடம் சொல்லி அழுவதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

பக்கத் திலிருந்தால் உம்மா வப்பாவோடாவது சொல்லி மனப்பாரத்தைக் குறைத்திருக்கலாம்.

"நசக்கார பொம்புள். வந்தும் ஒரு மாஸமாகுது. எனக்கு உம்மவப் பாத்திட்டு வரோணும் போலீக்கி....." தந்திரமாகத்தான் இப்படிக் கேட்டு வைத்தாள்.

"இவளவு நாளாகீம் அவங்க வந்து பாத்தா ஒங்களா?"

"வந்திட்டு ஒடனே போகேலுமா..... உம்மக்கு சொகமில்ல. தம்பி

தங்கச்சிமாரு ஸ்கலுக்குப் போற..... வாப்ப அன்டயன்டக்கித் தேடித்தின்னிய மனிசன்” அவள் நியாயம் கற்பித்தாள்.

“சரிசரி கூட்டிக்கொணுபோறனே. சும்ம பொகேலுமா..... புதிய மாப்புள எனத்தியன் கொணந்தென்டு அசல் மனிசரு கேப்பாங்க.....”

ஏதோ பெரிய சம்பாதிப்பு நடாத்துபவர் போல பேசிப் போட்டான் அவன்.

அவனும் இடைவிடாது கரைந்து கொண்டே இருந்தாள்.

பாணும் சாப்பாட்டு பார் சலுமாகப் பொழுதுகள் நகர்ந்த வண்ணமிருந்தன. சமையல் நடந்தது இரண்டொரு நாட்கள்தான்.

வரவர கணவனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் தூவல் பிரவகித் தது அவனுக்கு. கதைப்பதற்கு யாருமில்லாதது அடுத்த பிரச்சினை.

அந்த மேட்டுப் பகுதியின் அடிவாரத்தில் குளிக்கும் கிணறுகள் அமைந்திருந்தன. அங்கு சென்றால்தான் கொஞ்சம் மனித நடமாட்டத்தைக் காண முடியும். கிணற்றுடியில் சில அறிமுகங்கள் அவனுக்கு.

“இவதான் எல்லீம் தாத்தட மருமகள். மலேல இருப்படம்” ஒருத்தி நிஸ்மியாவைக் காட்டிச் சொன்னாள்.

“ஆ... அஸ்ஸிட பொணாட்டியா. புதி சா கலியாணம் நடந்தென்ட” இது அடுத்தவள்.

“ம.....”

அவனும் மெல்லச் சிரித்து அதனை ஆமோதித்தாள். அந்த இருவரும் திருமணத்துக்காகக் காத்திருக்கும் இளக்கள்.

“எப்பிடியன் ஒங்கட தொர நல்லமா?” குறும்புத்தனமாகக் கேட்டாள் ஒருத்தி.

“எனக்கு நல்லந்தான். ஒங்கடேரு ஆள்களைப் பத்தி ஒங்களுக்குத் தானே தெரீம்” இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று இரைபோட்டாள்.

“பொகப் பொகத் தெர்மாகும்” என்றபடி ஒருவரையொருவர் பார்த்தச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

அதிலே ஒருவித ஏனைம் தொக்கி நின்றது.

நிஸ்மியாவுக்கு லேசாகத் தலைகற்றியது.

கணவனை இதே போக்கில் இனியும் விட்டுவிடுவது புத்திசாலித் தனமாக அவனுக்குப் படவில்லை. கூர்மையாக ஒவ்வொரு விடய மாக அவதானிக்கத் தொடங்கினாள்.

புதுமாப்பிள்ளையென்று துடிதுடிப்போடு அவன் பெரும்பாலும் கட்டிலுக்கு வருவதேயில்லை. அவளை விழிப்பிலே மிதக்க வைத்து விட்டு, சொற்ப நேரத்தில் குறட்டை விடுவதிலேயே இருவுகள் தொலைந்தன.

அன்று தற்செயலாகக் கழுத்துப் பகுதியைத் தடவியவன், திடுக்கிட்டு “சவடியக் காணல்ல” என்றான்.

வழுமை போல் கெட்டவாடை வாயில் மணத்தது.

“நீங்கில்லாத டைமுக்கு தனிய நிக்கோணும். நான் கழுடி வெச்ச”

புத்தாயிரமும் கரைந்து போனபின் கழுத்தில்தான் கைவிழும் என்பதை எதிர்பார்த்துத்தான் அவள் இப்படிச் செய்தாளென்பது அவனுக்கெங்கே புரியப் போகிறது.

“அடியேய்”

திடுக்கிட்டவள் எழும்ப முற்பட்டாள். முடியவில்லை. அவளது அடர்த்தியான கொண்டை அவனது கைக்குள் சிக்கியிருந்தது.

“ஏன்ட கூட்டாளிமாரோட ஒனக்கு மொறயா நடந்து கொளத் தெரியவாம்”

“அவங்க மொறயா நடந்து கொளோணுமேன்” அவனும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“இன்டேச் செலவுக்கு இருநாறு ருவத்தந்த மனிசன்” அவன் கத்தினான்.

“சீ..... நீங்க ஒரு மாப்பிள்யா”

‘பளார்’

அவள் ஒப்பாரி வைக்கவில்லை. அழுதால் யாருக்குத்தான் கேட்கப் போகிறது.

“ஓ இதுக்கு முந்தீம் தாரோ ஒத்திய கொண்ந்து வெச்சிக்கோ நின்டதெல்லம் எனேத் தெர்ம்”

“பொத்துடி வாய். கொன்டு போடுவன்”

அவனது முரட்டுக் கரங்கள் இரண்டும் அவள் கழுத்தை நெரித்தபடி.....

“இதுக்குப் பொறுகு வாய்டிக்கியா?”

“இல்ல”

“ஏன்ட கூட்டாளிமாரோட அதுபோல நடந்து கொளுகியா?”

“ஓ.....”

அவனது பிடி தளர்ந்தது.

அவள் அப்படியே சாய்ந்தாள்.

அவன் கொண்டுவந்த பாணும் பழமும் சொப்பிங் பேக்கில் அப்படியே அநாதையாகக் கிடந்தது.

தன்னையே நொந்தபடி அவள் அழுதமுது.... நாய்கள் ஊளையிடும் ஜாம வேளையில் கண்ணயர்ந்து போனாள்.

“அல்லாஹ் அக்பர்”

பள்ளிவாசலிலிருந்து எழுந்த சுபஹ்ரத் தொழுகைக்கான அதான் அவளது காதுகளை வந்து தட்டியது. எழுந்தமர்ந்தாள்.

அந்தப் பள்ளிவாசலையும் அதைச் சுற்றிச் சுழலும் ஜமா அத்தாரையும் பார்த்து மகிழும் ஆசை இன்றுவரை கைகூடவில்லை தான்.

காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு அடுப்பில் தண்ணீர் வைத்தாள்.

“இந்தாங்கோ கோப்பி. எழும்புங்கோ”

அவன் வாய் அலம்பிக் கொண்டு கோப்பி பருகத் தயாரானான்.

கிழக்கு வெளுத்துக்கொண்டு வந்தது.

வீட்டுத்தேவைக்கு மாத்திரம் பயன்படுத்த சற்றுக் கீழே ஒரு ஆழமான கிணறு. ஐந்தாவது குடம் தண்ணீரைச் சுமந்து வரும்போது அவன் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இங்க ராவு கொணுவந்த பாண் அப்பிடியே..... தின்டிட்டு போங்கொ”

அவன் ஏதோ ஞாபகம் வந்தது போல உள்ளே வந்தான்.

பாய் விரிந்தது. இருவரும் அமர்ந்து பாண் சாப்பிட்டார்கள். அதற்கு மேல் அவனுக்கு எப்படி நேரம் போகும்? வேலையில்லாத வேலைக் குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

எஞ்சிய பாணைச் சுற்றி எடுத்து வைத்தாள். சிலவேளை அது தான் அவனுக்குப் பகலுணவு.

ஞஹர்..... அஸர்.... ம.'ரிபு.....

இப்படி அதான் ஒலியே அவனுக்கு நேரம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மாலை வெள்ளி தனியாகப் பூத்திருந்தது. அவளைப் போலவே.

‘டக..... டக’

“ம.ரிபியாக முந்தி ஊட்டுக்கு வரோனேன்” என்றவாறு கதவைத் திறந்தாள்.

கணவல்ல!

“அவரில்ல” அவள் சொன்னாள்.

“அஸீன்தான் வரச்சென்ன” வந்தவன் சொன்னான்.

கழுத்தை இரண்டு கைகள் நெருக்குவது போன்ற பிரமை அவளுக்கு.

அவள் சிரித்தாள்.

ஒரு தேவதையின் சிரிப்பாக இனித்தது அவனுக்கு.

கதவை மெல்லத் தள்ளியபடி உள்ளே வந்தான் அவன். கண்கள் சிலப்பாக மின்னின.

அவள் சிரித்தாள்.

அவன் கதவுக்குத் தாளிட்டுவிட்டு அவளை நெருங்கினான்.

“இரிங்கொ நான் வெட்டக்கி பெய்த்திட்டு வாரன்”

‘ரெடியாகி வரப் போகிறானே’ அவன் குளிர்ந்து போனான்.

குகனிக்கு வந்தவள் ஏலவே தயாராய் வைத்திருந்த சொபிங் பேக்கை எடுத்தபடி பின் கதவால் வெளியேறி எட்டிப் பார்த்தாள். இருட்டு. மரந்தளிர்களின் மெல்லிய அசைவாட்டம்.

ஒரே ஓட்டமாய்க் கீழே நோக்கி ஓடத்தொடங்கினாள்.

“அடியேய்”

மரக்குற்றியில் குந்தியிருந்த அஸீன் மின்னலாய்ப் பாய்ந்தான்.

“என்னக் காப்பாத்துங்கோ..... என்ன.....”

எங்கிருந்து வந்த வேகமோ தெரியவில்லை ஓடினாள். கரடும் முரடும் காலைக் கிழிக்கக் கிழிக்க கத்தியபடியே கீழ் நோக்கி ஓடினாள்.

அடிவாரத்துக்கே வந்துவிட்டாள். அதோ ஒரு வீடுதான்.

ஒட்ட வேகத்தில் அவனுக்கும் அவனுக்குமிடையே ஒரு பத்தடி இடைவெளிதான். பாய்ந்து அந்த வீட்டுக்குள் புகுந்தாள்.

“என்னக் காப்பாத்துங்கோ”

வீட்டுக்காரர்கள் அதிர்ந்து போய்..... என்னவென்று விசாரிக்கவும் நேரமில்லாமல்.....

“அடியேய் வாட வெட்டக்கி” முற்றத்தில் முரட்டுக்குரல்.

அவனுக்கு வீட்டுக்காரரைத் தெரியாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு அவளைத் தெரிந்துதானிருந்தது.

“பயவென்ன எபா துவே” என்றவன் மூலையில் சாத்தியிருந்த கோடாரியைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தான்.

“துண்டு துண்டா வெட்டிப் போடுவன்... உள்ளுக்கு அடி வெக்காதே”

பின்வாங்கிப் பின்வாங்கி அவன் எங்கே மறைந்தானோ தெரியவில்லை.

பெருமுச்சோடு அவன் கண்கள் மேலே உயர்ந்தபோது, புத்தர் படத்துக்கு முன்னால் விளக்கொன்று ஓளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவளைப் பொலிஸூக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். அல்லது ஊர் முக்கியஸ்தர்களோடு கதைத்து உரிய பரிகாரம் தேடவேண்டும்.

இரண்டிலான்றைச் செய்வதற்காக வீட்டிலிருந்து வெளியிறங்கி னான் ஜீன்அப்பு.

அமுது
செப்டம்பர், 1999

வாரம் ஒரு வெப்பம்

• • • • • • • • •

வியாழக்கிழமை மாலை நகரும் பொழுது, கூடவே அவளது அங்கமெல்லாம் ஒரு மெல்லிய மின்சார நகர்வு.

ஜன்னலுக் கூடாகக் கண்களை வீசினால் போக்கடி பஸ் ஹோல்ட் நேரே தெரியுமாப் போல் அவளது வீடு அமைந்திருந்தது.

மாத்தறை நோக்கிப் போகும் எல்லா பஸ்களும் அங்கே நிறுத்தி ஒரு மரியாதை செய்துவிட்டே கிளம்பும்.

நேரம் ஜந்து மணியாயிற்று.

அது எங்கிருந்து வந்த பஸ்? நிச்சயமாக வலஸ்மூல்லையிலிருந்து வந்ததல்ல! அவளது மாப்பிள்ளை அதிலே வரவில்லை.

ஏமாற்றம் நாற்பது வீதத்தைத் தாண்டி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இருபது வயதுக்கு முதலே திருமணமாகி நாற்பதில் எல்லைக் கோட்டுக்கு, காலம் அவளைப் பலாத்காரமாக இழுத்து வந்திருந்தது. இளமையின் மத்தாப்புக்கள் இன்னும் ஜாலம் போட்டபடிதான்.

ஆனும் பெண்ணுமாக இரண்டு குஞ்சுகள் இர். பானாவுக்கு, வேக வேகமாய் வளர்ந்துவிட்டார்கள். பத்தாண்டுகளாகக் காய்க்காத மரமாக இயற்கை அவளுக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்திருந்தது.

அவளது கணவன் பரம்பரை வாரிசான கடைக்காரன், புதிய மாப்பிள்ளை காலத்தில் பெரிய பூராஜல் பேர்வழி. இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டுக்கு வாரம் ஒரு வலம்தான்.

ஊர்க் கண்ணுக்கு மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு ஆகவேண்டிய அனைத்தையும் குறைவின்றிச் செய்து வருபவர்.

இப்படியொரு தகப்பன்..... கணவன் கிடைத்ததற்காகக் குடும்பம் தன்னை உச்சி மீது வைத்து, மகிழ்ந்து கூத்தாடுவதாக அவருக் கொரு திருப்தி. பரம திருப்தி.

“உம்மா..... வாப்பா வந்தா?” கிரிக்கெட் மட்டையும் கையுமாகத் தோட்டத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மகன் வேர்க்க விறுவிறுக்க ஓடோடி வந்து கேட்டான். கண்களில் கன்டோஸ் கனவுகள்.

“இன்னேம் வரல்லே மகன்”

நீர்ச்சுழியாய் முகம். ஒரே ஒட்டம். இருள் மெல்ல மெல்ல அரங்கே றியது. ஜன்னல்களைச் சாத்திலிட்டு உள்ளே வந்தாள் இர். பானா.

படுக்கை அறை மிக நேர்த்தியாக இருந்தது. பூப்போட்ட புதிய பெட்டீட், தலையணை உறைகள். கட்டிலுக்கு நேரத்திரே சிலவேளை தன்னையே பார்த்து ரசித்துக் கொள்வதற்காக நிலைக் கண்ணாடி பொருத்திய அலுமாரி, அருகே வட்டச் சிறுமேசை, அதிலே கூசா..... தேநீர். பிளாஸ்டிக் பூச்செண்டு.

பஸ்ஸொன்று நிறுத்தி முச்சுவிட்டுக் கொண்டு புறப்படுவது துல்லியமாக அவளது காதுகளுக்குள்.....

“உம்மா வாப்பா வார்”

பிள்ளைகள் இருவரும் ஆர்ப்பாட்டமாக வீட்டுக்குள் ஓடிவந்தார்கள்.

புடைத்து நின்ற பெரிய சொப்பிங்பேக்கை கையேற்ற படி புன்னகை பூத்தாள் இர். பானா.

“உம்மா கன்டோஸ்”

அதனுள்ளே இருந்த சிறிய கடதாசிப் பையை வெளியெடுத்து இருவருக்கும் கன்டோஸ் கொடுத்தாள். அதனை ருசி பார்ப்பதை விட, தங்கள் அபிமான கிரிக்கட் வீரரின் ஸ்டிக்கர் இருக்குமாவென்று அறியும் பேராவல் அவர்களுக்கு.

“இன்டக்கி பஸ் செரியான சொன்னக்கம். ம.ரி பும் ஆகிட்டெணா?” மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி சொன்னார்.

“ம..... மொகத்தக் கழுவிக்கொணு வாங்கொ..... நான் கோப்பி ஊத்தியன்”

காஸ் அடுப்பில் தண்ணீர் தமதமத்தது.

அவர் வொட்டி எடுத்துக்கொண்டு வருவதற்கும் அவள் ஆவி பறக்கும் கோப்பியோடு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

வேறு எதுவும் கதைப்பதற்கு இடம்கொடுக்காது பாங்கு இடை வெட்டியது. இனி அவருக்கு வேற்றுவும் ஓடாதே. வெள்ளி இரவல்லவா?

“ஸாரத்த தாங்கொ”

தோய்த்து அயன் பிடித்து வைத்திருந்த சங்கு மார்க் பழைய காட் ஸாரத்தையும் நீட்டுக்கை சேட்டையும் தோப்பியையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அவர் புதுமாப்பிள்ளை போல் தயாராகி ஒருமுறை நிலைக் கண் னாடியையும் பார்த்தார்.

கறுத்த சுருள் முடியிலே இடைக்கிடை வெள்ளிக் கோடுகள் விழுந்திருந்தாலும் இன்னும் அந்த எடுப்பான தோற்றும் தளர்ந்து விடாத அழகைக் கள்ளமாய் அவளது கண்கள்.....

“எங்கியன் அத்தர் குப்பி?”

“ஆ..... இந்தாங்கொ”

ஜெஸ்மின் வீடெல்லாம் மணத்தது. புறப்பட்டுவிட்டார்.

இனி ம.‘.ரிபு..... ராத்தீபு மஜ்ஜிலிஸ்..... இஷா எல்லாம் முழந்துதான் வீடு திரும்புவார்.

“இந்த மாதிரி சொக்லேட்டத் தின்னாம சோத்தத் தின்னுங்கொ”

அவளது உம்மா, பிள்ளைகளுக்கு சோஞ்சுடும் படலத்தின் அரம்பவரிகள்.

இன்று அவள் மாப்பிள்ளையோடு சோறு தின்னும் நாளால்லவா? மற்ற நாட்களில் சமைப்பதும் சாப்பிடுவதும் வழைமயான நிகழ்வாக இருந்தாலும் எந்தத் திட்டத்துடனும் நடைபெறுவதில்லை. வெள்ளி இரவென்றால் தான் விஷேஷம். கண்டிப்பாக இரண்டுவிதமாக மீன் சமைத்து கொதிபால் அல்லது ருளான் கஞ்சியும் காய்ச்சி விடுவாள்.

கொஞ்ச நேரம் டெலிடிராமா பார்த்துவிட்டு உம் மாவும் பிள்ளைகளும் படுக்கையை விரித்துவிட்டார்கள்.

ஒன்பது மணிக்கு மேல்தான் கணவன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அவரது அகமும் முகமும் ஆக்ம சுகத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. ராத்தீப் மஜ்லிஸில் அமர்ந்துவிட்டால் எல்லாப் பாவங்களும் தோசங்களும் கழிந்து, அடுத்த ஒரு வாரத்துக்கான உந்து சக்தியையும் இருத்ததிலே பாய்ச்சிவிடும்.

“வாங்கொ வாங்கொ சோத்தத் தின்னோம்” அவருக்கென்னவோ மஜ்லிஸில் குடித்த கருப்பட்டிக் கோப்பியால் மனமும் வயிறும் நிரம்பியது போன்ற உணர்வு.

தீய்த்த மீன் துண்டொன்றைக் கடித்தபடியே சாப்பிட ஆரம்பித்தார். குறைவாகத் தின்றாலும் சுவையாகத் தின்கின்ற அனுபவத்தில் மனவியின் சமையலை வேறு பாராட்டிக் கொண்டார்.

“டக் டக்”

“தாரனிது அதுக்கெடேல வந்து கதவத் தட்டிய?” அவருக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

“ஆ..... இக்பாலாயிக்கும். மையத்தூட்டுக்கு பெய்த்துட்டு வாரோமென்டு பள்ளீல வெச்சிக் கூப்பிட்ட” என்றவாறு கையை அலம்பிக் கொண்டெடுமுந்தார்.

“மொகத்தக் காட்டட்டு சொணங்காம வாங்கொ” ஏரிச்சலைத் தாங்க முடியவில்லை அவளால்.

சாப்பாட்டு மேசையைக் கூட ஒழுங்காக ஒதுங்க வைக்க இயல வில்லை.

அவர் வரும்வரையில் மெலி முன்னால் அமர்ந்துவிடுவோமா என்று பார்த்தால் அதற்குக்கூட மனம் இடம் கொடுப்பதாயில்லை.

மற்ற நாட்களிலென்றால் மவியை விட்டால் அவருக்கு வேறு வழியில்லை. பத்துமணிவரை ஏதாவதொரு செனலைத் தேடிப்பிடித் துப் பொழுதைப் போக்குவாள்.

போதாக்குறைக்கு அடுத்த வீட்டு அஸ்மினாவும் வந்துவிடுவாள்.

கூட்டுக் குடும்பத்தின் பரபரப்புக்கு மத்தியில் அவனுக்கு நிகழ்ச்சி களை ரசிக்க முடியவில்லையென்று இற்.பாணாவோடு வந்து இணைந்து கொள்வாள்.

இருவரும் ஒத்த வயதும் ஒத்த கருத்தோட்டமும் கொண்டவர்கள். அவளது கணவனும் கடைக்காரன். வெள்ளி இரவு விருந்தாளி.

தூரம் தொலைவில் கடைவைத்து வியாபாரம் பண்ணுபவர்கள், அங்கு வேறென்ன பண்ணுகிறார்களோ தெரியவில்லை. அவர்களுக்கென்று இப்படியொரு கலாசாரம்.

முதல்நாள் மாலையில் வந்து ராத்தீபு மஜ்ஜிலில் பங்கு கொண்டு வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்மாவும் தொழுதுவிட்டால் சரி. வீட்டில் கழியும் காலம் அங்களவுதான் அதற்கிடையில் கூன்றத்தை ஹ்யாத்தாக்கி மனை விமாரின் நெருக்கத்தைப் புனர்நிர்மாணம் செய்து கொள்வார்கள்.

ஒருநாள் மலி பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அஸ்மியா சொன்னது இப்பொழுது அவளது ஞாபகத்தில் மின்னியது.

“கும்ம கடகடயென்டு சாகாம நம்பிக்கயான ஒத்தருக்கு பாரம் குடுத்திட்டு ஊடு வாசலோட நின்டா எவளவு நல்லமன். எடக்கெட பெய்த்திட்டு வாரதானே”

“நானும் ஒரே செல்லிய... ரெண்டுநாளுக்கு ஒருக்கச் சரி வரச் செல்லி. எங்கட ஆசப்பாடியள் அவங்களுக்கு வெளங்கியல்லேன்”

“புள்ளியள் பெருக்கிய வயலில் அதியளோட நேரம் காலம் போன. அதுகளுக்கு கால் மொளச்சாப் பொறுகு எங்களுக்கு நேரம் போறவில்லேன்”

“வயஸ் பொகப்பொக ஆம்புள்ளயனுக்கு வேறொன்டும் தேவில்ல போல. சல்லி சம்பரிக்கிய நபுஸ் தான்”

அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் துணையாகி டெலியிலே தஞ்சமென ஆகிவிட்டார்கள். சினிமாக்காரிகளைப் போல உருண்டு புரள வேண்டும் போலவும் கிளப்பான்ஸ் யுவதிகளைப் போல் ஆழக்குதிக்க வேண்டும் போலவும் மனம் துடியாய்த்துடித்தது.

பத்து..... பதினொன்று..... என நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இன்னும் மாப்பிள்ளை வந்தபாடில்லை. புதிய மையத்து வீடுகளில்

நள்ளிரவு வரை விழித்திருக்கும் வழக்கம் இருந்தாலும், கிழமைக்கொரு முறை வந்துவிட்ட... இடைநடுவில் காலத்தைக் கடத்தத்தான் வேண்டுமா?

பன்னிரண்டு மணி.

இதற்குமேல் அவளுக்கு நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை.

தேந்ர் : பிளாஸ்கையும் தண்ணீர் கூசாவையும் நிலத்திலிட்டது நொறுக்க வேண்டும்போல அவளுக்கொரு ஆவேசம். என்ன செய்வது? பாதி எரிந்தபடி படுக்கையறைக்கு மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்த சந்தனக்குச்சை உருவி மேசையில் குத்தி முறித்து வீசினாள்.

சற்று முன்புதான் கழுத்திலும் மார்பிலும் விசிறிக் கொண்ட பேர். பியூம் முக்கை ஊடறுத்து மயக்கத்தை ஏற்படுத்துவது போல.....

“இதுக்குப் பொறுகு வாண”

முனுமுனுத்துக் கொண்டவள் சற்று முன்புதான் உடுத்த தொள் தொள்பான நெற்றியைக் கழற்றி எறிந்து பழைய புடவையைச் சுற்றிக் கொண்டு கட்டிலில் சரிந்தாள். மனம் விம்மித் தவித்தது.

‘டக் டக்’

“இவளவு நேரமும் எனத்தியன் செஞ்சு?” சற்று கடுகுப்பாகத்தான்.

“மையத்தூட்டில் தெரியவா. சம்ம கதச்சி கதச்சி நேரம் பெய்த்த”

“சம்ம ஊரு பலாய் கழுகாம மொகத்தக் காட்டட்டு வந்தாச் சரி தானே” என்றவள் விழுவிறுவென்று போய் கட்டிலிலே கருண்டு கொண்டாள்.

பாத்ரும் போய்விட்டு வந்தவர் கதவைப் பூட்டினார். நெட்பல்ப் கண் சிமிட்டியது.

அவள் சுவர்ப் பக்கவாட்டுக்கு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு.....

“இர். பானா”

மெல்ல அழைத்தபடி அவளது தோளில் கைகள்.

“ம.....ஹம.....” சினாங்கியபடி தோன்ற உலுப்பி மேலும் சுருண்டாள்.

“இர்.பானா”

கன்னமேட்டில் விரல்களின் ஊர்வலம்.

“ம.....ஹம.....”

இதென்ன என்றுமில்லாதபடி..... சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

சற்று நேரம் தடுமாறியவருக்கு ஒரு யோசனை காம்பராவின் வலது மூலைப் பக்கம் கூர்ந்து பார்த்தார்.

தொழுகை முஸல்லா இரண்டாக மடிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது. ‘குகமில்லை’ என்றால் சுருட்டி அலுமாரிக்கு மேலல்லவா வைப்பாள்.

‘தலையிடி..... காய்ச்சல் அப்பிடி ஏதாவது?’

நெற்றியை நெற்றி நரம்புகளைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தார். வித்தியாசம் எதுவும் விளங்கவில்லை.

ஒன்றும் புரியாமல் மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டார். பெரிதாக எதையும் இழந்துவிட்டது போன்ற அவஸ்தை அவருக்கிருக்கவில்லை.

இரவு உருண்டது.

அடுத்தநாள்.

ஒழுங்குமுறைக்கு மாற்றுமில்லாமல் எல்லாக் காரியங்களும் ஓப்பேறினா. பதினொரு மணிக்கெல்லாம் ஜாம் ஆவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அஸ்மியாவும் கணவனை வழியனுப்பிவிட்டு இர்.பானாவைத் தேடிக் கொண்டு வந்தாள். வாராந்த மகிழ்ச்சியைச் சுமந்தவளாக.....

இர்.பானாவின் கொண்டையில் சீப்போ எண்ணெய்யோ பட்டிருக்கவில்லை. முகத்திலே சோக ரேகைகள். கண்களில் ஒரு கலக்கம்.

“எனத்தியன் ஒரு மாதிரி..... குளிக்கல்லயா?”

“ம..... குளிக்கத் தேவப்படல்ல” சட்டென்று சொன்னான்.

“சம்மா போக..... நேத்தேலீந்து எங்கியன் வாரென்டு பாத்துப் பாத்து நின்டிட்டு”

“இந்த ஆம்புளயள் செரியான மோசம..... சம்ம கொத்தீட்டுப் பொக்கதான் வார..... அவங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க கோணும்” அவளுக்குள் ஒருவிதத் துணிச்சல்.

“மோட்டுப் பேச்சிப் பேசாதே. நாங்க ஊட்டுக்குள்ள நிக்கியவங்க. அவங்க ஊரெல்லம் திரீதவங்க..... நாங்க இப்பிடி நடந்தா..... அவங்க அப்பிடி இப்பிடிப் பெய்த்து.....”

“தின்னத் தந்து உடுக்கத் தந்து மட்டும் போதுமாம..... எங்கட ஆசப்பாட்ட நெனச்சிப் பாக்கியல்லேன..... அவங்களுக்குத் தேவப் பட்டா வார.....ம..... நாங்களும் அவங்களுக்கு வேச மாதிரிதான்”

இருப்பதில் பேசுகிறாள்? அஸ்மியா தீகைத்துப் போய் நின்றாள்.

தினக்குரல்

24.10.1999

இப்படியும் ஒரு....

நாலு பேர் கூடினால், இம்முறை யார் யார் ஹஜ்ஜாக்குப் போகி நார்கள் என்பதை அலகவதே இப்பொழுது வேலையாகிவிட்டது.

ஹஜ்ஜின் சிறப்புப் பற்றி குத்பாக்கள், பயான்கள், வாணையிலிப் பேச்கக்கள்..... அப்பப்பா குறைவே இல்லை.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் ஜாம்து தொழுது வெளியேறினால், நவீன் நுட்பங்களையெல்லாம் திரட்டி வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசரங்களை கத்தை கத்தையாகக் கக்கத்திலிட்டதுக் கொண்டு வீடு போக வேண்டிய நிலை.

ஹஜ் பயணிகளுக்கு உதவுவதில் டிரவல் ஏஜன்ஸிகளுக்கு சொல்ல முடியாத ஒழுவல்! பாவம் நல்லவர்கள்.

உள்ளுர் ஏஜன்டுகளுக்கும்தான் என்னவாம்! வீடு வீடாகப் படியேறி காலைப் பிடிக்காத குறையாக பாஸ்போட் விண்ணப்பங்களைக் காவிக் கொண்டோடும் காட்சி.

“வாப்பா....”

முத்தமகனின் குரல்தான் என்பதை இனம் கண்டாலும் கண்ணும் கருத்தும் அந்தக் கணக்கு வழக்குப் புத்தகத்தில் ஒன்றிப்போய்

இருந்ததால் அத்து ஹமீது ஹாஜியால் கழுத்தைத் திருப்ப முடியவில்லை.

“வாப்பா”

எல்தாயி கூடிய அதே குரல்.

இடையில் பேனாவைத் தினித்து புத்தகத்தை முடிவிட்டு, வலக்கையால் மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரிசெய்தபடி பார்த்தார்.

“எனத்தியன் அஸ்லம்?”

“நான் இந்தப் பைணம் ஹஜ்ஜிக்கிப் பொகோணும்”

“நல்ல யோசின்டா”- என்றவாறு ஒருபாட்டம் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்.

தான் சீரியஸாகப் பேச வாப்பா அதை ஜோக்காக எடுத்துக் கொண்டாரே என்ற கோபக் கடுமை அவன் முகத்தில் சட்டென்று பரவியது.

“கஷ்டப்பட்டுச் சம்பரிச்சி.... தேவயான செலவியளச் செஞ்சி மிச்சம் புடிச்சித்தான் மனிசரு மக்கத்துக்குப் போற..... ம..... அந்தக் காலத்தில் நாங்க தண்ணிக் கப்பல்ல போன..... பொக வர ஆறு மாசம் புடிக்கிய... இன்னொத்தர வழிபாக்காம பொஞ்சாதி புள்ள குட்டியனுக்கு செலவு குடுத்திட்டுப் போன.....” ஹக்கை வெளிப்ப உத்திக் குட்டி பயாளொன்று பண்ணினார் அத்தஹமீது ஹாஜியார்.

அத்துமீறிய கோபம் அஸ்லமை உந்தித் தள்ளியது. வேறு யாருமெண்டால்..... சந்தேகமில்லை கையும் நீண்டிருக்கும்.

“ம..... ஓங்கட சின்ன மகன மட்டும் சந்தோசமா அனுப்பி வெச்ச” அவனது ஆத்திரம் இன்னொரு கோணமெடுத்தது.

“புத்தி யோசினயாப் பேசு..... மோட்டுப் பேச்சிப் பேசாத..... அவன் தாரடயாலும் சல்லிக்குப் பொகல்ல..... அவன் சம்பாரிச்சிப் போன”

“ஓ..... அவன் சம்பரிக்கியத்துக்கு பானத்தால் சல்லி புழுந்த”

“நான் ஒதவி செஞ்சது மெய். ஒனக்குத் தந்தத்த நீ அது போல பாவிச்சீந்தா ஒரு ஹஜ்ஜல்ல ஒம்பது ஹஜ்ஜி செஞ்சீக்கேலும் ஒனக்கு”

வாப்பா மிக உறைப்பாகச் சொல்லிவிட்ட போது அவனால் தலை தூக்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. அதற்காக அவன் மௌனித்து விடவில்லை. சத்தம் போட்டே தன் காரியங்களை சாதிக்கப் பழகி விட்டனல்லவா அவன்!

“பேசி வேவில்ல..... ஒரு லெச்சம் தரோனும்..... அன்ன செல்லீட்ட”

அதற்கு மேல் அஸ்லம் அங்கே நிற்கவில்லை.

ஹஜ்ஜாக்குப் போவதென்றால் குறைந்தபட்சம் ஒரு லட்சம் ரூபா தேவைதான். ஹஜ்ஜின் உள்ளார்ந்த அர்த்தம் எந்தளவுக்கு அந்தப் பணத்தில் பொதிந்துள்ளதென்பது வேறு விஷயம்!

அத்துறைமீது எத்தனை லட்சங்களைப் புரட்டிப் போட்டுவிட்ட மனிதன். ஒரு சதம் வீண் செலவு செய்யாமல் சம்பாதித்து இன்றும் முகாமைத்துவம் செய்து வருவது ஊரறிந்த விடயம். சொந்தப் பிள்ளைகளென்றாலும் கூட ஆள் பார்த்து ஆழம் பார்த்துத்தான் எல்லாம்.

ஓவ்வொரு குடும்பத்திலும் அஸ்லமைப் போல் ஓவ்வொரு ஊதாரி உருவாகிவிட்டால் கோமெஸ்வரனும் ஓட்டாண்டியாகிப் போவது ஒன்றும் புதுமையான விஷயமல்ல.

“அஸ்லம் தொர எப்படி ஹஜ்ஜிக்கிப் போற விஷமெல்லாம் சரியா?” சர்தார் நானா பல்லைக் காட்டியபடி எதிரே நின்றார்.

அவனுக்குப் பெரிய மரியாதை கொடுத்துப் பேசும் ஒரு சிலரில் இவரும் ஒருவர். கொஞ்சம் தமாஷ் பேர்வழியும் கூட. கல்யாணப்

புரோக்கரென்று பெயரெடுக்காவிட்டாலும் பல காரியங்களை அவ்வப்போது சாதித்து வருபவர்.

“மாடு படுக்காது போலீக்கி..... வாப்பா இறுக்கமா நிக்கிய சர்தாரு நானா..... தாரடயாலும் சல்லிக்கி மக்கத்துக்கு பொகேலுமாண்டு கேக்கிய பாருங்கொளே.....” வாப்பாவின் நிலைப்பாட்டை தெளிவு படுத்தினான் அஸ்லம்.

“தாரடயாலும் சல்லிக்கிப் பொகேலதான். வாப்பட சல்லிக்கிப் பொகேலுமேன்.....”

இப்படியொரு பதில் மண்டைக்கு வரவில்லையே என்று தலை யில் கையடித்துக் கொண்டான் அஸ்லம்.

“கஷ்டப்பட்டு சம்பாரிச்சாம் பொகோண்டிய”

“இங்க பாரு..... இன்டக்கி ரேஸ்காரன் குடுக்காரனெல்லம் மக்கத்துக்கு போற..... எத்தின பேரு ஈச்சம் பழத்துக்குள்ளேம் ஸம் ஸம் தண்ணி பெரலுக்குள்ளேம் தங்கம் கடத்திக் கொணுவாரா னியள்....ம.....”

“சத்தம் போடவாண சத்தம் போடவாண” அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி தவித்தான் அஸ்லம்.

பார்த்த பார்வைக்கு பத்துப் பதினைந்து ஹாஜிகள் தெரியும் காலமல்லவா அது.

“தாருக்குப் பயப்படுவன் புள்ளி..... இபுராஹீம் நபீட பாங்குச் சத்தம் கேட்டவனியளும் ஹஜ்ஜிக்கிப் போறாம்..... இபுலீஸ்ட பாங்குச் சத்தம் கேட்டவனியளும் ஹஜ்ஜிக்கிப் போறாம்..... எனக்கு வெளங்கிய மாதிரிக்கி இபுலீஸ்ட சத்தம் கேட்டுப் போறவனியள் தான் மிச்சம் போலீக்கி”

“எனக்கும் ஒங்களுக்கும் ஒத்தரட சத்தமாலும் கேட்டில்ல பாருங்கொளே”

அஸ்லம் இப்படிச் சொன்னது தான் தாமதம். சர்தாரு நானா வாய்விட்டுச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

“இங்க பாரு ஒனக்கிப்ப எத்தின வருஷமன்?” திடீரென சிரிப்பை நிறுத்தி இப்படிக் கேட்டார் சர்தாரு நானா.

“ம..... முப்பது பிந்தீட்ட” சரியாகச் சொல்ல வாய் வரவில்லை போலும்!

“இந்தமட்டுப் பெரிய சல்லிக்காரன்ட மகன்..... முப்பது பிந்தீம் இன்னேம் மாப்பிள பொகல்ல..... இனி எப்பேக்கென்டா போற..... நீ பாத்துப் பாத்து நில்லு..... ஒன்ட தம்பி பெய்த்திருவான் போலீக்கி.... எத்தின பெரிய பெரிய எடத்தால பேசிப் பேசி வாரன்”

இதோன்றும் அஸ்லமுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. தம்பி முந்திக் கொண்டு ஹஜ்ஜாக்குச் சென்றது போல் மாப்பிள்ளை போக மாட்டானென்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவனுக்கு.

“நீ கடனெடுத்துச் சரி மக்கத்துக்கப் போ..... அதுவெச்சி சரி நான் பெரியோரு எடத்தில கலியாணம் ஸெட் பண்ணியன்.... ம..... ஒரு கல்லில ரெண்டு மாங்க.....”

சர்தாரு நானா விஷயத்தோடு தான் பேசுகிறார் என்பது அவனுக்குப் புரியாமலில்லை. சும்மாவா ‘ஜடியா கப்பல்’ என்று அவரைச் சொல்கிறார்கள்.

அஸ்லமின் நாடி நரம்புகளில் நொடிக்கு நொடி ஏதோவொரு உத்வேகம் பீறிட்டுப் பாய ஆரம்பித்தது.

அன்று திங்கட்கிழமை.

சுபஹ் தொழுதுவிட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியிறங்கிய சர்தாரு நானா வீட்டுக்குப் போகவில்லை. தாரிக் நானாவின் தேத்த ண்ணிக் கடையில் இரண்டாவது பிளேனரீயும் அடித்தாகிவிட்டார்.

மும்தாஸ் மன்னிலுக்குள்ளிருந்து எப்போது கார் புறப்படுமென் பதே அவரது ஒரே நோக்காக இருந்தது.

அத்துறையீது ஹாஜி கொழும்புக்குப் போகும் தகவல் ஏற்கனவே அவரது காதுகளை எட்டியிருந்தது.

எதிர்பார்ப்பு வீண்போகவில்லை. கார் புறப்பட்டதுதான் தாமதம் அவசர அவசரமாகக் கேற்றைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தார் சர்தாரு நானா.

“ஹாஜியார் ஹாஜியார்”

ஒரு பக்கத்தால் தோட்டம் பார்க்கும் சைது நானாவும் உள்ளே யிருந்து ஹாஜியார் மனைவியும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“ஆ..... எங்கட சர்தாரு நானா வா..... கண்ட காலம்.....ம் சரிப் போனா இப்பிடித்தான்.....”

“எங்களுக்கு எனத்த சரிப்போனத்துக்கன் ஹாஜாம்மா..... ம... ஹாஜியாராங்கள் கொஞ்சம்.....”

“இப்பதானே கொழும்புக்குப் போன”

“சீ..... அநியாயம். வெட்டவேளேணேம் வரப்படாதென்டு கொஞ்சம் சொனாங்கி வந்த”

“சரிசரி இரீங்கொளே. இனி எனத்தியன் செய்தி?”

“வந்ததுக்கு கொஞ்சம் பேசாமைப் போனாலும் சரில்லேன்” என்றவாறு வசதியாக அமர்ந்து கொண்டார்.

“ஒங்கட மூத்தவன்ட செய்தி எனத்தியன்? சும்ம வயஸும் போனேன்” சுற்றி வளைத்து நோக்கத்துக்கு வந்துவிட்டார் சர்தாரு நானா.

“அதுதானே புத்தி யோசினில்லாத புள்ள. ஒரெடமென்டு நிக்கிய ஸ்ஸ. வாப்பாக்கட்ட சல்லி பறிச்சிப் பறிச்சி நாசமாக்கிய.... எவளவு குடுத்தாலும் கெணத்துல போட்ட மாதிரிதான்”

“இங்க வாங்க செல்ல..... இது நல்ல டைம்..... நீங்க இந்தப் பைணம் பொடியனை மக்கத்துக்கு அனுப்புங்கோ”

“சர்தாரு நானா நீங்க எனத்தியன் செல்லியது?”

“நீங்க அனுப்புங்கோ.... நான் கேமக் குடுக்கியன்.... மெய்தான்..... பொறுத்தீ ஊரில்”

“எனக்கென்டா ஒன்டுமே வெளங்கல்ல”

“ஒரு லச்சத்தப் போடுங்கொ..... நான் அஞ்சி லச்சம் எடுத்துத் தாரன்..... ஒரு யாவாரமென்டு நெனச்சிக்கோங்கொ”

ஒரு புதிய பக்கம் ஓளி பாய்ச்சப்படுவது போலிருந்தது ஹாஜி ம்மாவுக்கு. இந்த வாய்ப்பைக் கை விட்டுவிட்டு காலத்தைக் காற்றில் பறக்கவிடுவது புத்தியாகப்படவில்லை.

“அல்லாதான் ஒங்கள் கொண்டது சேத்த. நான் அவருக்கட்டச் செல்லியன்..... எப்பிடிச் சரி அவன் அனுப்பச் செல்லி”

“ஓ..... மத்தத்த நான் பாக்கியன். பொடியன் பொகமுந்தி மாப்பிள பொன் பாத்து பாத்தி ஹாவேம் ஓதிப்போடோம்.... கலியாணம் கிலியாணம் வந்து வெச்சிக் கொளேலும்.... நல்லமென்டா ரெண்டு கலியாணத்தேம் ஒன்டுக்கு வெக்கேமேலும்”

“ஜென்னத்து டக்கென்டு பால் தேத்தண்ணி கொஞ்சம் ஊத்திக் கொணுவா புள்ள” உள்ளே பாத்து ஓடர் வேறு கொடுத்தார் ஹஜி ம்மா.

சர்தாரு நானா நாக்கைத் தட்டிக் கொண்டார். குறைந்தது ஹோர் விக்ஸ்!

கொழும்புக்குப் போய்வந்த அத்துஹமீது ஹாஜி கொள்முதல் கணக்கு வழக்கிலேயே முழுகிப் போயிருந்தார்.

காசும் காசோலையுமாகப் பத்து லட்சத்துக்கு மேல் கொடுக்கல் வாங்கல். சிங்களப் பெருநாள், ஹஜ்ஜாப் பெருநாளென்று இலக்கு வைத்து அவர் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அஸ்ஸம் வந்து வாப்பாவின் முன் நின்றான்.

வாப்பாவும் மகனும் எதிர்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தைத் தான் ஹாஜும்மாவும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

“வாப்ப எனத்தியன் செல்லிய?” அவன் ஆழம்பித்தித்தான்.

“எனத்த செல்லவன் இனி சித்திர யாவாரத்தப் பாக்கோணும்”- சம்பாதிக்க இதுதான் சந்தர்ப்பமென்பதை அனுபவப் பாங்கில் கூறினார்.

“நான் ஹஜ்ஜிக்கிப் பொகோணும்”

“அதுக்கெனத்தியன் சல்லீந்தாப் போ”

“சல்லீந்தா ஒங்களுக்கட்டக் கெஞ்சோணுமா?”

“இங்க இந்த டைமில் ஒரு லச்சத்த ஒனக்கு தரேவுமா..... எத்தின லச்சமீந்தாலும் போத”

“இங்க பாருங்கொ அவன் பொகோணுமென்டு ஆசப்படுகிய..... செலவோட செலவா குடுத்துப் போடுங்கொ.....”

மனைவியின் குரல் அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. முந்திக் கொண்டு மகனை விரட்டுபவள் இன்று புதராகம் பாடினாள்.

“சரி ஒங்களுக்கட்டந்தாக் குடுங்கொ” என்றவாறு உத்தடுக்குள் சிரித்தார்.

அந்தச் சிரிப்பு..... அவளைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு நல்ல சமிக்ஞைதான்.

“எப்பிடிச்சரி எனக்கு சல்லி தாங்கொ. இதுதான் கடசி. இதுக்குப் பொறுகு நான் ஒரு சாமாலும் கேக்கியல்ல”- வெடில் மாதிரி இரைந்துவிட்டு வெளியேறினான் அஸ்ஸம்.

ஒரு சில கணங்கள் அமைதியின் ஆட்சி.

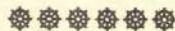
“இங்க பாருங்கொ..... இவளவு நானும் குடுத்ததான்..... இது அல்லாட விஷயம்..... நீங்க கஷ்டப்பட்டு சம்பரிச்ச சல்லியால் ஒங்கட

புள்ளதானே போற..... அல்லா அவனுக்கு நல்ல ஈமானக் குடுக்கட்டும்..... நாங்க துவாச் செய்வோம்..... எனத்த சரி ஹெரீக்கும்” அவள் இதமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

அவளது உள்மனம் அவருக்கெங்கே தெரியப் போகிறது? அது சர்தாரு நானாவுக்கல்லவா வெளிச்சம்!

“சரி சரி பாப்போம்”

‘பாப்போம்’ என்றால் அவரது அகராதியில் ‘சரி’ என்ற அர்த்தம் தான்.

வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்ஆவுக்குப் ஹோஹோவென்று சனம்.

கதீப் மிம்பரில் வெட்டி விளாசினார்.

“இந்தப் பெரும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. இது அல்லாவுடைய ரஹ்மத். அத்தகையவர்களை முஸாபஹா செய்யக் கிடைப்பதே பெரிய பாக்கியமாகும்”

தொழுகை முழந்து ஸலாம் கொடுத்தாயிற்று.

வழமை போல் எவரும் எழுந்தோடவில்லை.

முன்வரிசையில் அமர்ந்து தொழுத ஹஜ்ஜாஜிகள் எழுந்து நின்றனர். இனியென்ன ஊர் அங்கீராம்..... அவர்களைப் பற்றி இல்லாதது பொல்லாதது எதையும் இனி எவரும் பேசமாட்டார்கள்.

கைகளைத் தொட்டு ஸலாம் சொல்ல.... மார்போடணைத்து முஸாபாஹாச் செய்ய, ஜமாஅத்தார் முண்டியடிக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

வெள்ளையுடுத்து அத்தர் கமகமக்க அவர்களில் ஒருவனாக அஸ்லமும் எழுந்து நின்றான்.

அமுது
ஏப்ரல், 2000

குவறி வீழ்ந்த வார்த்தைகள்

சோகப் புகை மூட்டம் கவிந்திருப்பது போல் ஓர் உணர்வு. சில காலங்களில் இப்படித்தான் மரணங்கள் ஊர்வலம் நடாத்த ஆரம்பித்து விடும்.

மாட்டேனன்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் மனதை எப்படித் திசை திருப்புவது!

காற்றுக்கு ஜன்னல் கதவு அடித்துக் கொண்டது. இவ்வளவு இருட்டாகியும் இன்னும் ஏன் மூடவில்லையென்று மனைவி வந்து ஒரு சத்தம் போடுவதற்கு முன்பு எல்லா ஜன்னல்களையும் மூடி... ஸைற்றைப் போட்டுவிட்டேன்.

முன்னே இருந்த டெப்போவில் முக்குத்தாள் குப்பி சாய்ந்தபடி கிடந்தது. பதினெந்திருப்பு வருடமாக என் இணைபிரியா நண்பன்.

ஒரு சிட்டிகை பிடித்து... இரண்டு பக்கமும் தலா இரண்டு தடவை உறிஞ்சி.... கைகால்களை நீட்டிச் சாய்ந்து கொண்டேன்.

புகையிலைத்தாள் முக்கின் உள் நரம்புகளுக்கூடாக மின்பாய்ச் சலாய் விறுவிறென்று ஏறி வியாபித்தது. கண்களைத் திறந்து ஆழமாகச் சுவாசிக்கச் சுவாசிக்க..... புகையிலையின் முறுகல் மனம் அங்கம் அங்கமாக ஓடி ஊடு பரவியது. என்ன சுகம்!

‘ஹப்ஸாத்தாம் மௌத்தாப் பெய்த்திட்டா’

ஓய்ரே வாரத்தில் நான்காவது மையத்து. மையத்து வீட்டுக்குப் போய் வந்தாலும் கூட அந்த நினைவுகள் என்னை விட்டுப் போவதாக இல்லை.

ஹப்ஸாத்தா ஊரில் ஒரு பிரபலமான பேரவழி. புக்மோடு மறைந்து விட்ட பெண்மனி. எழுபது வயது. ‘கபுறு வாவா’ என்றழைக்கும் வயதுதான்..... ஒரு வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்திவிட்டல்லவா போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்.

முக்குத்தாள் ஹப்ஸாத்தா என்றால் கிழு கட்டைகள் முதல் குஞ்சுகுறுமான்கள் வரை தெரியும்.

இத்தனைக்கும் முக்குத்தாள் உற்பத்தியாளர்கள் ஊரில் ஓரிருவர் அல்லர். ஆனால் நீண்ட காலம் தன் முயற்சியிலே நின்று பிடித்த வரென்றால் அது ஹப்ஸாத்தாதான். அது மாத்திரமல்ல, பெரும்பாலானவர்களின் அபிமான பிராண்ட் அது.

எனக்கும் அந்தக் ‘குடு’வுக்கும் என்ன சம்பந்தம்.....?

இருபது இருபத்தைந்து வயது நடக்கும் இளைய பரம்பரைக் காலம் அது. இனிய இங்கிதங்களில் மனம் குதியாட்டமிட்டபோதும், பலதையும் பத்தையும் செய்து நாலு பணம் கையில் பூரண்ட போதும் பீடி சிகரட் கூட பழகாத பெருமிதம்.

லத்.பு..... ஜெஸீம்..... அகிலார்.... அம்ஜது இப்படி நண்பர்கள் எனக்கு.

ஜெஸீம்னின் வீடே எமது மத்திய நிலையம். அவன் ஒரே மகன் என்பதால் தேநீர், கோப்பிக்குப் பஞ்சமில்லை.

அவன் இருபத்தைந்து வயதுக்கு முன்பே கல்யாணம் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட செல்லப்பிள்ளை. ‘பொடியன் மாப்பிள்ளை’ என்று ஆரம்பித்து சிறுகக் குறுகி ‘பொடி மாப்பிள்’ என்பதே அவனுக்குப் பேராகிப் போய்விட்டது. இன்னொரு விசேடம் அந்த வயதிலேயே தூள் பிரியனாக மாறியிருந்தான். மாப்பிள்ளை போகும் போது கூட கோட் சாக்கில் தூள் குப்பி இருந்ததாம்.

ஒவ்வொரு நாளும் இஷாவுக்கப் பின் ஜெஸீமின் வீட்டு முன் காம்பராவில் கூடினால் பத்து மணிவரை ஊர்பலாய் அலசிக் கொண்டிருப்போம். பொடிமாப்பிளயின் முக்குத்தாள் குப்பியும் விளையாட்டுவாக்கில் காலியாகிக் கொண்டிருக்கும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் விளையாட்டு வினையாகிவிட்டது.

தூங்கப் போகும் போதும்.... இடைநடுவில் தூக்கம் விழித்தாலும்.... தூங்கி எழும்போதும் முக்குத்தாள் வேண்டும். பயணங்கள் போகும் போது ‘ஜடின்டி’ இல்லாவிட்டாலும் தூள் குப்பி இருக்க வேண்டும்.

‘நோம்பு தொறுக்கியேம் தூளாலயா?’ நோன்பு காலத்தில் இப்படிச் சிலபேர் கிண்டல் பண்ணுவார்கள்.

ஒருமுறை ஒரு பொது விஷயமாக ஜீர்யைச் சந்திக்கச் சென் றிருந்தோம். அவரோடு கதைத்தபடியே, என்னை அறியாமல் தூள்குப் பியை எடுத்துத் திறக்க முனைந்தபோது, பக்கத்தே நின்ற நன்பன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டானென்றால் பாருங்களேன்.

ஹப்ஸாத்தாவின் தூள்தான் எங்கள் ஏரியாவில் பிரபலமானது. ஹப் பாந்தோட்டை முதல் கொழும்புவரை அது பிரசித்தம். என்னதானிருந்தாலும் அதன் தரம் தரம்தான். கைராசிக்காரி. மற்றவர்கள் தலையைக் குத்திக் கரணம் போட்டாலும் அந்தப் ‘பதம்’ வரவே வராது.

இன்னொரு ஞாபகம்.

சேவையிலிருந்து பெண்டின் போகும் பாடசாலை அதிபருக்கு ஊர்மக்கள் பாராட்டுக் கூட்டம் ஒன்றை வைத்திருந்தார்கள்.

இரண்டு வருடம் நானும் அவரிடம் படித்த நன்றிக்காகப் போக வேண்டியிருந்தது. மண்டபம் நிரம்பி வழிந்தது. இப்படிக் கூட்டங்களுக்குப் போனால் பின்பக்கமாக ஒரு இடம் பார்த்துப் பிடித்துக் கொள்வேன். அப்போதுதான் தேவைப்படும் போது தூள் போட்டுக் கொள்ளலாம். முக்கைத் துடைத்துக் கொள்ளலாம்.

அன்று படித்த பெண்பிள்ளைகளைல்லாம் வந்திருந்தார்கள். எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகப் போய்விட்டது. எப்படியோ விஷயம் நடக்கத்தான் செய்தது.

கூட்டம் முழுந்ததும் ஓடி விட முடியுமா? அதிபருக்கு கொஞ்சம் முகத்தைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா? தயங்கித் தயங்கி நின்று ஒருவாறு நெருங்கினேன்.

மாத்தறையிலிருந்து வந்திருந்த கொஞ்சம் வயதான கல்வி அதிகாரி சிரித்துக் கொண்டே என்பக்கம் வந்தார். எனக்கு வியப்பு!

“ஒங்கட தூளக் கொஞ்சம் தூங்கொ பாக்க” கல்வி அதிகாரி கேட்டார்.

என்ன செய்வது..... எடுத்து நீட்டினேன்.

பாம்பின் காலைப் பாம்பறியும் என்று சொல்வது எவ்வளவு உண்மையென்று எனக்கு அன்றுதான் புரிந்தது.

“வாப்பா வாப்பா”

பிள்ளைகள் இருவரும் ஆரவாரத்தோடு ஓடி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு பழும்..... பில்கட் என்று எதுவுமே கொண்டு வரவில்லை. என்ன சொல்லித் தப்புவதென்று எனக்கு ஓடவில்லை.

“ஹப்ஸாத்த மெளத்து”

சிரித்துக் குதித்து ஆரவாரத்தோடு சொன்னார்கள். எனக்கு மெல்லிய கோபம். என்ன செய்வது சின்னப் பிள்ளைகளாயிற்றே! இருவரதும் வயதைக் கூட்டினாலும் கூட பதினைந்துக்கு மேல் போகாது.

“நான் பெய்த்திட்டுத்தான் வந்த மகன்” சின்னவனின் தலையைத் தடவிச் சொன்னேன்.

“நீங்க இப்பினி மூக்குத்தான் போடியல்லெலியன்” மூத்தவன் கேட்டான்.

“ஆ.....” எனக்கு என்னவென்றே பூரியவில்லை.

“போடில்லெலியன்” அடுத்தவன் அழுத்திக் கேட்டான்.

“ஓ.....ஓ.....”

“ஹோ.....ஹோ” என்றபடி வெளியே குதித்தோடினார்கள் அவர்கள்.

இப்படி வந்து கழுத்தை நெருக்குவார்களென்று எனக்கெப்படித் தெரியும்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து சுமாரான தூரத்தில் தான் ஹப்ஸாத்தாவின் வீடுள்ளது. வேறு தேவைகளுக்காக அப்பக்கமாகப் போகும் போது தூள் பக்கற்றுக்களை வாங்கிக் கொள்வதுதான் வழக்கம்.

இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் வைத்துக் கொள்ளும்போது மனம் போய்விடுமென்பதால் அவ்வப்போது வாங்குவதே நல்லது. போகும் நேரமெல்லாம் கிடைக்குமென்பதற்கும் உத்தரவாதமில்லை.

“மகேன் ஹப்ஸாதூட்டால் தூள் பட்டயோண்டு எடுத்துக் கொனுவாங்கோ”

கேட்டவுடன் கொண்டுவந்து தரவா போகிறார்கள்! தூள் பக்கற்றோன்று ஒரு சூபா. சுமைக்கலி இரண்டு சூபா. இதுதான் கதை.

தூரம் போகும் சோம்பலோ என்னவோ ஒரு நாள் பக்கத்தேயுள்ள அங்கிதாத்தா வீட்டால் கொண்டு வந்து தந்துவிட்டான்.

ஓரே உறிஞ்சுகலில் இது என்னுடைய பிராண்ட் அல்ல என்பது தெரிந்துவிட்டது. வந்த கோபத்துக்கு அப்படியே தூக்கி ஜனன வுக்குள்ளால் வீசினேன்.

எனக்குக் கிளம்பிய கோபத்தைக் கண்டு கையில் சிக்காமல் பின் பக்கத்தால் ஓடியவன், தன்னுடைய கைக்காசுக்கு ஹப்ஸாத்தாவின் தூளோடு வந்து இளைத்து இளைத்து நின்றான். பொடியன் புத்திசாலி தான்.

கொஞ்ச நேரம் அங்குமிங்குமாகச் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு நெருங்கி வந்து கேட்டான்.

“வாப்பா நீங்க வேறொத்தரடேம் தூள் போடியல்லயா?”

“இல்ல மகன்”

“ஹப்ஸாத்தா கெழவியேன்”

“கெழவிதான்”

“வேறொத்தரடேம் போடியதே இல்லயா?”

அவன் எந்த இடத்துக்குவர வழியைத் துப்பரவு பண்ணுகிறான் என்பது எனக்குப் புரியாமலில்லை.

“இல்ல.....”

“அவ மௌத்தானா?”

“நான் தூள் போடியல்ல”

அவன் கலகலவென்று சிரித்தான்.

“சத்தியமா?”

“ம்”

சின்னவன்தானே விளையாட்டுப் போக்கில் சொல்லிச் சமாளித் தேன்.

ஹப்ஸாத்தா மெளத்தாகும்வரை பார்த்திருந்து இப்படிவந்து கழுத்தைப் பிடிப்பானென்று யார் நினைத்தது.

முன்னாலுள்ள மேபோவில் தூள்குப்பி சாய்ந்து கிடந்தது. இவ்வளவு காலமும் இணைபிரியாது எனக்குத் துணை நின்ற இந்த ஊக்கமருந்தை எப்படித்தான் தூக்கியெறிய முடியும்!

“போயில் பாவிச்சா கென்சர் வாராமே”

இப்படி அவ்வப்போது.... வெளிப்பூர்களிலும் கூட சிலபேர் என்னிடம் கேட்டதுண்டு.

“அப் படியென்டா எங்கடுரில் அம்பது வயஸு பிந் தின எல்லாருக்கும் கென்ஸர் வரோனும்” ஒரே வீச்சில் வெட்டிச் சரித்து விடுவேன்.

மேபோவில் கிடந்த தூள்குப்பி என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறதா?

என்னுடைய பிள்ளைகள் இருவருக்கும் எப்படியாவது நான் தூள் போடுவதை நிறுத்த வேண்டிய தேவை இருந்தது.

ஒருமறை சாச்சியின் மகனோடு சண்டைபிடித்துக் கொண்ட போது, “ஒன்ட வாப்பா தூள்பாளி” என்று சொன்னதைத் தாங்க முடியாமல் திண்டாடியது இன்னும் என் நினைவை அமுக்கிப் பிடித்தக் கொண்டிருந்தது.

உம்மா வாப்பாவென்றால் பிள்ளைகளுக்கு உயிர்தானே. உம்மா-வாப்பா நம்பிக்கைக்குரியவர்களாகவும் உண்மையானவர்களாகவும் இருப்பது அவர்களையும் அவ்வழி நடாத்துமல்லவா?

தெரிந்தோ தெரியாமலோ என் நாவிலிருந்து விழுந்த வார்த்தை களை அவர்கள் பக்குவமாகப் பொறுக்கியெடுத்து..... இவ்வளவு காலமும் பாதுகாத்து..... உரிய நேரத்தில் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்திய போது..... நான் வாக்குமாற முடியுமா என்ன?

முக்குத்தூள் குப்பியை எடுத்துக் கொண்டெழுந்தேன். கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தபோது இரவு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசிய ஒருமுறை உறிஞ்சிவிட்டுக் குப்பியை எறிந்துவிடு வோமா?

ஒருமுறை செய்தாலென்ன..... ஓராயிரம் முறை செய்தாலென்ன தவறு தவறுதானே?

முக்குத்தாள் குப்பியை மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தேன்.

“தாள் இல்லாட்டி எனக்கு ஒண்டுமே ஓடியல்ல” எவ்வளவு காலமாக எத்தனை பேரிடம் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

என் சுட்டிப் பயல்கள் எனக்குள் பெரிய பூகம்பத்தை அல்லவா ஏற்படுத்திவிட்டார்கள்.

“அல்லாஹு” அக்பர்....”

இஷாவுக்கான அதான் கம்பீரமாக ஒலித்தது.

சுப நேரம்.

தாள் குப்பியைத் தாக்கி எறிந்தேன். அது பற்றைக் காட்டுக்குள் சரஸ்ஸென்று போய் விழுந்தது.

மெல்லிய வியர்வை, மீண்டும் கதிரையில் விழுந்தேன். ‘குடிகாரன் பேச’சாக மாறிவிடக் கூடாதென்று என்மனம் என்னை எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் சமையல் முடிந்து மனைவி முன்னே வந்தாள். இங்கே வீசிய புயல் அவளை எந்த வகையிலும் தாக்கியிருக்க வில்லை.

“எங்கியன் தாள் குப்பி?”

உப்போவையும் என் கையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி கேட்டாள்.

“வீசிட்டன்”

“கட்டாயம் வீசியொன்டும்” ஏனத்தோடு சொல்லிச் சிரித்தாள்.

அவள் தாள் பாவிப்பதில்லைதான். என்றாலும் அவ்வப்போது கொஞ்சம் உறிஞ்சி, தும்மல் தும்மலாகப் போட்டு..... முக்கு வழிய

வழிய..... கண்கள் கலங்கிச் சிவந்து 'ம்' மென்று நிற்பாள். சிலபோது முகத்தில் அங்குமிங்குமாகப் பூசிக்கொண்டு அழகிய முகத்தை அலங்கோலப்படுத்திக் கொள்வாள். இனி அந்தப் பிரச்சனையே இல்லை.

“ஹப்ஸாத்த மௌத்தானா தூள்போடியல்லயென்டு மகனோட எப்பவோ சொல்லிட்டன். எனக்கே நெனவில்ல.... ரெண்டு பேரும் இப்பவந்து கேட்டிட்டானியள்.....”

“மெய்யா?”

“சென்ன மாதிரி செஞ்சாத்தானே என்ன மதிக்குயொன்டும்..... அவனியனும் அப்பிடிப் பழகியொன்டும்...”

“அதிலேம் ஒரு நலவீக்கும்” மனைவிக்கும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம்.

இதற்கிடையில்....

தொழுதுவிட்டு ஆரவாரத்தோடு ஒடி வந்தார்கள் இருவரும்.

“உம்மா உம்மா..... வாப்ப இனி முக்குத் தூள் போடியல்லயாம்” முத்தவன் குதித்தான்.

“ஹப்ஸாத்த மௌத்தேன் உம்மா”

இது இளையவன்.

“அப்பிடிதான்டா ஓங்கட வாப்பா சென்னாச் சென்னதுதான்”

மனைவி வேறு ஸேடி.பி.கேட் கொடுத்தாள்.

நவம்பரி

5.11.2000

பிள்ளைச் செல்வம்

• • • • • • • • •

‘புள்ளை பாத்துக்கொள ஒரு புள்ள’

கொஞ்சநாட்களாக இப்படியொரு தேவையேற்பட்டிருந்தது அவர்களுக்கு.

புதுத்தம்பதி. முதற்கு குழந்தை. குழந்தையோடு சேர்ந்து அவர்களும் விளையாடி எப்படியோ இரண்டு வருடத்தைக் கடத்தி விட்டார்கள்.

ஸாஜித்துக்கு கால் முளைத்துவிட்டது. அது தான் இப்பொழுது பிரச்சினை. ஏறி விழுவதும் வெளியே ஒடுவதும்..... எட்டியிழுப்பதும் அவனது பருவத்துக்கேற்ப வித்தைகளாகிவிட்டன.

இந்தநிலையில் அவனோடு சேர்ந்து விளையாடி விளையாடி பார்த்துக் கொள்ள ஒரு பத்து வயதுப் பெண் பிள்ளையை எங்கே தேவேது? பேச்சு வாக்கில் பலபேரிடம் சொல்லியாயிற்று.

அஹ்மத்கான் நாளாந்தம் கந்தோருக்குப் போக வேண்டும். தனிக்குடும்பமென்பதால் ரஸ்மியாவுக்கும் வேறு உதவியில்லை.

இப்படித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அந்தப் பெண்ணும் அந்தச் சிறுமியும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவர்களது தவிப்பை அன்றாடம் அறிந்து வந்த அய்சு தாத்தா தான் கூட்டி வந்திருந்தார்.

‘இந்தக் குட்டிய நிபட்டிட்டுப்போக இந்த மனிசி ஊடு தேடிய.

எனக்கு ஒங்கட நெனவு வந்து கூட்டிக் கொண்டுவந்த.....’ அப்ச தாத் தாவுக்கு பெரியதொரு உதவி செய்யக் கிடைத்துவிட்டதேயென்ற மகிழ்ச்சி.

“ஆ வாங்கொ வாங்கொ இரீங்கொ” வரவேற்பு பிரமாதமாக விருந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை நல்ல வாய்ப்பாகிவிட்டது.

“எங்கீந்தன் நீங்க வார?” ரஸ்மியா விசாரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“நாங்க வெலியாமத்தில் நிக்கிய. அகதியா வந்த. மூளக் காச்சல் புதிச்சி மகள் மௌத்தாப் பெய்த்த. இது அவளா மகள். மருமகன் போன வந்த எடமில்ல. நசக்கார மனிசனுக்கு நான்தான் வேலவெட்டி செஞ்சி தின்னக் குடுக்கிய...

அங்க யாவரத்துக்க வார ஒரு மனிசன் எடம் பாத்துத் தாரென்டு வரச்சென்ன. இவ்வளவு நேரமும் தேடின காணல்ல. எங்க சரி நல்லோரு எடமாப் பாத்து நிபட்டிட்டுப் போனா எனக்கு நிம்மதி”

அவர்ணுக்கு அந்தப் பெண் மீது இருக்கம் பிறந்துவிட்டது. செல்ல மாக வளரவேண்டிய, படிக்க வேண்டிய பருவம் அவர்ணுக்கு. பிஞ்சு முகத்திலும் ஒரு வசீகரம்.

“ஏன்ட போனிக்கா. போனிக்காத் தாங்கொ” உம்மாவின் புடைவையைப் பற்றித் தொங்கினான் ஸாஜித்.

“இவனக் கொஞ்சம் பாத்துக் கொளோன்னும். வேற ஒரு வேலடிம் இல்ல”

“மெய்தான். சின்னக்குடும்பம்..... ரெண்டு பேரும் சீதேவிப்பட்ட மனிசரு போலிக்கி” என்றவள், “பாத்திமா இங்க பாரு புள்ள ஒனக்கு நல்ல எடம் கெடச்சீக்கி. செல்லியமாதிரி கேட்டுக்கோண்டு நிக்கோணும். நான் அடுத்த மாஸம் வாரன் பாக்க. நல்லமா?”

அவள் சினுங்கவில்லை. பிரிவத்துயர் பெரிதாக வெளிப்பட வில்லை. அவளது கையில் ஒரு பிளாஸ்திக் பேக் இருந்தது.

“ஆ.... வாங்கொ சோறு கொஞ்சம் தின்ன” ரஸ்மியா அழைப்பு விடுத்தாள்.

“ம..... தின்டிட்டு வாங்கொ” அவனும் ஒத்தாசையாக நின்றான்.

மூவரும் குசினிப் பக்கமாகப் போய்விட்டார்கள். ஏதேதோ கதைப் பது கேட்டது அவனுக்கு. அவர்கள் மீது மிகுந்த அனுதாபம். அகதி கள் பற்றி அஹ்மத்கானுக்குப் பெரிதாகத் தெரியாது. தெரிந்த அள வுக்குப் பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் தான்.

“அடுத்த மாஸமாம் வார. எவ்வளவு சரி குடுத்தனுப்பினாத்தான் நல்லம்” மனைவி வந்து குசுகுசுத்தாள்.

“அய்ச தாத்தா ஒன்டும் செல்லல்லயா?”

“அவ எடேல கண்டு கூட்டிக் கொண்டுவந்தீக்கீய. அவக்கொன்டம் தெரிய”

“பஸ் செலவுமீக்கேன். ஒரு முன்னாறுரூவ குடுத்துபோம்”

“சரி சரி”

காசு கைமாறியது.

பாதிமாவின் தலையைத் தடவி விடைபெற்ற அடுத்த கணமே அவள் பிள்ளையோடு விளையாட ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

பெரிய குறைபாடோன்று தீர்ந்த மாதிரியிருந்தது அவர்களுக்கு.

வீட்டு முற்றத்தில் கிரிக்கட் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

கந்தோரிலிருந்து வந்த அஹ்மத்கான் ஓரேயோரு பார்வையாளராக அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ரசித்தான்.

பிளாஸ்திக் பந்தைப் பாதிமா உருட்ட, அதற்கு ஸாஜித் அடித் துக் கொண்டிருந்தான். அடிப்படையில் ‘ஆஹா’ என்ற குதிப்பு வேறு.

வாப்பாவைக் கண்டதும் விளையாட்டு திசை திரும்பி விடுமே என்பதால், களைப்பையும் மறந்து கேற்றிடியில் நின்றான் அஹ்மத்கான். அதற்கிடையில் அவனே கண்டு கொண்டான்.

“வாப்ப வாய..... வாப்ப வாய”

கையிலிருந்த மட்டையை ஏறிந்துவிட்டு ஒடோடி வந்துவிட்டான்.

அவன் பிள்ளையை வாரித் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே வரும் போது, அவனது உம்மாவும் முன்னே வந்துவிட்டாள்.

“வாப்ப எனக்கு சொக்கேட்டு கோந்தோ”

அவனது : .பைல் பேக்கைத் துழாவியபடி கேட்டான்.

அவன் சொக்லட்டுக்களை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, என்ன செய்வானென்று கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“தாத்தாக்கு” என்று ஆரம்பித்து ஆளுக்கொவ வொன்று கொடுத்துவிட்டுத் தானும் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“இன்டக்கி ஆளெப்பிடியன்?” விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

“இன்டக்கி பாதிமோட ஒரே வெளாட்டுத்தான். அவனும் நல்ரெக்கம். எனக்கொரு கரச்சலுமில்ல” ஆழந்த திருப்தியை வெளிக்காட்டினாள்.

“அவனும் ஒரு கொழந்ததானே. ரெண்டு பேருக்கும் ஒத்துப் போகுது போல” என்றவாறு எழுந்தான் அஹ்மத்கான்.

மீண்டும் ஆட்டம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

பத்திரிகைக்காரன் போட்டுவிட்டுச் சென்ற பத்திரிகைக்குள் ஸிருந்து சரிந்து விழுந்தது அந்தக் குட்டிப் பத்திரிகை. சனிக்கிழமை களில் மாணவர்களுக்கான மேலதிக இணைப்பு.

காலையில் எழுந்து பால் குடித்த ஸாஜித் அப்படியே மீண்டும் தூங்கிவிட்டான். ஒன்பது மணி நெருங்கியும் இன்னும் அவன் எழுந்தபாடில்லை.

பாதிமாவை ஒருவித தனிமை வாட்டியது.

“பாதிமா இங்க வா புள்ள. நீ எத்தனியாம் வகுப்பன் படிச்ச?”

“அஞ்சாம் வகுப்பில படிச்சிக் கொண்டந்த. உம்மும்ம படிக்குடல்ல” அவள் கவலை தோய்ந்தவளாகச் சொன்னாள்.

“உம்மும்ம எனத்த செய்யவன் புள்ள. அவாம் பாவந்தானே. அவாம் வேல வெட்டிக்கி பொகோணுந்தானே”

“உம்மும்ம வேலக்கிப் போறல்ல”

சின்னவள் ஏதோ தெரியாத்தனமாகப் பிதற்றுவது போல் பட்டது அவனுக்கு.

“இங்கவா இத் வாசீ பாக்க” என்று குட்டிப் பத்திரிகையைக் கொடுத்தான்.

என்ன அதிசயம்! அவள் சரளமாக வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். குரல் கூட ஏற்ற இறக்கத்தோடு சுத்தமாக ஒலித்தது.

“நான் நெனச்ச ரேடியோவில்யெண்டு” உள்ளேயிருந்து அதற் கென்றே வந்த ரஸ்மியா வியப்போடு சொன்னாள்.

“ஜாதியா வாசிக்கியாள்” அவனுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை.

“இதில் நல்ல கதயெல்லம் ஈக்கி. ஊட்டிலீந்துக் கொண்டு படிக்கேலும். சும்ம நிக்கிய டைமுக்கு பேப்பரிய எடுத்து வாசீ”

அத்தோடு அவன் முற்றுப் புள்ளியடவில்லை. சில சிறுவர் சஞ்சிகைகளைக் கூட கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவனும் ஆர்வத்தோடு வாசிக்கவே செய்தாள்.

அவனுக்கு வாசிக்கவிடாமல் ஸாஜித் பறிப்பது கூட நடந்தது. அவனும் அவனோடு சேர்ந்து சிலவேளை வாசிக்கவும் செய்தான்.

“எங்கட புள்ள உக்க குடிக்கப் போற, தாத்தா புள்ளய ஆராட் டோணுமா”

பாதிமா நிலத்திலமர்ந்து கால்களை நீட்டி தலையணையை வைத்துத் தயாரானாள்.

களைத்துப் போயிருந்த ஸாஜித் பால் போத்தலுடன் அவளின் கால்களிலே நித்திரையாகிக் கொண்டிருந்தான்.

“வாங்கொ வாங்கொ புட்டுத் தின்னோம்....”

“இப்ப செரியான லேசி. அவனுக்கு ஆளில்லாததுக்கு முந்தி எங்க ளோடேன் வெளாட வார்” என்றவாறு பாயிலமர்ந்தான் அழுமத்கான்.

கலகலப்பாகக் கதைத்தபடி இருவரும் இரவுச் சாப்பாட்டில் முழ்கியிருந்தனர்.

சாப்பிடும் போது ஸாஜித்தும் சாப்பிட வந்துவிடுவான். சமையல் செய்யும்போது அங்கும் ரகளை பண்ணுவான். தொழும்போதும் முஸல்லாவிலே வந்து புரஞ்வான். இப்போது அவனைத் திசை திருப்பிக் கொள்ள ஆள் இருக்கல்லவா?

இப்படியும் அப்படியுமாக இரண்டு வாரங்கள் நெருங்கிவிட்டன. பெரிய நிம்மதி வீடெல்லாம் வியாபித்துவிட்டது.

பாதிமா வீட்டுப்பிள்ளை போல படிப்படியாக இசைவாக்கமடைந் தாள். எந்த வகையிலும் அவள் உபத்திரமாக அமையவில்லை.

“அல்லறம்துவில்லா” என்றவாறு எழுந்தான்.

ரஸ்மியா குசனி வேலைகளை முடிப்பதில் முழுகினாள்.

“ஓடி வாங்கொ கொஞ்சம்” முன் னேயிருந்து கணவன் அழைத்தான்.

ஓடிச் சென்றவளின் கண்களில் ஒரு அருமையான காட்சி.

நீட்டிய கால்களிடையே ஸாஜித் உறங்கிப் போயிருக்க, பாதிமா மறுபக்கமாக நித்திரையாகியிருந்தாள்.

“பாத்து வளத்தட்டுங்கொ ரெண்டு பேரயும்”

சாப்பிட்ட பின் முன்பக்க வராந்தையில் கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்து இன் புறுவது அவர் களுக்கு வழக கமாகப் போய்விட்டது. வரப்பிரசாதமாக அமைந்துவிட்ட பாதிமாவைப் பற்றி அவர்கள் கதைத்துக் கொள்ளாத நேரமே இல்லை.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. விடுமுறை நாளென்றால் ஒரு குதூகலம்தானே.

சற்றும் எதிர்பாராத் விதமாக பாதிமாவின் உம்மும்மா வந்து கொண்டிருந்தாள். இதனைக் கண்டதும் பாதிமாவின் முகம் இருண்டு போய்விட்டது. உள்ளே போனவள் போனவள்தான்.

அஹ்மத்கானின் மனதில் இது 'டக்'கென்று விழுந்தது.

அமரவைத்து சுகம் விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள் ரஸ்மியா.

“போன கெழும் பேஞ்ச மழக்கி ஊடெல்லம் தண்ணி. கூரக்கி தகரம் போடியென்டா ஆயிரம் ரூப இல்லாமேல் நான் தாருக்கட்டக் கேக்கவன். எனசரி பாத்துத் தாங்கொ நோனா. பாதிமட சம்பளத்தில் கழிச்சிக் கொளேலும் தானே”

இப்படியொன்றை இருவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

இதமளித்த தென்றல் புயலாய்ச் சுழலும் அறிகுறி.

வேலைக்கு ஆள்வைத்து காரியமாற்றும் அளவுக்கு என்ன வளமிருக்கிறது அவர்களுக்கு.

“எனத்தியன் நீங்க செல்லிய. ஒரு மாஸமாலும் ஆகமுந்தி” ரஸ்மியா சொன்னாள்.

“இப்பிடி நடக்குமென்டு தாருக்கன் தெரிஞ்ச? நான் வேற தாருக்கட்டயன் நோனா கேக்கிய” அவள் பரிதாபத்தோடு கேட்டாள்.

“எங்கட கைல இப்ப சல்லில்ல. சம்பளம் கெடச்சா எனத்த சரி பாத்து செய்யேலும்” அஹ்மத்கான் உண்மையான நிலைப்பாட்டைச் சொன்னான்.

“இப்பிடியொரு ஒதவி செய்யேலாட்டி ஏன்ட புள்ள ஏத்துக்கன் இங்க நிக்கிய. பாதிமா வா போறதுக்கு”

டக்கென்று எழுந்த மனிசி மூர்க்கத்தனமாகக் கத்தினாள்.

‘இது ஒரு நாடகம்’ என்பது அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது. கைவிடுவதைத் தவிர வேறு புத்திசாதுர்யம் என்ன இருக்கிறது?

“சரி பாதிமவ கூட்டிக்கொணு போங்கொ” அவன் முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

அவள் குசினி மூலையில் சுருண்டு கிடந்தாள்.

“ம..... டக்கென்டு வா பொக. இங்க நின்டு வேலயில்ல”

“எனக்கேல நான் வாரல்ல” பாதிமா கத்தினாள். அவனுக்கு மெல்லிய அதிர்ச்சி. என்றுமில்லாதபடி இப்படி கத்தி அழகிறாளே என்று.

“வாரல்லயோ” மனிசி பெரிதாகக் கர்ச்சித்தாள்.

“இதொரு பிசாசி... இப்பிடித்தான் நோனா. ரெண்டு கெழுக்கி மிச்சம் எங்கியாலும் நிக்கக்குக்கியல்ல. என்ன இழுத்து கொணு பெய்த்து இன்னமெங்கியாலும் உட்டிட்டும் போற. இதொரு பிசாசி.... சல்லிப் பிசாசி.....”

“வாயப் பொத்தும்” என்று பாய்ந்தவள், பர பரவென்று அவளை இழுத்துக் கொண்டு வெளியேறி விறுவிறுவென நடந்தாள்.

“தாத்தா நானும் வாய..... தாத்தா நானும் வாய” என்றவாறு ஸாஜித்தும் ஒடுவானென்று இருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ரஸ்மியா அவனை எட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

“இது மகள்ட புள்ளியென்டு சென் ன. எனக் கென்டா நம்பிக்கில்ல....” அஹ்மத்கான் மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“அகதியென்டியதும் பொய்து..... பேச்சிவாததேல வெளங்கியேன்” ரஸ்மியாவும் மனதில் பட்டதை முன்வைத்தாள்.

எப்படியோ பாவம் பாதிமா! இவள் போன்று இன்னும் எத்தனையோ பாதிமாக்கள் நம் சமூகத்தில் பாவப்பட்ட ஜென்மங்களாகக் காலங்கழிக்கின்றனரோ?

வீரகேசரி
24.06.2001

புயலூக்குள் ஒரு பூந்தென்றால்

• • • • • • • • • •

வெசாக் என்றால் ஊரெல்லாம் குதூகலம்தான். சிங்கள மக்களின் வீட்டு முற்றுவெளிகளில் வெசாக் கூடுகள் காட்சியளிக்கத் தொடங்கின. இரவில் விளக்கேற்றி விடும்போது இன்னும் அழகாகக் காட்சியளிக்கும்.

மறுபக்கம் பாண், மீன், மரக்கறி என்று சிறிய வியாபாரிகளின் வரவு படிப்படியாக மந்தமாகி விடும். இதனால் எழும் சங்கடங்களை சமாளிக்கும் முன்னேற்பாட்டில் பெண்கள் முனைப்பாக ஈடுபடத் தவறுவதில்லை.

இதற்குள்ளே தான் அந்தத் துர்ப்பாக்கிய நிகழ்வு பெரும் புயலாக நாடெல்லாம் வீச ஆரம்பித்து விட்டது.

மாவனல்லையில் குழப்பம்.

நாற்றுக்கு மேற்பட்ட கடைகள் தீக்கிரை.

பள்ளிவாசல்கள் உடைத்து நாசம்.

கார்கள், வேஞ்கள் பலத்து சேதம்.

வீடுகளுக்கு பெற்றோல் குண்டு வீச்சு.

வானொலி, தொலைக்காட்சிச் செய்திகள் பரபரப்பையும் உணர்ச்சிக் கொதிப்பையும் ஏற்படுத்தின. படிப்படியாக எல்லா இடங்களுக்கும் பரவிவிடுமோ என்ற பீதி. இதற்கிடையில் அரசு தரப்பில் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் தகவல்.

சில ஆயிரம் முள்ளிம்கள் மட்டுமே வாழும் சூக்கிராமம் இது. இங்கும் அதன் அதிரவலைகள்.....

உபைது நானாவின் உதிரம் குடாகியது. நடக்கக் கூடாத எதுவும் இங்கு நடந்து விட்டால் என்ன செய்வார்? “அன்டயண்டக்கித் தேடித் தின்னிய மனிசன் பாவம்....”

அஸர் தொழுது விட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியே வந்தார் உபைது நானா அங்குமிங்குமாக கூடிக் கூடிக் கதைக்கின்ற காட்சியே அவர் கண்களில் பட்டது.

அவர் மாத்திரம் ஒதுங்கி நிற்க முடியுமா என்ன? ஊரின் உணர் வோட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெல்லவா? மெல்ல மெல்ல நெருங்கினான்.

“கப்பம் கேட்ட கறைச்சல்ல மச்சான். நேரத்தோட ஸெட் பண்ணிக் குடுத்தீக்கிய கேம். பொலிஸ் கொஞ்சமாலும் கணக்கெடுத் தில்லேன்”

“ஓடா. பொறிய கொண்நது கொண்நது ஆளைங்கீக்கி. பழைய டயரும் எடுத்தக் கொண்டே வந்தீக்கி”

“நேரத்தோட தெரீமென்டா அவங்களும் சும்மீக்கியா”

“சரி இப்ப நாங்க ரெடியாகி நிக்கோணும்.... ஓரொரு ஊட்டிலேம் ஆயுதம் வெச்சிக்கொளோணும்.... இனி வர வரக் கரச்சல்தான்”

உபைது நானாவுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. வாலிபப் பொடியன்களென்றால் வேறொப்படிப் பேசுவார்கள். அவரது அரைப் பங்கு வயது கூட அவர்களுக்கிருக்காது.

அப்படியே வந்தபோது முன்பக்கமாக இன்னும் சிலர் கூடிக் கதைத்தனர். நெருங்கி நின்று காது கொடுத்தார்.

“எங்களூரில் கொழப்பம் வந்தா, நாலங்சி ரோட்டேம் கவர் பண்ணினாச் சரி. எல்லாரும் உள்ளுக்குத்தான். ம.... முனு நாளக்கி சமாளிச்சிக் கொளோலும்”

“பாருங்கொ. ஒரு பாம் பேக்கரி. ஒரு மோல்... வேறால் சேல் கடயான்டு கட்டாயமா ஊருக்குள்ள ஈக்கோணும். அப்பதான கொஞ்ச நாளக்கி சரி சமாளிக்கேலும்”

“ம..... சல்லீக்கியவன் பாம்போருமேம்... கொச் சிக்மோலும் போடப்போறா. கும்ம நாங்க பேசிய மட்டுந்தான் மிச்சம்”

“நாங்களும் இந்டக்கிம் நாளைக்கிம் மட்டுந் தான்டா பேசிய. கரச்சல் முடிஞ்சொடன் எங்களுக்கும் மறந்து போனேன்”

உபைது நானாவுக்கு சிரிப்பு சிரிப்பாக வந்தது. எல்லோருமே பெரிய பெரிய யோசினக்காரர் போல கதைத்தது தான். இப்படிக் கூடிக் கதைத்தது முடிவெடுக்கும் பக்குவம் இருந்திருக்குமென்றால் எத்தனை பிரச்சினைகளை சுமுகமாகத் தீர்த்திருக்கலாம்.

தேந்ர கடையாடியில் இன்னொரு குழு நிலை விவாதம் நடை பெற்றது. அதையும் ஏன் விடுவான்.

“இப்ப வெசாக் காலம் மச்சான்.... லீவும் குடுத்தீக்கி. எல்லாரும் ஊடு வாசல்ல தான் நிப்பானியள். நாங்க சேந்து பேசியமாதிரி, அவங்களும் பேசியேன். ஸெட்டாகி வந்தா எனத்தியன் செய்த?”

“ஓ.... கும்ம சாகியத்தப் பாக்க ஒத்தனுக்குச் சரி அடிச்சிட்டுச் சாகியது நல்லம். கொஞ்சநாளைக்கி படுக்கப்படாது. மாறி மாறி முழிச்சீக்கோணும்”

“பொம்புளியளைண்டாலும் கொச்சிக்கத் தண்ணியச் சரி கரச்சி வெச்சிக்கொலோணும்”

இந்த வீரப்பிரதாபங்களை அதற்குமேல் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருக்க அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இல்லாத பிரச்சினைகளை உருவாக்கிக் கொள்ளாமலிருந்தால் போதும் போலிருந்தது.

இனி இல்லையென்ற அளவுக்கு இரவுச் செய்திகளொல்லாம் ஒலிழிப்பரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன. ஊடகங்களைத் தாண்டி வாய் வழிச் செய்திகள் எக்கச்சக்கமாக வந்தவண்ணமிருந்தன.

பள்ளிவாசலில் அவசர அவசரமாக முக்கியமான சிலரைக் கூட்டி ஆலோசனை நடாத்தப்பட்டது. உனடியாக அரசியல் பிரதிநிதிகள், பொலிஸ், பஞ்சாலைகளோடு தொடர்பு கொண்டு முன்னேற்பாடுகள் மேற் கொள்ளப்பட்ட திருப்பியோடு உபைது நானா வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பூரண நிலா வானிலே பிரகாசித்தது. அதன் வெள்ளி மூலாம் மரந்தளிர்களில் பட்டுப் பளபளத்தது. வீடுகளொல்லாம் அமைதியில்

அடங்கிப் போயிருந்தன. வழமையாக அமர்க்களப்படும் அப்பகுதி அப்படியே கம்மிக் கிடந்தது.

“நேரத்தோட ஸெல்டை நார்த்திட்டுப் படுத்துக் கொண்டா நல்ல மெனா?” மனைவி ஒருவித பயத்தோடு கேட்டாள்.

“அப்பிடிப் பயப்படு இங்கொண்டும் நடக்கப் போறல்ல” இவர் உறுதியாகச் சொன்னார்.

“நீங்க அப்படிச் சென்னத்துக்கு பொம்புளையள் கதக்கிய கதயப் பாக்கோணேன்”

“பொம்புளையள் மட்டுமல்ல ஆம்புளையஞம் அதப்காக்க மோசமாத் தான் கதக்கிய”

அவரது வீடு அந்த ஒழுங்கையில் இரண்டாம் வீடு. முன்னாலுள்ள வீட்டைத் தாண்டினால் தார் ரோட். அதன் மறுபக்கமாக ஜேமிஸ் அப்புவின் தேநீர்க் கடை. பின்னால் அவனது வீடு. அடுத்து சுரனோலிஸ் ஐயா வீடு. இப்படி நாலைந்து வீடுகள்.

அவர்களும் மிகுந்த பயத்துடனேயே அடங்கிப் போயிருந்தார்கள். வழமையாக எக்கச் சக்கமான வெசாக் விளக்கலங்காரங்கள் செய்வார்கள். இம்முறை ஒன்றிரண்டோடு சரி.

“ம..... எல்லாரும் பாழுட்டில் சட்டிபான ஓடக்கியவங்கதான். நடக்கப்படாதது நடந்திட்டு. இது இன்னமின்னம் பரவாம..... இதுக்குப் பொறுகு நடக்காம எனத்தீயன் செய்யோனுமென்டு யோசின் பண்ணோனும். சும்ம சண்டித்தனம் பேசிச் சரிவரா?”

கணவனின் கூற்று அவளுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

“மெய்தான் மெய்தான்... நாங்க கொஞ்சம் பேரன். அவங்க எங்க கோட சண்டக்கி வந்தாலும், நாங்க அவங்ககோட சண்டக்கிப் போனாலும்.... கடசீல கஷ்டப் பட்டோண்டியது நாங்க தான்”

“சரி சரி வாங்க படுக்கோம். உசுப்புசாட்டமில்ல. ஊரே ஜிம்முட்டுப் பெய்த்து”

என்னதான் உரத்துப் பேசினாலும் என்னதான் முன்னேற்பாடு செய் தாலும் உபைதுக்கும் உள்ளுக்குள் ஒரு பயப்பிராந்தி இருக்கவே

செய்தது. அதனை வெளிக் காட்டி மனைவியை இன்னும் பலவீ னப்படுத்திக் கொள்ள அவர் விரும்பவில்லை.

இரவு மிகுந்த சிரமத்தோடு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சுபாஹ்கு பாங்கு சொன்னார்களா இல்லையா என்பது கூட உபைதுக்கு சந்தேகமாகவே இருந்தது.

வானம் பளிச்சென்று அழகாகத் தெரிந்தது.

தூரத்துப் பன்சாலை ஒன்றிலிருந்து பறையொலி மெல்லக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று வெசாக் தினம்.

எவ்வித அசாதாரண நிகழ்வுகளும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. மிகவும் கொதிப்பான அந்த இரவு மிகவும் அமைதியாக நகர்ந்து போயிருந்தது.

காலை ஏழு மணியிருக்கும்.

‘டொக் டொக்’

முன் கதவில் தட்டும் ஒலி.

உபைதுநானா கதவைப் போய்த் திறந்தார்.

ஜேமிஸ் அப்புவின் மனைவி சிரித்தபடி அங்கே நின்றாள். மகளின் கையிலே வெண்டுணியால் போர்த்தியபடி ஒரு தட்டு.

“என்ன எதுலட்”

அவர் வரவேற்பதற்கும் மனைவி முன்னே வருவதற்கும் சரியா இருந்தது.

தட்டுக் கைமாறியது.

அவர்கள் விடை பெற்று வெளியேறி, ராஸிக் நானாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தட்டிலே கொகிள், அலுவா, பணியாரம..... இத்தியாதிகள்.

எதை முதலில் சாப்பிடுவதென்ற யோசனை உபைது நானாவுக்கு.

ஆதவன்
ஜூன், 2001

காண்டாமல் போன கடாய்

• • • • • • • • •

இடையிடையே சோவென்ற மழையும் கடும் குளிருமாக இரவு கழிந்தது. சுருண்டு சுருண்டு படுப்பதும் மணிக்கூட்டைப் பார்ப்பது மாகவிருந்த ஷாலிநானா சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுந்தார்.

குசினிக்குள் கேட்ட ‘உசப்புசாட்டம்’ மனைவி கோப்பி போடத் தயாராவதை உணர்த்தியது.

சுபஹ்ரா தொழுதுவிட்டு ஆட்டு மடுவெம் பக்கமாக வந்தார் ஷாலி நானா. வழைமையும் அதுதான். கற்ள் பிடித்து பொத்தல் தகரக்கூரை, இரவு மழைக்கு ஆடுகளுக்குத் தொல்லை கொடுத்திருக்குமே என்ற மெல்லிய கவலை வேறு.

மடுவக் கதவை இழுத்துக் கட்டியிருந்த கயிறு அவிழ்ந்து தொங்கியது. சுள்ளென்று கோபம் வந்தது ஷாலிநானாவுக்கு.

“தாரன் ஆட்டு மடுவத்தத் தொறந்த?” ஷாலிநானாவின் கத்தல் குசினிச் சுவர்களில் வந்து மோதியது.

“நானின் னேம் ஊட்டுக்குள்ள வெட்டக் கெறங்கல்ல.....” ஷாலிநானாவின் மண்டையோட்டில் குழம்பு கொதித்தது.

‘கள்ளன் கிள்ளன் வந்திட்டானியளோ’ ஒரு வேகமும் வெறியும் அவரை மடுவத்துக்குக் கொண்டு தள்ளியது.

ஆடுகள் துள்ளிக் குதித்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தன. அவர் கண்கள் கணக்குப் போட்டன. மீண்டும் மீண்டும்....

‘வெள்ளக் கிடாயக் காணல்ல’

வேர்த்துப் போட்டபடி வெளியே வந்தார் ஷாலிநானா. அவரைத் தொடர்ந்து ஏனைய ஆடுகளும்.....

“வெள்ளக் கிடாயக் காணல்ல மரியம்”

“வெள்ளக் கிடாயக் காணல்லயா..... அப்ப தாருசரி களவான்மக்கும்..... பாருங்கோ பாக்க. சொர் சொரென்டு ராவெல்லாம் மழபேஞ் சேன்”

இதற்கிடையில் அக்கம் பக்கத்தவர் காதுகளுக்கு விழயம் எட்டிவிட்டது. கோழிக் கூடுகளையும் வாழைக் குலைகளையும் பார்த்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டனர்.

“ஜாமம் ஜாமமெல்லாம் இவடத்தால் மனிசரு போறவார்”- அடுத்த வீட்டு ஜகம்மா நம்பிக்கை தெரிவித்தார்.

“பிச்சிக் கொண்டு பெய்த்தோ தெரிய.....ம.... அங்கலிங்கல் கொஞ்சம் தேடிப் பாத்தா நல்லம்” மரியம் தெரிவித்த ஆலோசனை இது.

“எப்பசரி அப்பிடி நடந்தில்லேன். இது கள்ளன்ட வேலதான். வெள்ளக் கிடாயக் கொண்டுபோனதுதான் எனக்குக் கவல. வார மாஸம் புறுதாக் கந்திரிம் வார”

“ம..... இந்தாங்கோ. இந்தக் கூத்தில் கோப்பீம் ஆறிப்போன”

ஒரே எத்தனத்தில் குடித்துக் கோப்பையைக் காலியாக்கினார்.

“எதுக்கும் ஒரு ரெளன் அடிச்சிப் பாத்திட்டு வாரனே”

ஷாலிநானா ஆட்டுப் பண்ணை வைத்திருப்பவர்ல்ல. அதுதான் அவரது ஜீவனோபாயமுமல்ல. வீட்டோடு சேர்ந்து கொஞ்சம் காணியுமி. அதிலே மரம் மட்டைகள்.

பலா, தென்னெ, வாழையென்று தினசரி அவருக்கு சின்னச் சின்ன வருமானத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

‘இரண்டொரு ஆடுகளை வளர்த்தால் என்ன’ என்ற யோசனையை உண்மையில் மரியம்தான் முன்வைத்தாள். அதுவும் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு.....

அந்தக் காலத்தில் நிறைய ஆடுகளை வளர்த்து வந்த அபுதாஹிர் நானாவிடம் சென்று தனது எண்ணத்தை வெளியிட்டார்.

“நல்ல யோசின்” என்றார் ஓரேயடியாக.

இன்றும் நாளையுமென்று காலத்தைக் கடத்தாத ஒரு நல்ல மனிதன் அவர். முறையான பேச்சு வார்த்தை அவரை மேலும் ஒரு படி உயர்த்திக் காட்டியது.

“ரெண்டு குட்டி போடிய ஆடொண்டு தாரன். குட்டி போட்டு முனு மாஸத்தில் ஒரு குட்டியேம் ஆட்டேம் எனக்குத் தரோணும். சரியா?”

“சரி மிச்சம் சந்தோஷம்”

ஆட்டோடுதான் ஷாலிநானா வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இதுதான் ஆழம்பாம்.

இரண்டு மூன்று வருடத்துக்குள் பதினெண்து இருபதென்று ஆடுகள் பெருகிவிட்டன. அதற்கென்று தனி மடுவமே அடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

கந்தாரி கல்யாணமென்று வரும்போது ஷாலிநானாவைத் தேடிக் கொண்டு வருவார்கள். அவசரப்பட்டு அந்தரப்பட்டு விற்கவேண்டிய நிலை இல்லாததால், தேவைப்பட்டவர்களுக்கு நியாய விலையில் கிடைக்கும் இடமாகப் பிரசித்தி பெற்றது.

வருடம் ஒருமுறை நடைபெறும் புறுதாக் கந்தாரி அவருக்கு முக்கியமானதொரு இலக்காக இருந்தது. அதற்கென்று எப்படியும் எட்டுப் பத்துக் கடாய்களைத் திட்டமிட்டு வளர்ப்பார்.

மொனராகல், வல்லவாய, புத்தள போன்ற இடங்களில் கடைவைத்து வியாபாரம் பண்ணும் உள் ஞார் முதலாளிமார் ஷாலிநானாவை நம்பியே வந்துவிடுவார்கள். நம்பகத் தன்மையையும் பாதுகாத்துக் கொண்டு, கந்தரி சேவை செய்து வந்தார் ஷாலிநானா. கூடவே வருடா வருடம் தானும் ஒரு கடாயை புறுதாக் கந்தாரிக்குக் கொடுத்து விடுவார். இருபது வருடமாக இந்த நடைமுறை அவர் ஒழுங்காகச் செய்து வருகிறார்.

அந்த வரிசையில் வளர்க்கப்பட்டதுதான் வெள்ளைக் கடாய். தலைப் பகுதியிலும் கால்ப் பகுதியிலும் கொஞ்சம் கறுப்புப் படர்ந்திருக்கும். மயிர்கள் அடர்த்தியாகவும் வெண்மையாகவும் இருக்கும். ஷாலிநானா அடிக்கடி அதன் பிடறி மயிர்களைத் தடவிக் கொடுப்பார்கள். காதுகளை அடிக்கடி வருடி விடுவார்கள். அதன் நடையில் கூட ஒரு கம்பீரம்தான். இவ்வளவு சிறப்பும் கொண்ட அந்தக் கடாய்தான் காணாமல் போய்விட்டதே!

“தேழித்தேழி பாத்த, எங்கியாலும் இல்ல மரியம்” பின்பக்கத்தால் வெளிக்கிட்டவர் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு முன்பக்கமாக வந்தார்.

“புறுதாக் கந்திரிக்கு குடுக்க வெச்சீந்த கிடாயத்தானே களவான்மக்கி.... கந்திரிக்கி முந்தி கையொடஞ்சி போகச் செல்லி காணிக்க போட்டுஉங்கொ”

பிரச்சினைக்குப் பரிகாரம் சொல்லிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள் மரியம்.

கோலாகலமாகக் கந்தாரி ஏற்பாடுகள் நடந்த வண்ணமிருந்தன. பள்ளிவாசல் கலகலப்பும் புதுக்கோலமும் பெற்றிருந்தது.

இன்று ஏழாம் ஹம்ஸியா. இன்னும் மூன்றே நாளில் பெரிய கந்தாரி.

ஆட்டு மடுவம் அமைக்கப்பட்டு விட்டது. என்பது தர இருபது அளவு. கந்தாரிக்கென்று கையளிக்கப்படும் ஆடுகள் அதிலேதான் கட்டிக் வைக்கப்படும். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆடுகள் இப்படிச் சேரும்.

ஹர் மக்கள் பிற ஊரவர்களென்று வந்து கூடும் ஆயிரக்கணக்கான சனத்துக்கு இரவு-பகல் உணவுக்கு ஆட்டிறைச்சியே பரிமாறப்படும்.

“ஷாலிநானா.....”

கார் வந்து நிற்கும் சத்தத்தோடு இந்த அழைப்புக் குரலும் அவர் காதிலே வந்து மோதியது. இந்த நாட்களிலே கார்களில் வந்து அவரைத் தேடுவதொன்றும் புதுமையான விடயமல்ல.

“ஆ வாங்கொ ஹாஜி வாங்கொ” என்றவாறு வீட்டினுள்ளிருந்து வெளியே பாய்ந்தார் ஷாலிநானா.

முற்றத்து தெம்பிலி மரத்தில் மூன்று கடாக்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

“நல்ல ஸைஸெல்லாம் பெய்த்திட்டு போல்” அஸ்மி ஹாஜி முகத்தைச் சளித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“ஓங்கள் பாத்துப் பாத்து நின்டஹாஜி. இப்ப முனுதான் மிச்சம்....” தலையைச் சொற்றிந்தபடி சொன்னார் ஷாலிநானா.

உள்ளதற்குள் நல்லதைத் தெரிவு செய்வதைத் தவிர வேறேன்ன செய்வது.

“ஜப்பாரு நல்லதப் பாத்து அவுத்தெடு” கூடவே வந்திருந்த உதவியாளரைப் பணித்தார். காச கைமாறியது. ஷாலிநானாவின் நியாயமான விலை பேரம் பேசுவதற்கு இடம் வைக்கவில்லை.

“எங்கியன் ஓங்கட கிடாய்?” ஹாஜி நான்கு பக்கமும் பார்த்தபடி கேள்வி எழுப்பினார்.

ஒவ்வொரு முறையும் ஷாலிநானாவும் புறுதாக கந்தாரிக்கு ஒரு கடாய் கொடுப்பது ஊரறிந்த விஷயம். சற்றே பெருமைக்கும் சேர்த்து, ஹம்ஸியா ஒது ஆரம்பித்ததுமே வீட்டு முற்றத்தில் அதைக் கட்டி விடுவார். சும்மாவுல்ல பலா இலைக் கட்டும் புண்ணாக்கு வாளியும் பக்கத்தே இருக்கும்.

இந்தமுறை.....!

“அதக் களவான்மட்டானியள் ஹாஜி” மிகுந்த மனவருத்தத் தோடு சொன்னார்.

ஷாலிநானா பொய் சொல்பவர்ல்ல என்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதானே.

“சல்லிசாமன் களவான்டியது கெட்டித்தனமல்ல. ஆடுமாடு கள வாண்டியது தான் கெட்டித்தனம்” என்றவாறே ஹாஜி காருக்குள் ஏறினார்.

ஜப்பார் “ஹய்ஹய்” என்றபடி ஆட்டுக் கடாயை பள்ளிப்பக்கமாக கொண்டு போக முனைந்தான்.

பீடியடித்தபடி மாமரத்துக்கு முதுகைக் கொடுத்து, குறுக்கே ஒழுங்கமைத்திருந்த பலகைத் தட்டில் அமர்ந்திருந்தார் ஷாலி நானா.

இன்னும் வெய்யில் அகலாத மாலைப் பொழுது, புறுதாக் கந்தூரி என்றால் ஊரெல்லாம் விழாக்கோலம் தான்.

ஒன்பது கடாய்களை இம்முறை விற்றுக் தீர்த்து விட்டார். அவ்வப் போது ஆடுகளை விற்றாலும் அதன் மூலம் கிடைக்கப் பெறும் வருமானம் நாளாந்த செலவுக்குச் சரியாகிவிடும். புறுதாக் கந்தூரி வந்தால் ஒரேயாடியாகப் பத்துக்குமேல் அவர் கையில் தேறும். அதை உபயோகமான முறையில் பயன்படுத்தவும் அவர் தவறமாட்டார்.

சென்ற முறை வயரிங் பண்ணி வீட்டுக்கு வெளிச்சம் எடுத்தார். இம்முறை இற்றுவரும் குசனிக் கூரையை அகற்றித் தகரம் போடுவதா அல்லது நிலத்துக்கு தளம் போடுவதா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அன்ன தேங்க ரெண்டும் உப்பும் எடுத்து வெச்சீக்கி.... பள்ளிக்கி கொண்டுபெய்த்துக் குடுங்கொ.....” மரியம் மூன்றாம் தடவையாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

“அதுதான் நானும் யோசிச்சி யோசிச்சி நிக்கிய” நெஞ்சைத் தடவியபடி ஷாலிநானா சொன்னார்.

“யோசிச்சி வேவில்ல. இன்டக்கி குடுக்காட்டி வேறேப்பேக்கன் குடுக்கிய?”

“ஆட்டுக் கிடாயப் பத்தித்தான்.....”

“போனது பொகட்டு..... சக்கியத்த கொணுபெய்த்துக் குடுங்கொ”

“ஓவ்வொரு வருஷமும் ஆட்டு மடுவத்தில் என்ட கிடாய்தான் சிங்கம் மாதிரி நிக்கிய. இந்த வரிஷம் இப்பிடியாகிட்டு மரியம்”

“களவான்டினவனுக்கு அல்லா கூலி குடுக்கியொன்டும்”

‘ஹம்....’ பெருமுச்சோடு எழுந்தார் ஷாலிநானா. மரியமுக்கு மகிழ்ச்சி குதித்துவிட்டது. புதிய சேட் ஸாரம், தொப்பியெல்லாம் கொண்டு வந்து கொடுத்து ஷாலிநானாவை மாப்பிள்ளை போலத் தயார்படுத்தினாள்.

ஆட்டுக் கடாயை அவிழ்த்தெடுத்து கயிற்றைச் சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டார். உப்பு, தேங்காய் பேக்கை கையளித்தாள் மரியம்.

“அப்ப நான் குடுத்திட்டு வாரன்”

பாதைக்கிறங்கினார் ஷாலிநானா. வருடா வருடம் ராஜ் நடை யோடுதான் ஆட்டுக்கடாவைக் கொண்டு போவார். காண்பவர்களெல்லாம் இன்னும் ஒரு தடவை நின்று பார்ப்பார்கள். அவரைச் சுற்றிக் கொண்டு, அதன் கம்பீரத்தை ரசித்தபடி சின்னாதுகள் சேர்ந்தே வருவார்கள்.

இன்று அந்த நடையுமில்லை. திரும்பிப் பார்ப்பாருமில்லை.

கந்தாரி வரவுகளைப் பதிவு செய்யும் கலீ'.ப ராலஹாமி எல்லாம் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டு துண்டு கொடுத்தார்.

ஷாலிநானா ஆட்டுக் கடாயுடன் மடுவத்துக்குச் சென்றார். அதற்குப் பொறுப்பான சமது காக்கா ஒரு தூணிலே கடாயைக் கட்டிவிட்டார். புது இடமல்லவா? கடாய் சுருண்டு விட்டது.

இதற்கிடையில் மறுபக்கமாக கடாய்கள் குழம்பி விட்டது போன்ற நிலை. அப்போதுதான் ஷாலிநானா உற்றுப் பார்த்தார்.

கம்பீரமாக நின்ற அந்தக் கடாய் கயிற்றைப் பியத்துக் கொண்டு போவது போல் ஆரவாரம்.

நெருங்கிச் சென்றார் ஷாலிநானா. வெண்மையான பிடறி மயிர..... கால்களும் தலைப்பகுதியும் கறுப்பாக.....

மெல்லத் தடவிக் கொடுத்தார். அது தலையைப் பணித்து..... ஷாலிநானாவின் தொடையிலே தன் முகத்தைத் தேய்த்தது. சந்தேகமில்லை.

ஷாலிநானாவின் கண்கள் கசிந்தன. களவுபோய் கைமாறி வந்தாலும் இந்த வருடமும் ஷாலிநானாவின் கடாய்தான் அங்கே கம்பீரமாக நின்றது.

மல்லிகை
ஆகஸ்ட், 2001

மனச் சுலை

நோன்பின் குதூகலம் இப்பொழுதே ஆரம்பித்துவிட்டது. அதற்கான முன்னேற்பாடுகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளா தவர்கள் எவருமே இல்லை. நாளை பிறை பார்க்கும் நாள்.

அப்துல் கரீம் ஆலிம் ஸாஹிப் என்றால் எவருக்குமே தெரியாது. ஆன்ஸேஸமாமா என்றால்தான் தெரியும். ஆமாம், அவருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. எழுந்து புறப்பட்டுவிட்டார்.

எழுபத்திரண்டு வயது. எந்தவித மனத்தளர்ச்சியுமில்லை. தெரிய மான நடை. வெள்ளைத் தொப்பி. வெள்ளை உடுப்பு. வெள்ளைத் தாடி. மெலிந்த உருவம்.

ஸாலி ஹாஜியார் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். இனிமேலும் பொறுக்க முடியாத வரவுதான் அது. எப்போது தனக்கு அழைப்பு வருமென்று எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போய்விட்டார்.

“ஆ..... ஆன்ஸே மாமா வாங்கொ..... வாங்கொ..... மிச்சம் காலத்துக்குப் பொறுகு” வாய் நிறைய வரவேற்றார். நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டே.

“தாக்கல் வருமென்டு பாத்துப் பாத்து நின்ட..... அதுதான் சும்ம விசாரிச் சிட்டு பொகவென்டு”- சுற்றி வளைக்காமல் நேரே விஷயத்துக்கு வந்தார் ஆன்ஸேஸமாமா.

ஸாலிஹாஜியாருக்கு மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் இயலாமமென்று சொல்வார்களே..... அப்படித்தான்.

“இல்ல ஆன்ஸேமாமா வயஸா போன காலத்தில் ஒங்கள் கஷ்ட ப்படுத்தப்படாதென்டுதான்.....”

“சரிசரி.... புதிய புதிய ஆள்கள் இப்ப வேண்டிய மட்டுமீக்கி தானே..... எதுக்கும் கேட்டுப் பாத்துக் கொண்டா மனசி துப்பர வேன்.....” பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாததுபோல் சிரித்துச் சிரித்தே சொன்னார்.

கடந்த இருபது இருபத்தெந்து வருடங்களாக ஸாலிஹாஜியார் வீட்டில் பெண்களுக்காக தராவீஹ் தொழுகை நடத்துவது வழக்கம். நோன்புகால விசேட தொழுகை என்பதால் பெண்கள் ஆர்வத்தோடு கலந்து கொள்வார்கள். ஆன்ஸேமாமாதான் அதனை இவ்வளவு காலமும் நடாத்தி வந்தார்.

“இரீங்கொ ஆன்ஸேமாமா கோப்பி ஊத்திய”

“வயஸா பெய்த்தேன்.... நான் கோப்பி தேத்தண்ணி அவளவு குடிக்கியல்ல..... வாரனே”

ஸாலிஹாஜியாரின் நெஞ்சில் ஒங்கிக் குத்துவது போல் அந்த வார்த்தைகள் உதிர்த்தன.

ஒரு பெரிய தோல்வியும் போதாமையும் அவரை வெகுவாக வாட்டியது. இனி எப்படி இம்முறை நோன்பு சந்தோஷமாக அமையப் போகிறது!

அஸர் தொழுதுவிட்டு சாய்ப்புடுவத்தில் அமர்ந் கொண்டிருந்தார் ஆன்ஸேமாமா. பழக்கதோசத்தில் விரல்கள் தள்ளபை மனிகளை உருட்டிக் கொண்டிருந்தன.

இன்று முன்றாவது நோன்பு. இரண்டு நாட்களாக நிலவிய மப்பும்

மந்தாரமும் அகன்று, இன்று சூரியன் தைரியமாக எழுந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“ஆன்ஸேஸமாமா..... எனத்தியன் செய்தி?” என்றவாறு அளிதாத்தா வந்து புகுந்தாள்.

“ஆ..... வாவா..... இதெனத்தியன் கீரக் கட்டோட....” அவருக்கும் நேரத்தை நகர்த்த ஒருவர் கிடைத்து விட்ட மகிழ்ச்சி.

“கஞ்சிக்கி வெல்லாடியெலக் கட்டொன்டு எடுத்தேன்”

“ஆ..... அளிதாத்தவா.....பேச்சிக் கொரல் கேட்டுவெந்த பாக்க” உள்ளேயிருந்து ஆன்ஸேஸமாமாவின் மனைவி மர்ஹுமாத்தா வந்து சேர்ந்தாள்.

“நோம்பில் சும்ம ஏறிட்டுப் பொகவென்டு வந்தேன்”

“சரி சரி இரீங்கொளோ இனி”

எதிர்ப்புற நீட்டுவாங்கில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டனர். அளிதாத்தாவுடன் கதைப்படதென்றால் வருக்குமே ஒரு குடிதான். ஆன் ஒரு பெரிய மீடியா இல்லையா?

“கேட்டா... ஸாலிஹாஜியாருட்டுக்கு நான் தராபியா தொழுப் போனேன். போதுமாப் பெய்த்து” அளி தாத்தா ஆரம்பித்தாள்.

இருவருமே உசாராகிவிட்டனர்.

“அதெனா அப்பிடி?” ஆன்ஸேஸமாமா கிளறினார்.

“நீங்க தொழுவிக்கியென்டு நெனச்சிக் கொண்டேன் போன. ஆன்ஸேஸமாம தொழுவிக்கியென்டா எவ்வளவு சந்தோஷமன்....ம.....”

“இப்பதாரன் தொழுவிக்கிய” மர்ஹுமாத்தாவும் விட்டுவிடவில்லை.

“பேசிவேவில்ல..... கொமருக்குட்டியோன்டு.... ஹாஜியாரட தாத்தட மகள்”

“பொம்பிள தொழுவிச்சி சரிவாரா..... எல்லம்போலதான் அதும்”
மர்ஹுமாத்தா தொடர்ந்தாள்.

“எனேத் தெரியாத ஜாதியா. செல்லேம் வெக்கம். அவள் பொடிய
ணொன்டோட் போட்ட கூத்து. ஊட்டில வெச்சிக் கொளேலாப் பெய்
த்து.... எங்கியோ கொன்னுபெய்த்து கிதாபோத உட்டாம்..... இப்ப
நல்ல புள்ளமாதிரி :பர்தா போட்டுக் கொண்டு தொழுவிக்கேம்
ஹத்து செல்லேம் வந்தீக்கி. எனக்கென்டா தொழவே புரியமில்ல”-
அளி தாத்தா முகத்தைச் சுழித்து தனது வெறுப்பை முழுமையாகக்
கக்கிக் கொண்டாள்.

ஆன்ஸேமாமா பெருமுச்ச விட்டார்.

“ஆகிரஸ்ஸமான் காலமென்டியது இதுதான். ஆகுமான மனிச
ரில்லாட்டி குத்தமில்ல. ஒவ்வொருத்தன் நெனச்ச நெனச்ச ஜாதி
யெல்லம் செய்தானியள். பள்ளீலேம் இதே கூத்துத்தான். தலபா
கெட்டிக் கொண்டு வந்தா எல்லம் தெரிமென்ட நெனப்பு.....”

மர்ஹுமாத்தாவின் மனதிலும் கோபம் கணன்று கொண்டிருப்பது
அளிதாத்தாவுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“சரிசரி முன்னந்திக்கி ஆக்கோணும். பெய்த்திட்டு இனுமொரு
நேத்தக்கி வாரனே”

ஆன்ஸேமாமாவின் நெஞ்சில் மெல்லிய ஆறுதல் இழையோடியது.

பள்ளிவாசலில் தராவீஹ் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.
வெளிச்சாலையிலும் இரண்டு மூன்று ஸப்பு அளவுக்குச் சனம். அரூப்ப
நாட்களில் ஓரே நெருக்கடிதான்.

“அல்லாஹ் அக்பர்”

பின்வரிசையில் இணைந்திருந்த ஆன்ஸேமாமா தொழுவிப்பது
யார் என்றால் எடுத்த முயற்சி எதுவுமே கைகூடவில்லை. குரல்
ஒரு பதினெட்டு வயது வாலிபணையே உணர்த்தியது.

‘ஊருக்கூர் மதரஸா வரப்பெய்தது..... ஆறுமாஸம் ஒரு மாஸம் ஒத்து கண்டின்டவனளைல்லம் தலபா கெட்டானியள்.... ஆலிம் உலமாவென்று மருவாரி இல்லாப் பெய்தது’ ஆன்ஸேஸமாவின் மனதில் தொழுகை ஒருபக்கமும் யோசனை இன்னொரு பக்கமுமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இதே பள்ளியில் இருபது வருடத்துக்கு மேலாக பேஷ்டிமாமாக வேலை செய்தவர்தான்.

ஒருமுறை குத்பா நாளன்று காலையில் அவருக்கு நெஞ்சிவருத் தம் வந்துவிட்டது. என்னசெய்வது ஜாம்மா நடந்தாக வேண்டும்.

எட்டுமணியிலிருந்து ஒடித்திரிந்து வெலிகமையிலிருந்து ஒரு மௌலவியைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்தார்கள். இன்று எந்த வீட்டுக் கதவைத் தட்டினாலும் அங்கிருந்து ஒரு குட்டி மௌலவி எட்டிப் பார்க்கும் நிலை.

கடந்த மூன்று வருட ரம்மானிலும் ஆன்ஸேஸமாமா பதில்கடமை செய்து வந்தார். தராவீஹ் நீண்ட தொழுகை என்பதால், கொஞ்சம் ஓய்வுக்காக சில ரக்அத்துக்களை ஆன்ஸேஸமாமா இடையில் தொழுவிப்பார்.

பள்ளிவாசலில் தொழுகை முடிந்ததும் ஸாலி ஹாஜியார் வீட்டில் தொழுகை நடாத்த ஒட்டுமெடுப்பார்.

இரண்டு இடங்களிலுமே பெருநாள் தொழுகை முடிந்ததும் கைநிறையக் காகதான். இருபத்தேழாம் நாளிலிருந்தே விசேட அன்பளிப்புக்கள் தொப்பி, ஸாரம், சேட்டென்று அப்பப்பா.....ஒரு வருடத்துக்கு எதுவும் வாங்க வேண்டியதில்லை.

“ஆன்ஸேஸமாமா தொழுவந்தா?”

தொழுகை முடிந்ததும் பலபேர் நெருங்கி வந்து விசாரித்தனர்.

“ரம்மான் மாஸ்தே தொழுக எவ்வாறு ஏத்தமன். என்ன கஷ்டமீந்தா லும் தொழோன்னுமேன்” அவர் சமாளித்துக் கொண்டார்.

“இந்த வருஷம்தான் ஆன்ஸேஸமாமா தொழுவிக்காதது”

“அப்பிடித்தான் காலம் பொகப் போக”- என்றவாறே வீதிக்கிறங்கி னார் ஆன்ஸேஸமாமா.

‘ஓயேயடியாக எல்லாப் பொகத்தாலேல் தள்ளீட்டானியள்.....’ அவர் மனம் அழுது கொண்டது.

இருபத்தேழாம் நாள் பெரும் கொண்டாட்டமாக இருந்தது.

பள்ளிவாசலில் விசேட ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. ஒலிபெருக்கியில் பெரிதாக நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

“கும் சத்தம் போடிய..... ம..... இப்பிடியா பயான் பண்ணிய.... குர்ஆனில் அப்படிச் செல்லீக்கி இப்பிடிச் செல்லீக்கி..... அத ஒதிக்காட்டத் தெரிய”

முன்வாசலில் அமர்ந்திருந்த ஆன்ஸேஸமாமாவுக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. ஒருவித அந்தரிப்பான நிலை அவருக்கு.

“ம..... போன வருஷம் இந்தமட்டுக்கு எத்தின ஸாரம் சட்ட கெடச் சன். எத்தின பேரு வந்து வந்து கைல பொத்தினன். நன்டில்லாத மனிசரு”- மர்ஹுமாத்தா பொரிந்து தள்ளினாள்.

“எனக்கு இவனியள் ஒண்டும் தரத்தேவில்ல. ஏன்ட புள்ளகுட்டி நல்ல மாதிரி நிக்கிய. அல்லா எனக்கொரு கொறேம் வெக்கல்ல.....”

“அப்பிடியல்ல நான் செல்லிய..... நீங்களும் இவளவு காலமும் ஊர் ஊரெண்டுதானே கஷ்டப்பட்ட. எத்தின ஊரியலால் காருபோட்டு கூப்பிட்டு கூப்பிட்டு வந்தன். நீங்க போனா..... கட்டிப் புடிச்சிக் கொண்டு நின்ட..... ம..... இன்டக்கி நாய்க்கும் கணக்கில்ல”- மனைவியும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“இன்டக்கி பாருங்கோ. எதாவிலீந்து ஸொபஹ்ரா வரங்காட்டும் நிகழ்ச்சி. ஒரு துவா ஒதியத்துக்காலும் என்னக் கூப்பிடல்லேன்.

ரெஸ்டிமாரு ஒத்தனாவது..... ஸஹருக்கு சாப்பாட்டுக்கு வாங்கொ ஆன்ஸேமாமா..... என்டு செல்லல்லேன்”

“சரிசரி இதியள நெனச்சி நெனச்சி நீங்க மனச அசடாக்கிக் கொள வாண. வந்து சோத்தத் தின்னுங்கொ”

மனைவி உள்ளே போனபோதும் அவருக்கு போக மனம் வரவில்லை.

சென்ற வருடம்கூட நோன்பு துறந்ததும் ஒரு கோப்பை கஞ்சி அப்படியே குடித்தவர்தான். இப்பொழுது காக்கோப்பை கூட அவரால் குடிக்க இயலவில்லை.

தராவீஹ் தொழுதுவிட்டு வந்தால் ஒரு பீங்கான் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் அடுத்த வேலை. இப்பொழுது சாட்டுக்கு இரண்டு பிடியோடு சரி. ஸஹர் வேளையில் இனிப்போடு கொஞ்சம் சாப்பிட்டு விட்டு நிய்யத்து வைத்துவிடுவார்.

“இந்தாங்கொ சோறுதின்னச் சொணங்கியென்டா தெம்பிலி தண்ணி கொஞ்சம்”- மரஹமாத்த ஜோகை நீட்டினாள்.

“அதென்டா நல்லந்தான்”- என்றவாறு எடுத்துக்கொண்டார்.

இடையிடையே நெஞ்சுக்குள் வந்து ஏதோ அடைப்பது போன்ற உணர்வு அவருக்கு. நோன்பு தொடங்கியதிலிருந்தே அவருக்கு ஒரே யோசனை தான். தன்னை எல்லோரும் ஒதுக்கி விட்டார்களே என்ற வேதனை ஒருபக்கம். சின்னதுகளைல்லாம் ஒதல்- தொழுகையென்று நடாத்தவந்து விட்டார்களேயென்ற போதாமை மறுபக்கம்.

“மரஹமா எனக்கு சோறென்டா தின்னேல. கடச்கட பச்செஞ்சி போட்டு கோப்பி கொஞ்சம் ஊத்தித் தந்தா நல்லம்”- என்றவாறு மனைவியைப் பார்த்தார்.

“அடுப்பில் கேத்தல வெச்சீக்கி”

ஒருநாளும் இந்த நேரத்தில் கோப்பி கேட்பதில்லையே என்ற வியப்பு அவருக்கு.

“ஹாதி ஹாதி..... எங்கியனிது பிச்சிக்கொண்டு புடுங்கிக் கொண்டு ஓடிய?”

“ஊட்டுக்கெட்ட நின்டுக்கொண்டு ஒனக்கொண்டும் தெரியவாடா மஜீது.....”

“தெரியாமத்தானே கேக்கிய.... செல்லே”

“ஆன்ஸேமாமக்கு.....”

“ஆ..... ஆன்ஸேமாமக்கி ஏத்தியன்?”

“செரியான வருத்தமாம். ஸகராத்து ஹால் போலீக்கி”

“மெய்யா..... சும்மீந்த மனிசன்..... நில்லு நில்லு நானும் வாரன் மொகத்தில முழுச்சிக்கொள்”

இருபத்தொன்பதாம் நோன்பின் இறுதிக்கட்டம். சிலவேளை நாளை பெருநாளும்கூட.

ஞானம்
பெப்ரவரி, 2002

சீஸிக் கோஸப

ஊரிலிருந்து இரண்டு பஸ் மாறி அறுபது கிலோ மீற்றர் பயணம். சித்திமாமி மகிழ்ந்து போனாள். தூரத்து உறவாக இருந்தாலும் நெருங்கிய பழக்கம். மருமகன் தனிலீடு வாங்கியதும் இளைய மகளோடு ஊர்விட்டு கிந்தோட்டைக்கு வந்து பத்து வருடங்கள் பறந்து விட்டன.

“எங்கியன் மகள்?” தன்ஸீர் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“இப்பதான் தொல்தருடுக்குப் போன. சின்னவனுக்கு ஒரே முக்கால வழத. செறியான ஸெம். இப்ப வாரோண்டும்” சித்திமாமி விளக்கமளித்தாள்.

“வேருவ. ஊடுக்குள்ளாயாலும் நிக்கேல. மழேஞ்ச காலமாலும் நெனவில்ல” என்றவாறு :பேனைப் போட்டுவிட்டாள்.

மோவிலிருந்த பத்திரிகை படபடத்தது. அன்றைய தினசரிதான்.

“நில்லுங்கோ வாரன்”

இடைநடுவில் விட்டுவந்த வேலைகளை முடித்து வைக்க மீண்டும் உள்ளே ஓடினாள்.

தனது தங்கையின் திருமண விடயமாக சில தகவல்களைப் பெறுவதற்காகவே அவன் அங்கு வந்திருந்தான். அறிந்த தெரிந்த

வர்களிடம் விசாரித்துக் கொண்டால்தானே அடுத்த கட்டத்துக்குப் போகலாம்.

“இந்தாங்கொ எடுத்துத் தின்னுங்கொ, நான் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொணுவாரன்”

தட்டிலே கொண்டுவந்து வைத்த சிற்றுண்டி அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

அவித்த மாக்களிம்பினால் செய்த அரைத்தேநீர்க் கோப்பையின் அளவு தோற்றும். தொட்டுப் பார்த்தபோது குஞகுஞவென்றிருந்தது. மெல்ல எடுத்துக் கூடித்தான். உள்ளே பாணிச் சண்டல். சுவை சொட்டியது. இடியப்பத்தை இரண்டாம் மடித்து உள்ளே பாணிச் சண்டல் வைத்த ‘லவரியா’ செய்வார்களே அதன் மறுவடிவம்.

கிட்டத்தட்ட இதே வெளித்தோற்றும் கொண்ட சீனிக் கோவை அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அது முற்று முழுக்க இளிப்பூட்டப்பட்ட மென்மையான சுவைப்பண்டம். மஞ்சள் கலந்த கபில நிறமாக இருக்கும். மேற்பகுதி வெடித்து இதழ் விரியும் பூப்போல தோன்றும்.

அவனிற்தவரையில் ஊரில் சீனிக்கோவை சுட்ட ஒரேயோருத்தி உம்மதி தாத்தாதான்.

அப்பொழுதெல்லாம் காலையெழுந்து முகம் கழுவினால் அடுத்த காரியம் அப்பம் கொண்டு வருவதுதான். உம்மா காசு கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிட்டாலும் அவன் பேஸனோடு போய் ஆப்பை அடுப்படியிலே குந்தி விடுவான். இவனைக் கண்டாலே உம்மதி தாத்தாவுக்கு ஒரு குசி.

எதிரெதிர் வீடுகள். இடையே பாதை. ஒரேயோரு காம்பரா. அதன் அரைப் பகுதியைப் பிடித்து நிற்கும் கயிற்றுக் கட்டில் ஒரு மூலையில் பெட்டகம். இன் நொரு பக் கமாக அடுப்புகள். தட்டுமூட்டுச் சாமான்கள் எக்கச்சக்கம். புகை பழந்து போன சுவர்கள். இரண்டடித் திண்ணையை மறைத்துக் கொண்டு கூரையிலிருந்து தொங்கும் ஒலைத்தட்டி.

மாறி மாறி இரண்டு அடுப்புகளிலே சுடும் ‘ஆப்பை’கள் பெரிய வட்டிலில் வைப்பாள். வந்த ஒழுங்கு தவறாமல் விநியோகம் நடக்கும். முன்றாவது அடுப்பிலே சீனிக்கோவை. தன்ஸீரின் கவனமெல்லாம் சீனிக்கோவையில்தான் குவிந்திருக்கும்.

பசிக்கு அப்பழும் ரூசிக்கு சீனிக்கோவையும் அவனுக்கு வேண்டும். ஆனால் ரூசிக்குத் தீனி அவ்வப்போது தான் சித்திக்கும். சில வேளை உம்மதீ தாத்தாவே ‘இங்கவா மகன்’ என்று கூப்பிட்டு சீனிக்கோவை ஒன்றைக் கையிலே திணித்துவிடுவாள். அவன் எங்காவதோரு முடுக்கில் போய் ஒளிந்து நின்று நன்றாக ‘பழுங்கி’ விட்டோ வீட்டுக்குப் போவான்.

“இங்கவா மகன். இந்த அரிசி கொஞ்சத்தேம் சித்தீக் நானட மோலுக்கு கொண்டுபெய்த்து தீட்டிக் கொண்டுவாங்கொ” உம்மா இரக்கமாகச் சொல்வாள்.

“எனக்கேல்” அவன் ஒரேயாடியாக மறுத்து விடுவான்.

“ஓனக்கி நாளாக்கி சீனிக்கோவ வாங்கித் தார்”

அடுத்த கணம் அவன் அரிசி உமலோடு பறந்து விடுவான்.

“தன்ஸீர், காரிக் கடேப் பெய்த்து வாழுக்கொபக் கலரில் சட்டப் பொடவ முக்காயார் கொண்டுவந்து தாங்கோ. நாளாக்கி சீனிக்கோவ யொன்டு தார்” அடுத்த வீட்டு மர்மியாதாத்தா சொல்வாள்.

“இந்தா ஸவோனிஸ்ட கடயால் சுருட்டொரு கெட்டு எடுத்துக் கொண்டுவா. மிஞ்சிய சல்லிக்கி சீனிக்கோவ எடுத்துக்கோ” பெரிய மாமா சொல்வார்.

தன்ஸீரிடம் எப்படி வேலைவாங்க வேண்டுமென்று எல்லோருக்குமே தெரிந்திருந்தது.

உம்மதீ தாத்தா ஏதாவது சொன்னால் மறுபேச்சின்றி அவன் காரியத்தில் இறங்கிவிடுவான். அவள் மீது அவனுக்கு இனியில்லை என்ற முஹப்பத்.

மாலை முன்று மணிக்கெல்லாம் உம்மதீ தாத்தா மட்டத்தோல் பொறுக்கப் புறப்பட்டுவிடுவாள். இரண்டொரு பெண்பிள்ளைகளையும் துணைக்கு சேர்த்துக் கொள்வாள். எல்லோரையும் விட வயதில் குறைந்த போதிலும் தன்ஸீர்தான் அந்தக் கோஷ்டிக்குத் தலைவன் போல் நடப்பான்.

களப்படிக்குப் போய்ச் சேர்வதற்கிடையில் எத்தனையோ விளையாட்டுக்களை அவன் காட்டிவிடுவான். நாய்- உடும்பு- பறவைகளைக் கண்டால் விடமாட்டான். சிலவேளை மாமரங்களுக்கும் ஏறிந்து விடுவான். இந்தத் தொல்லைகளையெல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு தான் உம்மதீ தாத்தா அவனை வழிநடத்துவாள்.

களப்படியில் தேங்கி நிற்கும் நீரை மறித்துக் கட்டி தென்னம் மட்டைகளை ஊறப் போட்டிருப்பார்கள். சிங்களப் பெண்கள் மார்புக் குக் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு நீரில் இறங்கி அந்த வேலைகளில் ஈடுபடுவார்கள். கரை வழியே ஊறிய மட்டைகளை கட்டைகளில் வைத்துத் தட்டி தும்பை வேறாக்குவார்கள். மட்டையின் சதைப் பகுதி உதிர்ந்து நிறைந்திருக்கும். அதன்மீது நடக்கும் போது பஞ்ச மெத்தை போலிருக்கும். தென்னம் மட்டையின் மேற்பகுதி தனியாகப் பரவிக் காய்ந்து கிடக்கும்.

“ஆ..... ஆச்சி என்ட”

இப்படி அவர்கள் உம்மதீ தாத்தாவை வரவேற்பார்கள். அந்த வரவேற்போடு உரிமையும் உறவும் இழையோடும். பெண்பிள்ளைகள் மட்டத்தோல் பொறுக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். சாக்குப் பைகள் நிறைந்து கொண்டிருக்கும்.

தன்ஸீருக்கும் அதெல்லாம் பிடிக்காது. சதுப்பு நிலத்துக்குள் ஒடித் திரியும் ‘கெரவக்கன்’களுக்கு கல்லெறிந்து கொண்டிருப்பான். அதில் சலித்துப் போகும் போது, பற்றைக் காடுகளுக்குள் புகுந்து கைநிறையக் கரம்பைக் காய்களோடு வருவான்.

“எனக்கும் தாவே..... எனக்கும் தாவே” என்றபடி பெண் பிள்ளைகள் அவனைச் சுற்றி ஓடிவருவார்கள். ஒரு கணம் தங்கள்

வேலையையும் மறந்து கரம்பைக் காயின் புளிப்புச் சுவையில் ஸயித்துவிடுவார்கள்.

“சீக்கிரம் பொறுக்குங்கடி. ம.‘ரிபாகிய’”

உம்மதீ தாத்தா ஒரு சத்தம் வைத்ததும் பழையபடி வேலை ஆரம்பிக்கும்.

‘தடார்’ என்று கதவுச் சத்தம் கேட்ட போது தன்ஸீர் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தான். சிறுபிள்ளையொன்று தன்ஸிக் கொண்டு உள்ளே ஓடியது.

சித்திமாமி கொண்டு வந்து வைத்த பெயர் தெரியாத அந்த இனிப்புப் பண்டம் அவனுக்காகக் காத்துக் கிடந்தது. இன்னொன்று சாப்பிட்டால் என்னவென்று மனம் கேட்டது. சாப்பிட வெட்கப்படக் கூடாதென்று சொல்வார்களே. இரண்டாம் இனிங்ஸ் ஆரம்பமாகியது. விரல்களுக்கூடாக வழிந்த பாணியை நுனிநாக்கால் நக்கிக் கொண்டான்.

உம்மதீ தாத்தாவின் மாப்பிள்ளையை தங்கமாமா என்றுதான் எல்லோரும் சொல்வார்கள். ஏன் அப்படிச் சொல்கிறார்களென்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவர் தங்கத்தையென்ன தகரத்தைக் கூடக் காணாதவரென்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அவர் ஒவ்வொரு நாளும் சுபஹ் தொழுதுவிட்டு வரும் போது உம்மதீ தாத்தா ஆய்பை அடுப்படி வேலைகளை ஆரம்பித்திருப்பாள். முதல் கட்ட அப்பம் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கியிருக்கும். தங்கமாமா அதனை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வருவார்.

“கா..... கா... கா....”

இப்படி அவர் அழைப்புவிடும் போது காகங்களை முந்திக் கொண்டு தன்ஸீர் வந்து படியிலே குந்திக் கொள்வான்.

அப்பத்தைத் துண்டு துண்டாகப் பிய்த்து வீசவார். காகங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடும். தங்களது இனசனத்தை வேறு அழைக்கும். சொற்ப நேரம் காகங்களின் மகாநாடு போலிருக்கும்.

தங்கமாமா வீசும் துண்டுகளை சில காகங்கள் சடக்கென்று பாய்ந்து சொண்டினால் கவ்விக் கொள்ளும். தன்ஸீருக்கு இதெல்லாம் கண்கொள்ளாக் காட்சிதான்.

உம்மதீ தாத்தா கடைகளுக்கு அப்பம் சீனிக்கோவை என்பன அனுப்பத் தவறுவதில்லை. அந்த விநியோக நடவடிக்கைகளுக்கு தங்கமாமாவே பொறுப்பு.

பள்ளியடி பாருக் நானா கடை, முச்சந்தி மாபக்கர் நானா கடை, வெலிஹிடி அப்புஹாமி கடைக்கெல்லாம் காலையில் கொண்டு போய்க் கொடுப்பார். மாலையில் காசோடு வந்து சேர்வார்.

நாளாந்தம் ஒன்றோ, இரண்டோ சீனிக்கோவைகள் எஞ்சவேண்டு மென்பதுதான் தன்ஸீரின் ஒரே பிரார்த்தனை. பெரும்பாலும் அது அங்கீரிக்கப்படாத பிரார்த்தனையாகவே இருந்துவிடும்.

உம்மதீ தாத்தாவுக்கும் தங்கமாமாவுக்கம் ஆண்பிள்ளைகளே கிடையாது. எல்லாம் பெண்பிள்ளைகள் தான். அவர்களுக்கெல்லாம் கல்யாணமாகி அயலூர்களிலே வாழ்ந்து வந்தார்கள். புறுதாக கந்தாரிக்குத்தான் கூட்டம் குடும்பமாக வந்து சேர்வார்கள். இதனால் தன்ஸீர் அவர்களுக்குச் செல்லப்பிள்ளை.

தங்கமாமா மெளத்தான போது தன்ஸீருக்கு அவ்வளவாகக் கவலை ஏற்படவில்லை. உம்மாவுக்கு உதவியாக இளையகளும் பிள்ளைகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். உம்மதீ தாத்தாவின் பணி தொடர்ந்தது.

தன்ஸீருக்கு கால்கை முளைத்துவிட்டது.

அவன் வெளியூருக்குப் படிக்கப் போனான். விடுமுறைக்கு வந்தால் உம்மதீ தாத்தாவோடு ஒன்றிவிடுவான். ஆப்பையும் சீனிக் கோவையும் பாடசாலை தொடங்கும் நாளெண்ணியெண்ணிச் சாப்பிடு வான்.

ஒரு தடவை விடுமுறைக்கு வந்தபோது அவனுக்காகக் சோகப் பொதி காத்துக் கிடந்தது. ஆமாம் உம்மதீ தாத்தா நோய்வாய்ப்பட்டு

மெளத்தாகிப் போயிருந்தாள். அந்தச் சோகம் அவனிலிருந்து விடுபட நெடுநாள் எடுத்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் தன்ஸீரின் பிள்ளைகள் அவனிடம் இனிப்புப் பண்டங்கள் கேட்டு அடம்பிடிக்கும் காலம். இதற்கிடையில் அவன் சீனிக்கோவை கேட்டு அடம்பிடிக்க முடியுமா?

ஏறி இறங்கும் தேநீர்க் கடைகளிலெல்லாம்..... போய் வரும் ஊர்களிலெல்லாம் அவன் சீனிக்கோவைக்காக ஆதங்கப்படுவான். எங்கும் ஏமாற்றந்தான்.

ஒருநாள் வாப்பாவின் வருஷக் கத்தத்துக்கு கொதிபால் காய்ச் சும் போது, மெல்ல சீனிக்கோவைக் கதையைப் போட்டுப் பார்த்தான் தன்ஸீர்.

“நாங்க சுட்டதுக்கு அது சரிவாரல்ல” என்று ஒரேயடியாக உம்மா வெட்டிவிட்டாள்.

“எனத்தியன் யோசின பண்ணிய..... ஊரில் கெடக்கியல்ல இந்தஜாதி. தின்னுங்கொ” தேநீரோடு வந்த சித்திமாமி சொன்னாள்.

“சீனிக்கோவ இந்தப் பொக்கத்தில இல்லயா” சின்னப் பிள்ளையாக மாறி நாநீர் வழியக் கேட்டான்.

“எங்களுரிலீக்கியவங்களுக்கே இப்ப சீனிக்கோவ சுடத் தெரிய. உம்மதீ தாத்தோட சீனிக்கோவ முடிஞ்சி. இப்ப புதியபுதிய தீன் சாமனேன். பொஸ்தகம் பெரட்டிப் பெரட்டி இந்தக் காலத்துக் குட்டியள் சரிபண்ணிய” சித்திமாமி தொட்டுக் காட்டினாள்.

உம்மதீ தாத்தாவை சித்திமாமியும் நினைவூட்டிய போது தன்ஸீரின் மனக் கண்ணில்.... வெள்ளை பூத்த தலையும் காதிலே மின்னும் வெள்ளிக் கடுக்கணுமாய் அந்த வயோதிபத் தோற்றும் தோன்றி நின்றது.

எத்தனை திறமைகள் நுனுக்கங்களைல்லாம் ஒரு சிலரோடு வாழ்ந்த அவர்களோடேயே மறைந்து போய்விடுகின்றனவே.

அவற்றிலூன்றாய் சீனிக்கோவையும்..... அவர்களில் ஒருத்தியாய் உம்மதீ தாத்தாவும்....

“ஆ எப்பவன் மச்சன் வந்த?”

மருந்து போத்தலும் குழந்தையுமாக வந்து சேர்ந்தாள் பெள்ளி மைனி.

“கொஞ்ச நேரமாகிய”

தன்ஸீர் வந்த நோக்கத்துக்கு தன்னைத் தயார்படுத்தினான்.

“தேத்தண்ணி ஆறிய. குழங்கொ” சித்திமாமி விடவில்லை.

அவன் கோப்பையை எடுத்தான்.

தினகரன்
மார்ச், 2002

அகதிக் குட்டி

• • • • •

“ஏன்டும் மோ..... என்னக் கொல்லப் போற.... என்னக் கொல்லப்போற”

நியாஸ் நானா எட்டிப் பார்த்தார். வாரத்தில் இரண்டு தடவையாவது இந்த அவலக்குரல் எழும்பாமலில்லை. பின்னர் படிப்படியாக அப்படியே அடங்கிப் போய்விடும்.

“பாவம் அவளத் தின்னப் போறிவன்” மனைவியும் உள்ளே இருந்து வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

நியாஸ் நானா மீண்டும் ஜன்னலுக்குள்ளால் தலையைப் போட்டார்.

சண்டியன் சக்கர் வெளியே நின்று கத்தத் தொடங்கினான். வாப்பாவின் சல்லிப் பவரால் சீழிந்து போன பெரிய குடும்பப் பிரதிநிதி அவன். இப்பொழுதெல்லாம் பகிரங்கமாகவே வாயில் பூசிக் கொண்டு கூத்தாடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான். அப்படிப்பட்ட வேளாகளில் ஆள்பெரும் சண்டியன்தான்.

“கொஞ் சம் பெய்த்துப் பார்க்கவா? பாவமேன்” ஒரு கடமைப்பாட்டுடன் நியாஸ் நானா கேட்டார்.

“ஓங்களுக்குப் பெய்த்தியமா? நசல் நறுக்கென்டா, ஆபத்தந்தர மெண்டா ஒத்வோணுந்தான். இது குடிகாரன்ட கூத்தேன்”

மனைவி சொன்னதில் உள்ளை இல்லாமலில்லை. அவர் அடங்கிப் போய்விட்டார்.

“இது அவன்ட முனாவது பொஞ்சாதி. அப்பாவிக்குட்டி.... ம்... அவளையாலும் ஒழுங்கா வெச்சிக் கொளுகியல்லயேன்” என்றபடியே அவள் உள்ளே போய் விட்டாள்.

அந்த அவலக்குரல் ஓய்ந்துவிட்டது.

பொறுத்துப் பொறுத்து அடங்கியிருந்தால் அடிதடி தொடரு மென்பதையும், இரண்டொரு அடியோடு ஒப்பாரி வைத்தால் அவன் திருப்தியடைந்து விடுவானென்பதையும் அவள் விளங்கி வைத்திருந்தாள் போலும்!

மத்திச்சம் வளவின் எல்லைப் பரப்பு அது. கூறுபட்டுக் கூறுபட்டு முன்றாம் தலைமுறையின் ஒரு பங்காளன் அவன். கால் ஏக்கருக்கு மேல் தேறும். தென்னை, பலா, சர்ப்பலா மரங்கள் நின்றன. குலை தள்ளியபடி செவ்விளாந்தர் கன்றுகள் வேறு. இது மட்டுமா என்ன? இன்னும் பகிர்ந்து வரும் வரும்படிகளை அனுபவிக்க அவன் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

புத்திசாலித்தனமாக அவனது வாப்பா சிறுவீடோன்றையும் கட்டி வைத்தார்.

நிலபுலன்களை மையப்படுத்தி கல்யாணப் பேச்சுகள் வரிசைப் படத் தொடங்கின. சக்கரின் பலவீனங்கள் வெளியே தெரிந்தாலும் திருத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை மேலோங்கி நின்றது.

உள்ளுரிலேயே திருமணம் சித்தித்தது. ஒஹோவென்றுதான் திருமண வைபவம் நடைபெற்றது.

தொங்கல் முனை தெளி. பீக் நானாவின் முத்தமகள் தான் மனப் பெண். ஒரு காலத்தில் இறைச்சிக் கடை வைத்து நடாத்திய குடும்பம். கத்தி, இரத்தம் இதற்கெல்லாம் அவர்கள் பழக்கப்பட்டவர்கள்.

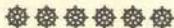
இரண்டு வாரங்கள்தான் ஓடியிருக்கும் ஒருநாள்.....

“எனக்கேலா.... என்னக் கொல்லப் போற்” அக்கம் பக்கத்தவர்கள் என்னவோ, ஏதோவென்று ஓடிப் போய் விட்டைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“ஒத்தரும் வரவாண குத்திய கத்தியால்” கையில் கத்தியோடு வந்தார் ஆசாமி. நடுங்கிப் போய்விட்டார்கள்.

இதற்கிடையில் தகவல் பறந்திருக்க வேண்டும். இருவீட்டாரும் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். பேசுக்கள் காரசாரமாய் முட்டி மோதி ஏதோவொரு உடன்பாட்டில் வந்து நின்றது.

இரண்டு கிழமை நீடிக்கவில்லை. அந்தத் திருமண வாழ்வு நிறைவு பெற்றது.

ஆறுமாதம் கூடக் கழியவில்லை. அந்தக் கூட்டுக்குள் இன்னொரு வெளியூர்க்கிளி வந்து சேர்ந்தது.

“புரோக்கர்மாரு சல்லிக்கி செய்தவேல்”

இப்படி அயலார் அபிப்பிராயப்பட்டுக் கொண்டனர்.

வசதி குறைந்த இடத்து அழகிய குமர்ப் பெண்.

‘பஸிந்தான்’ பெண் எடுத்துக் கொடுக்காததால்தான் அவளை அடித்து விரட்டியதாகக் கெட்டித்தனம் வேறு கதைத்துத் திரிந்திருக்கிறான் சக்கர்.

அதனைக் கவனத்தில் கொண்டுதான் போலும் வாப்பா வெளியூரிலிருந்து இறக்குமதி செய்திருந்தார்.

அந்தப் பிள்ளையின் தகப்பன், சகோதரர்கள் கஷ்டப்பட்டுப் பழகி யவர்கள் போலும், வெறுமையாகக் கிடந்த வளமான நிலத்திலே வாழை மற்றும் மரக்கறிகளைல்லாம் உற்பத்தி செய்ய வெளிக்கிட்டு விட்டார்கள்.

“ஏன்ட பொஞ்சாதிய நான் பார்த்துக்கொள்ளவன். ஒங்களையினுக்கு இங்கெனத்தியன் வேல”

அவனது சுயரூபம் ஒருநாள் வெளிப்பட்டுவிட்டது. அதனை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள் தான்.

“அவரு புரியமில்லாட்டி நாங்க போறுமகள். நீ மாப்பிளயோட சந்தோஷமா ஈந்தா அது போதும் எங்களுக்கு..... கெடக்கிய தைமுக்கு நாங்க வந்து பாத்துக் கொள்கிய” என்று புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

பழையபடி ஆடு, மாடுகள் வந்து தோட்டத்தை நாசமாக்கின. அதுபற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவள் கவலைப்பட்டாலும் காரியமாற்ற முடியவில்லை.

அன்று இரவு சமையல் மேசையில் கலகம் பிறந்தது.

“ஏன்டும்மோ என்ன அடிச்சிக் கொல்லப் போற”

சனங்கள் தூர நின்று பார்த்தார்கள். பயில்வானுக்குப் பயந்து எவருமே நெருங்கவில்லை.

“நாசமாப் போனவன்.... இந்தக் குடிகாரனுக்குப் பெண் குடுக்கியா? ம..... அநியாயமா ஒவ்வொத்தரு அம்புட்டுப் போற”

இதே கருத்தைத்தான் எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

அடுத்த நாளே வெலிகமையார் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

“எங்களுக்கெட்டேம் எத்தினயோ பேரு சென்ன..... நாங்கள் நம்பல்யேன.... போதுமான மனிசரென்டேன் நடப்பிச்ச”

உம்மாக்காரியின் பிரஸ்தாபம் இது.

“அடிதீன்டு சாக எங்கட புள்ளைக் குடுக்கேல..... எங்களுக்கு மிச்சமில்லை..... நாங்க கூட்டிக் கொண்டுபோற..... ஒனுமென்டா ஓங்கட மகனுக்கு வரச் சொல்லுங்கோ”

மத்திச்சம் ஹாஜி சொன்ன எந்தச் சமாதானத்தையும் அவர்கள் ஏற்காமல், இப்படிச் சொல்லிவிட்டு உடுத்த புடவையோடு மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சென்றனர்.

அந்த அத்தியாயமும் நிறைவு பெற்றது.

ஹாஜியாருக்குப் பெரிய அகெளரவமாகப் போய்விட்டது. என்ன செய்வதென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

ஜிதுரூஸ் காதில் கொண்டுவந்து போட்ட ஜடியா, அவரு முதுகுத் தண்டை நிமிர்த்தியது.

“ஜடியா ஜிதுரூஸென்டு மனிசரு செல்லியது எவளவு மெய்யென்டு எனக்கு இன்டக்கித்தான்டா வெளங்கின” என்றவாறு முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார்.

செய்தியைக் கேட்டு அவரது மனைவிக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை. நச்சரிப்புத் தொடங்கியது.

“சரி இதுதான் கடசி” என்றபடி களத்தில் குதித்தார்.

ஜிதுரூஸ், லெப்பையைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான். உதவுக்கு இருவரும் ரெஜிஸ்டாருமாக வாகனம் புறப்பட்டது.

“போறவேல வைரா முடியோனும்” ஹாஜியும் மகனும் துஆு செய்து கொண்டனர்.

அடுத்தநாள் காலை போன வாகனம் வந்து சேரந்தது. ஹாஜியார் நள்ளிரவே தொலைபேசிச் செய்தி கேட்டு மகிழ்ந்து போயிருந்தார். மனைவியாரும் சிற்சில முன்னேற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருந்தார்.

முன்றாவது மனைவியோடு சக்கர் சந்தோஷமாக இறங்கினான். அவளது உம்மாவும் கூடவே, வந்திருந்தார். வாப்பா, சகோதரன், உறவினர் என்று எவருமில்லையாம்.

புதுத்தம்பியின் வாழ்வு வழமை போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“எனத்தியன் மோசின பண்ணிய. இப்ப சத்தம் நின்டிட்டெனா” மனைவி உள்ளேயிருந்து மீண்டும் வந்தாள்.

“பாவம் இந்த அடிதடிக்கி முடிவில்லயா?”

நியாஸ் நானா இன்னும் அந்த வலைப் பின்னலிலிருந்து விடுபட்டதாக இல்லை.

“இந்த உம்மாம் மகனும் மட்டுமாம்..... வேறோத்தருமில்லை யாம். ஊடுவாசலும் இல்லயாம்..... ம..... எங்க பொகவன் தாரு பார்க்கவரவன்”

“அப்ப அடிதின்டுதின்டு இவனோடே சாகோணுமாயீக்கும்”

இந்த அநியாயத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் நியாஸ் நானாவின் நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

“வேறெனத் செய்யவன்..... எனான்டு கேக்க ஒத்தருமில்லாத எடத்தால் பொன் கொணுவந்து தாரெண்டு ஜதுருஸ் நானாவாம் செட் பண்ணினி. ஹாஜியாரு நல்லோரு கணக்குக் குடுத்தீக்கும்..... புத்தளத்து அகதிக் குட்டியொன்டாமேன்.....”

நியாஸ் நானாவின் கண்கள் புருவங்களைக் குடைந்து கொண்டு போய் நெற்றியின் மேல் ஏறி நின்றன.

தினக்குரல்

15.02.2004

முட்ணைக் கோப்பி

• • • • •

எத்தனை மணியென்று தெரியவில்லை ரஸானாவுக்கு.
இரவுதான்.

வெளியே பொழியும் நிலவு ஜன்னலுக்கூடாக உள்ளேயும் கசிந்து
மெல்லப் பரவியிருந்தது.

பின்வளவு மரங்களிலிருந்து வெளவால்கள் சடசடத்துப் பறக்கும்
ஒசை. எங்கிருந்தோ நாயான்று ஊளையிட, அதைத் தொடர்ந்து
இன்னும் எங்கெங்கோவிருந்தெல்லாம் இணைந்தெழும்பிய கோரள்
சட்டென்று நின்று போயிற்று.

மெல்ல எழுந்து சிறு சந்தடிகூட எழுப்பாமல் தடவித்தடவி
குசனிக்கு வந்தாள். குடத்திலிருந்து ஒரு கோப்பை நீரை வார்த்தெ
டுத்துப் பருகினாள். குளிர்ந்த நீரோடையொன்று உடலுக்குள்ளே
ஓடியது போலிருந்தது.

தாகம்தான் தீரவில்லை.

மகளின் அறையோடுள்ள சிறியசாலையில்தான் சுவர் மணிக்கூடு
உயிர் வாழ்கிறது. ஒரு கள்வனைப் போல் மெல்ல மெல்ல நடந்து
வந்து கண்களை விரித்து மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். கண்களின்
கூர்மைக்கு இருள் சவால்விட்டது. மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்தாள்.
மங்கலாகத் தெரிந்த ஊசிகள் மூன்று மணிக்கு ஜந்து நிமிடம் இருப்
பது போல் காட்டியது. பெரும்பாலும் சரியாகவே இருக்கும்.

அவனுக்கு திரும்பிப் போக மனமில்லை. உணர்வின் விழிப்பு. உடலிலே தீக்கொதிப்பு திக்திக்கென்று இதயத் துடிப்பு.

மேலும் சில காலடிகள்.

முன்னறையில் அவளது கணவன் காஸிம் படுத்திருந்தார். இரு ஞக்குள் முச்சுச் சத்தம் மெல்லிய ராகமாய் இனிமை சேர்த்தது. முகம் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. அவர் படுத்திருந்த பாங்கும் போர்த்தியிருந்த போர்வையும் சேர்ந்து கபன் செய்து வைத்துள்ள மையத்தைப் போல் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

‘மகள மாப்பிலேக் குடுத்தாப் போறகு இந்த மனிசன் மையத்தாப் பெய்த்து..... எவளவு துடிதுடிப்பான மனிசனன்...’ ரஸானாவின் ஆதங்கம் பெருமுச்சாய்ப் புகை கக்கியது.

அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டாள்.

மெல்லிய வியர்வை நெடியும் அவர் தடவிக் கொள்ளும் ஜெஸ்மின் அத்தரும் சங்கமித்து நறுமணக் களஞ்சியமாய் அவனுக்குள் ஊடுபேரவியது.

‘ம..... ஆ..... ஆ...’

குழந்தையின் அழுகுரல் பின்னறையிலிருந்து எழுந்த போது அவனுக்கு சப்பென்று போயிற்று.

வேறு எவரதும் தூக்கம் குழம்பிவிட முன் எப்படி வந்து சேர்ந்தாள்? கால்கள் எப்படி பஞ்சாய் மாறின?

லைற்றைப் போட்டுத் தொட்டிலை ஆட்டியபடி இளம் குடான நீரை நிரப்பி போத்தலை வாயிலே வைத்தாள்.

முத்துப் போல் பிரகாசிக்கும் அந்த நான்கு மாதக் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது ரஸானாவுக்கு.

குழந்தை நித்திரையாகியதும் அவனும் கட்டிலில் சாய்ந்தாள். இந்தக் குழந்தை கிச்கிக்கவென்று வளர்த்தான் போகின்றது. வளர்ந்து

'உம்மும்மா' வென்று சொல்லத்தான் போகிறது. இதுதான் அவளது கவலை. உறவு அப்படியிருந்தாலும், வேறொரு விதமாக அழைக்க ஆரம்பத்திலேயே பழக்கிவிட வேண்டும் என்பதே அவளது எண்ணாம்.

ரஸானாவின் உம்மும்மா இன்னும் அவளது கண்களுக்குள் விருந்து மறைந்துவிடவில்லை. குழிவிழுந்து சுருங்கிய கண்ணாம். வெள்ளிக் கம்பிகளாய் நாரைமுடி. பிடவை கட்டிய ஒல்லியான உருவம். உம்மும்மா என்றாலே அதற்கொரு உருவத் தோற்றப்பாடு காணப்பட்ட காலம்.

'ஹ்ம்' உள்மன வெதும்பல் சுடுமூச்சாய்த் தாவியது.

அவள் தன் இளமையை எண்ணிப் பார்த்தாள். சும்மாவல்ல: ரஸா நாவின் வாழ்விலும் ஒருசின்ன 'லவ்' இழையோடத்தான் செய்தது.

பதினொரு வயதிலேயே அவள் 'கள்ளி' அடிக்கத் தெரிவு செய்யப்பட்டாள். அவளது துள்ளாட்டத்தை மாஸ்டர் எப்படியோ இனம் கண்டிருந்தார்.

பாடசாலையிலும் சிலவேளை அண்மித்த வளவிலும் பயிற்சி தொடரும். சற்றும் பிசகாமல் பின்ன கோலாட்டத்தை இரண்டொரு வாரத்திலேயே தன் வயமாக்கிக் கொண்டாள் ரஸானா. அதனால் அந்தக் குழுவுக்கு அவளே தலைவியாகிவிட்டாள்.

சமகாலத்தில் களிகம்பாட்டமும் நடைபெறும். வெகுவேகமாக பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள் சுழன்று சுழன்று அடிப்பார்கள். காஸி மின் ஆட்டத்தில் லயித்துப் போன அவள் தனது கூட்டாளிமாருடன் புகழ்ந்து பேசியது அவன் காதில் விழுந்துவிட்டது. அதனை அங்கீரித்தாற்போல் அவன் ரஸானாவைப் பார்த்துச் சிரித்த போது அவளுக்கு வெகுவெட்கமாயப் போய்விட்டது.

இருவரும் பரஸ்பரம் ரசித்துக் கொண்டார்கள். உள்ளுர் விழா மேடைகளில் மாத்திரமன்றி, வெளியூர் பள்ளிக் கந்தாரிகளிலும் நிகழ்ச்சி மேடையேறும். ஒருமுறை களுத்துறையில் நடைபெற்ற சுதந்திரத்தின் வைபவத்தில் கூட அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது.

பதின்மூன்றே வயதில் நடந்த இயற்கை நிகழ்வு, அந்தக் குட்டி நட்சத்திரத்தை சுட்டு வீழ்த்தியது. படிப்பதற்காக மட்டுமே அவள் பாடசாலைக்குப் போய் வந்தாள்.

“இதாப் பொறுகு நீங்க கோலாட்டம் அடிக்கியல்லியாம் மெய்யா?” ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்து தற்செயலாக எதிர்ப்பட்ட போது காலிம் கேட்டாள்.

இப்படியொரு கேள்வியை அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சட்டென்று மனம் நொந்து கண்ணீர் முட்டியது.

“நீங்க அடிக்கியதானே?”

“நானும் இனி அடிக்கியல்ல”

அதற்கு மேல் காலிம் அங்கே நிற்கவில்லை.

ஏதோ ஒரு உறவும் உடன்பாடும் அவர்களுக்குள் உருவாகி இருவரையும் பின்னிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று பரீட்சை முடிந்து விடுமுறை நெருங்கும் மகிழ்ச்சியில் பிள்ளைகளின் ஆரவாரம்.

“இங்க நான் இந்தப் பைணம் சோதின எடுக்கப் போற. சோதின முடிஞ்சா நான் ஸ்கலுக்கு வாரல்ல”

அவன் பதிலை எதிர்பார்த்து நிற்கவில்லை. ரஸானாவின் கண்களில் இனந்தெரியாத சோகம் நிலைகொண்டது.

புதுவருடத்தில் அவள் பாடசாலையை மறுந்துவிட்டாள். வீட்டில் எவரும் அவளை வற்புறுத்திப் பாடசாலைக்கு அனுப்பவுமில்லை. சமையல், வீட்டு வேலைகளைன்று ரஸானாவின் காலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவ்வப்போது அவனை அவள் காண்பதுண்டு. ஒருவரையொருவர் கண்டு கொள்ள அவாவினார்கள்.

கோலாட்டம், களிகம்பென்று தீரிந்த காலத்தில் எடுத்த சில புகைப்படங்கள் அவளிடமிருந்தன. அடிக்கடி அதனைப் பார்த்துக் கொள்வாள்.

ஒருநாள் ரஸானாவின் சாச்சியின் மகளின் திருமணத்துக்கு முதல் நாள் காளிம் வந்திருந்தான். சுறுசுறுப்பாக எடுபிடி வேலைகளில் ஈடுபட்டான். உழைக்கின்ற வாலிபமிடுக்கு அவனிலே தெரிந்தது. அவனது உம்மாவும் வருகைத்தந்து இனசனத்தோடு கூடி இயங்கினார். அவர்கள் தூரத்து உறவினர் என்றவிடயம் அவனுக்கு அன்றுதான் தெரியவந்தது.

அவ்வப்போது காளிமின் கதை வீட்டில் அடிப்படவும் செய்தது.

“ஒனக்கு கலியாணம் பேசப்போற்” என்று தொடங்கி ‘இன்னாரை’ என்று அவளது உம்மா சொன்ன போது, வெட்கித்து கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள்.

குடும்பத்தில் ஏழாவது பிள்ளை. அதுவும் கடைசிப் பிள்ளை ரஸானா. அவளைக் கட்டிக் காத்து ஆசை பார்க்க வேண்டிய தேவை எவருக்கும் இருக்கவில்லை. ஒழுங்குப் பிரகாரம் அவளது காரியத்தை முடித்துவிட்டார்கள்.

பதினேழு வயதிலேயே அவள் மனைவியாகிவிட்டாள். இளவை துத் திருமணம் இப்படியான பிரச்சினைகளையெல்லாம் கொண்டு வருமென அவள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லைதான்.

பத்துமாதத்திலேயே முதற் பிரசவம். ரஸானா பெண் குழந்தை யொன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். முழுக் குடும்பமுமே ஒன்றிணைந்து ஏதோ பெரிய சாதனையை நிலைநாட்டியது போல் கொண்டாடியது. நாற்பதாம் நாளன்று இரண்டு ஆடுநுத்துப் பெரிய சாப்பாடு!

ஜந்து வருடத்துக்குப் பிறகுதான் இரண்டாவது குழந்தை. ஆமாம் ஆண் சிங்கம். ஆசைக்கும் ஆஸ்தீக்கும் என்று எந்த முன் யோசனையோடும் அவர்கள் செயற்படவில்லைதான்.

‘சீ..... தலப்புள்ள ஆம்புளப் புள்ளயா பொறந்தீந்தா..... இன்னம்

அஞ்சாறு வருஷத்துக் பொறுகுதான் நான் உம்மும்மவாகிய’ இப்படியெல்லாம் சிந்தித்து ரஸானாவின் மனம் அல்லாடியது.

“மகஞக்கு நல்லோரு விஷயம் வந்தீக்கி” என்று மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் மிதந்தவராக ரஸானாவின் கணவன் ஒருநாள் வந்து சொன்னார். அப்போது மகளது திருமணம் பற்றி அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்த்திருக்கவில்லை. அவள் பதினோராம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நிஸ்மியாக்கின்னேம் வயஸாகல்லேன்”

“வயஸாகாட்டம் நல்லாப் பெருத்தீக்கேன். ம.... ஒங்கள் மாப்பிளோக் குடுத்த வயஸாகியா..... அதப்போலதான். கொமரு காரியங்கள் பாத்துப் பாத்தீக்கப்படாது”

“இன்னம் நாலஞ்சி வருஷம் பொகட்டு” அதற்குமேல் கதையை வளர்க்காது அறுத்துவிடவே இப்படிச் சொன்னாள்.

“மகஞக்கு கலியானம் செஞ்சி குடுத்து..... அவங்கஞக்கு சாத்துமாத்து செஞ்சி செஞ்சி..... அவங்கட புள்ளகுட்டியள வளத்துக் கொண்டந்தா எங்கட சந்தோசமியள..... ம. எங்கஞக்கின்னேம் அரவயஸாலும் ஆகல்ல” அவள் மனம் குழம்பிக் கொதித்தது.

காளிம் கதையை விட்டபாடில்லை. ஒவ்வொருநாளும் அதுவே தொண்டொண்ப்பாகிவிட்டது. ஏதோவாரு வரப்பிரசாதம் வந்து வாய்த்துவிட்டது போன்ற பிரமை அவருக்கு. மனைவியை எப்படி இனக்கப்பாட்டுக்குக் கொண்டு வருவதென்று தெரியாமல் மன்றையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டார்.

ஒரு மாலையில் ரஸானாவின் நானா திடுதிப்பென வந்து இறங்கிவிட்டான். அவனுக்கு வரவின் அர்த்தம் புரியவில்லை.

“இங்கபாரு இப்பிடியொரு எடம் கெடக்கியல்ல. நீங்க கையுடுகியென்டா இன்னம் எத்தினமோ பேரு பாத்துக்கோ நிக்கிய. வெளங்கினா.... ம.... நீங்க நெனக்கிய டைமுக்கு அதுபோல மாப்பிள கேடக்கியா? லெச்சக் கணக்கில் கெட்டி வெச்சீக்கா....”

நானாவின் கேள்வி அவளை நன்கு தைத்துவிட்டது.

ரஸானாவின் சேகரிப்பு என்று எதுவும் இருக்கவில்லை. அவனுக்காக இலச்சங்கள் தர எவரும் தயாராக இருக்கவுமில்லை. அவளோடு பிறந்தவர்களென்று அரை டசின் பேர் இருந்ததுண்மை தான். அவர்களும் குழந்தைகளோடும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளோடும் போராடுபவர்களாயிற்றே.

“நான் செல்லியது மெய்தான்” முதற்தடவையாக யதார்த்தாமாகச் சிற்றித்தாள் ரஸானா.

“அப்படிச் செல்லு..... அவங்க புரியப்பட்டுக் கேக்கிய..... ஞாயமான மனிசரு..... ஒரு பொம்புளப்புள்ளு..... ஊடு வாசல் புள்ளுக்கித்தானென்டு அவங்களுக்குத் தேர்ம்” மேலும் தெளிவுபடுத்தினான்.

“சரி மச்சான் இனி பிஸ்மில்லாவெண்டு வேலயத் தொடங்குங்கொ”

வீடுவளவு துப்புவாயிற்று. சாந்து சாயம் பூசப்பட்டது. நகை நட்டு, கட்டுடுப்பெல்லாம் தயாராயின. எழுதிய பரீட்சையின் முடிவு வருவதற்கிடையில், நிஸ்மியா திருமணப் பரீட்சையிப் பாஸாகி விட்டாள்.

ரஸானாவுக்கு கொஞ்சம் கூட தூக்கம் வரவே இல்லை. எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள். எப்படியும் நான்கு மணியிருக்குமென்று நிதானித்தாள். குழந்தை மெல்லச் சிறைங்கவிட்டு மீண்டும் தூங்கிப் போய்விட்டது. தனது வாரிசென்று மகிழ்ச்சி பொங்கினாலும் உள் மனதுக்குள் வெளிப்படுத்த முடியாததொரு கோபமும் அவ்வப்போது தலைகாட்டியது. இரவுக்குளிர் சில்லென்று பரவியது. கொஞ்சம் இதம் தேவைப்பட்டது போன்ற உணர்வு. நினைவுகளும் தேவை களும் அவளை எழுப்பிவிட்டது.

மீண்டும் நடுச்சாலைக்கு மெல்ல மெல்ல வந்துவிட்டாள். இப்பொழுதெல்லாம் முன்னறைக்கு அவள் கணவன் தனிக்காட்டு ராஜாவாக மாறிவிட்டார். இன்றைய இரண்டாவது எத்தனம்..

‘டுக்’ மகளின் அறைக்குள் வெளிச்சம் பரவியது.

கதவு திறப்பதற்கிடையில் ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்து வந்து போர்த்திப் படுத்துக் கொண்டாள்.

கதவு திறந்தது. நைட்டியைச் சரி செய்தபடி நில்மியாவும் அவள் பின்னால் மாப்பிள்ளையும் பாத்ரும் போவது, கதவிடையால் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

‘ம..... அவங்களுக்கெனத்தியன்..... புள்ள பாக்க நாங்கீக்கிய தானே..... பெத்துப் பெத்துப் போடியொன்டும..... இது சரிவார கூத் தல்ல..... இந்தச் சின்ன ஊட்டுக்குள்ள ரெண்டு குடும்பம் நடத்தேல. அந்த மனிசன் மகளுக் குடுத்தொடனே மாவாகி..... புள்ள கெடச்சொடனே பெரிய வாப்பாவாகி..... கும்மவே வயலூப் பெய்த்துக் கொண்டு.... ம..... எப்பழந்த மனிசனன்?..... ஒரே புராஜலும் கூத்தும் தான்..... நெனச்ச நேரமெல்லாம்.... ம..... இப்ப அவருக்கு ஒன்டும் தேவில்லாப் பெய்த்து...’

மகளும் மருமகனும் போன காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு, தங்களது அறைக்குள் சென்றனர். விளக்கும் அணைந்தது.

ரஸானா எழுந்தமர்ந்தாள்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தாலும் இன்னும் சேவல் கூவவில்லை. ரஸானாவையும் மகளையும் அருகருகே வைத்தால் தெரிந்தவர்கள் தான் உம்மாவும் மகளுமென்று சொல்வார்கள்.

நில்மியா சோதனைக்குப் படிக்கும் போது வீட்டுக்கு வந்த புதுப்பிள்ளைகள் இருவர், அவளிடம் இரு புத்தகங்களைக் கொடுத்து “இத ஒங்கட தங்கச்சிக்கி குடுங்கொ” என்று நீட்டினார்கள். அவள் கலகலவென்று சிரித்தது ஏனென்று அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை.

“நான்தான் கடசிப்புள்ள” என்றாள் அவள்.

இருவரும் தங்களுக்குள் குக்குக்குத்தான்.

“அப்ப நில்மியா ஒங்கட மகளா..... நம்பேலவேன்” என்றார்கள்.

இப்படி ஏமாந்தவர்கள் ஒருவர் இருவரல்லர்.

இந்தச் சம்பவம் அவனுக்கு நினைவு வரும் போதெல்லாம் அவனுக்குள் ஒரு குதூகலம். எதையும் அவள் இன்னும் இழந்து விடவில்லைதான்.

‘இன்னும் கொஞ்சத்தில் விடிஞ்சிரும்’

ரஸானா தெரியத்தோடு மீண்டும் எழுந்தாள். மெல்லிய வியர் வையும் உட்ணமும்.... புதிய அனுபவத்துக்குப் புறப்படும் புதுமணப் பெண்போல் மெல்ல மெல்ல நடந்தாள். முன்னறையில் காளிம் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அறைக்குள் காலடி வைக்கும் போது ஒரு இன்பக் கிணுகிணுப்பு.

“அல்லாஹு அக்பர்”

சின்னப் பள்ளியிலிருந்து சுபஹ்கு பாங்கொலித்தது. ஓரே கணத்தில் எல்லாமே தொலைந்து போன வெறுமை.

சுவிற்சை அழுத்த பல்ப ஒளிர்ந்தது.

“ஆ..... பாங்கு சொல்லிய” என்றபடி வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார் காளிம்.

அவர் மட்டுமா ஊரே இனி எழுந்துவிடும்.

குசனிக்குச் சென்றவள் அடுப்பில் தண்ணீர் வைத்தாள். குழந்தை எழும்புமுன் பால்கரைத்து வைக்க வேண்டும்..... முற்றம் பெருக்க வேண்டும். குழந்தை நனைத்த பிடவைத் துண்டுகள் வேறு. காலைச் சாப்பாட்டுக்கு பிட்டவிக்க வேண்டும். இப்படி இன்னும் எத்தனை வேலைகள் அவனுக்கு.

தண்ணீர் கொதிப்பதற்கிடையில் முகம் கழுவிக் கொண்டாள். இவ்வ ஸவு நேர காலத்துடன் எழுந்தும் சுபஹ் தொழு அவனுக்கு விருப்பம் வரவில்லை. உடம்பு கொஞ்சம் அசுத்தப்பட்டுவிட்டது போல.....!

கணவன் தொழுது விட்டு வந்து ஸ்தோப்பில் யாஸீன் ஒதுவது கேட்டது.

‘ம.... தாடியேம் வளத்துக் கொண்டு இப்ப ஒரே ஒதலும் தொழுகேந்தான்..... கபுருக்குழிக்கித் தேடத் தொடங்கீகி’ அவள் மனசுக்குள் புறுபுறுத்தாள்.

தண்ணீர் ஆவி கக்கிக் கொண்டிருந்தது.

கோப்பி உற்றத் தயாரானாள்.

அவள் கண்ணில் பெரிய நெஸ்டோமோல்ட் ரின் தெரிந்தது. மூடி இல்லாத அதனுள்ளே..... மகஞ்சையதுதான்.

கோப்பி தயாரித்துக் கொண்டு முன்னே செல்லும் போது நன்றா கவே விழிந்திருந்தது. அவரும் ஒதி முடித்துவிட்டுக் கோப்பிக்காகக் காத்திருந்தார்.

அவரது கிழிட்டுக் கோலத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளது மனம் சங்கடப்பட்டது.

“இந்தாங்கொ”

கைநீட்டியவர் அந்த நெடியை இனம்கண்டு ‘இதெனத்தியன்?’ என்றபடி அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

அவள் கண்கள் சிவந்து..... கண்மடல்கள் சுருங்கி..... பளபளக்கு முகத்திலே ஏமாற்றமும் சோகமும் தோய்ந்து..... மீண்டும் கோப்பையைப் பார்த்தார் காலிம்.

மெல்லிய நூரை தள்ளியபடி முட்டைக் கோப்பி!

“பிள்ளில்லா”

தினகரன்
06.03.2005

மக்கத்துமாமி

• • • • •

“மக்கத்து மாமி மெளத்தாம்”

இந்தச் செய்தி சின்னன் சிறுசுகளின் முகத்தில்கூட சோகத் தைத் தடவியிருந்தது. ஊரே இயக்கமற்று அமைதி நிலைக்குள் ஆழ்ந்து போயிற்று.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தொழிற்துறைகளை மறந்தனர். அல்லது அவசர அவசரமாக இடைநடுவில் அவற்றை முடித்துக் கொண்டனர். மையத்து விஷயங்களில் கலந்து கொள்வதே அவர்களுக்கு முக்கியமாகப்பட்டது.

பொம்பிளைகள் சமையல் வேலைகளை அன்ற மனத்திருப்தி யோடு செய்தார்களன்று சொல்வதற்கில்லை. ஏதோ சாட்டுக்கு ஆக்கி அவித்துப் போட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு ஒழுங்கைக்குள்ளிருந்தும் முக்காட்டு ஊர்வலம் நடத்த ஆரம்பித்தனர்.

வாளையில் ஆடிக்கடி விசேட மரண அறிவித்தல் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. கணவன், சகோதரர்கள், பிள்ளைகள், பேரன் பேத்திகளன்று இருபத்தொரு ஹாஜிகளின் பெயர்ப்பட்டியல் குடும்பக் கீர்த்தியையும் வளத்தையும் பறைசாற்றியது. அஸனா லெவ்வை ஓமர்தீன் மரைக்காரின் மகளென்பதும் நூனா ஸாஹி ஹாஜியாரின் மனைவி என்பதும் பாத்திமதுஸ் ஸொஹராதான் அவரது பெயரென்பதும் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

மக்கத்துமாமி என்று சொன்னால்தான் எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்த வெளிச்சத்துடன்தான் அவர் எல்லோரது உள்ளத்திலும் வீற்றிருக்கின்றார்.

“தெர்மா..... மக்கத்துமாமிக்கி யெம்பத்தெட்டு வருஷமாம். ஒரு நோய் நசல் இல்லேன்..... படுத்த பொம்புள ஒழும்பாத்துக்கு பாத்தா ரோஹ் பெய்த்தாம்”

மையத்தைப் பார்த்துவிட்டு வந்த மனைவி .பர்தாவைக் கழற்றியபடி எனக்கு விபரம் சொன்னாள்.

“புதினமான பொம்புளதான்” எனது ஆச்சரியத்தைப் புலப்படுத்தினேன்.

“ம..... மனிசரெல்லம் மையத்தூட்டுக்குப் போர்- செரியான சனம். நீங்க மட்டும் ஊட்டுக்குள்ள பூந்துக் கொண்டு நிக்கிய.... பெய்த்திட்டு வாங்கொளே”

“பெய்த்தியமா மக்கத்து மாமீட மையத்துக்கு பொகாமீக்கே லுமா” நான் மனப்பூர்வமாகச் சொன்னேன். மனைவிக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

“அந்த மனிசிய அல்லா சொர்க்கவாதியாக்கி வெக்கோணும்”

இப்படி ஆயிரமாயிரம் இதயபூர்வமான துலுக்கள் மக்கத்து மாமியின் முன்னே குவிந்த வண்ணமிருந்தன. மக்கத்து மாமியின் இள மைக் காலம் மின்சாரம் எட்டிப் பார்க்காத காலம். நாலாம் ஐந்தாம் தரத்தோடு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் வீட்டுக்குள் போட்டுப் பூட்டுகின்ற காலம். விடவதற்கிடையில் இருட்டோடு இருட்டாகக் கிணற்ற டிகளுக்குப் போய்க் குளித்துவிட்டு வந்து சேர வேண்டிய காலம். மக்கத்து மாமிக்கு..... அன்றைய :பாத்திமதுஸ் ஸொஹராவுக்கு..... கல்யாணப் பேச்சு ஆரம்பித்தபோது அவள் பதினெந்து வயதைக் கூட எட்டியிருக்கவில்லை.

எவர் கண்ணிலும் படாத ஒரு கிராமத்து பளிந்துகாரி அவள். கட்டுடல் வாகும், கருமா நிறமும் துருதுருவெனத் துடிக்கும் கண்மீன்களும், முழங்காலை முட்டும் அலை முடியும். எந்த ஆண் விழிகளிலும் விழாதிருக்க வாய்ப்பே இல்லை.

சொந்த பந்தத்துக்குள் முறை மச்சான் என்று சொல்லி அவளைக் கொள்ளையடிக்கும் சந்தர்ப்பம் எவருக்கும் கிட்டவில்லை. கிழு கட்டைகளின் வாய்ச்சொல்லை மதிக்க வேண்டுமென்று அவளைத் தாரை வார்க்கும் வாய்ப்பும் உருவாகவில்லை. கண்டு கதைத்து காதல் கீதமிசைத்து கசிந்தருகிக் கரம்பிடிக்கும் பழக்கம் அந்நாளில் இருந்ததில்லை.

கல்யாணப் பேச்சுக்கள் மேலோட்டமாக அலையடிக்கின்ற காலப் பகுதி. அவள் காதிலும் மெல்லப் பொசிந்ததுண்மைதான். யார்? எவர்? என்று மனப் பெண்ணுக்கு அறிய வைப்பதோ, அது பற்றி அபிப்பிராயம் கோருவதோ அந்நாட்களில் அவசியமானதாகக் கருதப்பட வில்லையே!

ஆம்பிளை என்றால் சரி. நல்ல குடும்பம். சொத்துப் பத்து இவையே முன்னுரிமை பெற்று நின்றன. அரிக்கன் லாம்புகளோடு கொமருகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து குளிக்கச் சென்ற ஒருநாளில்.... பருவ வயதி னர்க்கு கல்யாணக் கதைகளென்றால் கரும்புக்கடிதானே!

“முன்னுக்கு கலியாணம் பேசியாமேன்” ஒருத்தி தொடங்கினாள்.

“இனி ஓனக்கெனத்தியன்? ஓன்னேம் ஒரு நாளக்கி மாப்பிளேக் குடுக்கியதானே....” இன்னொருத்தி இடைவெட்டினாள்.

“நல்ல சல்லிசாமனுள்ள மாப்பிளையாம்.... ஆனா.....”

“எனத்தியனம் நிபட்டின? செல்லே இனி”

“எனத்தச் செல்லவன்.... கட்டக் கறுப்பனொன்டாம்.... தெம்பிலிக் கொலேல் காக்க நின்ட மாதிரிதான்”

கொல்லென்று சிரிப்பு வெடித்தது. அந்த விடியல் கூதலுக்குள் ஞாம் ஸொலூறாவின் உடலெங்கும் குடுபரவிக் கிளம்பியது. அதற்குப் பிறகு யார் யார் என்னென்ன கதைத்தார்களென்று அவளுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. அவளுடைய மனச ரொம்பத்தான் குழம்பிப் போய்விட்டது. உம்மா, வாப்பா தேடித்தரும் மாப்பிளையை

வேண்டாமென்று சொல்லும் பாவத்தை சுமக்க அவள் தாயாரக இல்லை. “கண்ணெறஞ்ச மாப்பிளயத்தா யாஅல்லா” என்று தொழுத பாயில் எவருக்கும் தெரியாமல் அழுதழுது துஆச் செய்வதைத் தவிர அவளால் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்!

:பாத்திமதுஸ் ஸௌஹ்ரா தனது பளிந்தைப் பற்றி இப்பொழுது தான் சற்று கவனிக்க இரும்பித்திருந்தாள். அடிக்கடி நிலைக் கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்து ரசித்தாள். கருவலை கொண்ட நீள் கண்களும் பளிச்சென்ற முத்துப் பற்களும் அவளது நிலா முகத்திற்கு எவ்வளவு வனப்பு? முந்தானைக்குள் மறைந்து ஒவ்வொரு முச்சுக்கும் விம்மிப் பதியும் மெத்தென்ற மார்பு. திரும்பிப் பார்த்தால் பிருஷ்ட பாகத்தை வருடிக் கொண்டு கீழிறங்கும் அலைக் கூந்தல். இத்தனையும் அந்தக் கட்டக்கறுப்பனுக்கா என்று முகம் காணாத அவனைச் சபித்து, முகம் புதைத்து விம்மினாள். யாருக்கும் துரோகம் நினைக்காத அவளது துஆ ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோ என்னவோ.....!

ஸௌஹ்ராவை புதிதாக யாரோ பெண் கேட்டிருந்தார்கள். சொத்து சுகமென்று பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் அந்தப் பேசுகவார் த்தை ஆரம்பித்திருந்தது. சொத்து சுகம் பற்றிய தேடலுடன் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த முன்னைய பேச்சு இதனால் அடிப்பட்டுப் போய்விட்டது. ஸௌஹ்ராவின் பளிந்து எப்படி வெளியே பொசிந்ததென்று தெரியாவிட்டாலும், ஏதோ ஒருவகையில் அவளுக்கு அது கை கொடுத்திருந்தது.

இதுவும் யாரென்று அவளால் இனம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. கிணற்றிட அலசல்தான் அவளது அளவு கோலாகவிருந்தது. எதிர்பார்த்தது போல் அப்படி எதுவும் பேசப்படாமை அவளைத் திருப்திப்படுத்தியது. அவளை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருந்த ‘கட்டக்கறுப்பன் பேய்’ அகன்று விட்டதில் பேராணந்தமடைந்தாள்.

லக்குடிக்கு மெதின் மின்னொளி பரப்ப, களியா விருந்துச் சாப்பாடு குமகமக்க, யானீ ஸ்வாமலைக்கும் பைக் முழங்க, நூனா ஸாஹி புக்கும் :பாத்திமதுஸ் ஸௌஹ்ராவுக்கும் கல்யாணம் நடந்தேறியது.

வசதியான வாழ்வு அவளுக்கு வந்து வாய்த்தது. பரம்பரைக் காணி பூமிக்கு குறைச்சலிருக்கவில்லை. வியாபாரமும் மறுபக்கமாக

வளர்ந்து சென்றது. பத்து வருடத்தில் இரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தன. தாயின் அழகும் தந்தையின் செல்வமும் அவர்களை செல்லப் பிள்ளைகளாக வளரச் செய்தன.

“இந்தப் பைணம் நான் மக்கத்துக்குப் பொகப்போற் ஒங்களேம் கூட்டிக் கொண்டுதான்” நானா ஸாஹிப் வேடிக்கையாக இப்படிச் சொல்லவில்லை.

சும்மாவா ஹஜ்ஜாக்குப் போவதென்றால்.....! தண்ணீர்க் கப்பலில் ஆறுமாதப் பயணம். பேரைல, காற்று, மழை இதற்கு மத்தியில் நீண்ட காலம் கடலில் கழிக்கும் தைரியம் வேண்டுமே! அது வரையில் மக்கா போய் வந்த பலர் அங்கே வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் இது வரையில் எந்தப் பொம்பிளையும் போகவில்லை. அந்தத் தைரியம் எவருக்கும் வரவில்லை. இந்தப் பின்னணியில் அவளது விருப்பம் என்னவென்று அவரால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை. அவளுக்கு அல் ஸாஹ் ஒரு தைரியத்தைக் கொடுத்தான். அவள் தயாராகிவிட்டாள்.

அவளைத் தொட்டு முஸாபஹா செய்யாத பெண்கள் அங்கே எவருமில்லை. அந்தத் தைரியம் அடுத்தடுத்த வருடங்களில் ஏறுவரிசையாக உயர்ந்து சென்றது.

ஹஜ்ஜை முடித்துக் கொண்டு ஆறு மாதத்தின் பின்பு திரும்பிய போது மகத்தான வரவேற்பும் மரியாதையும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அவளது கணவனின் ஒரே தங்கையின் பிள்ளை “மாமி மாமி” என்று சொன்னவர்கள். இப்பொழுது “மக்கத்து மாமி” என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். காலப் போக்கில் அவள் எல்லோருக்குமே ‘மக்கத்து மாமி’யாகி விட்டாள்.

மக்கா யாத்திரையைத் தொடந்து நானா ஸாஹிபுக்கு ஆன்மீக நாட்டம் அதிகரித்துச் சென்றது. காலப் போக்கில் உடற் பலவீனங்களும் தலைகாட்டத் தொடங்கின.

இருபது வயதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கும் ஆசை அவருக்குள் பூதாகரமாக வளர்ந்தது. மருமக்கள்தான் இனி எல்லாம் பார்த்துச் செய்ய வேண்டுமென்று அடிக்கடி சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஹயாத்து மெளத்து செல்லி வெக்கேல. அவரட ஹாஜத் த நெறவேத்தியது நல்லம்” இனசனத்தவர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். கல்யாணம் நடத்துவதில் அவர்களுக்கு எந்தக் குறைபாடும் இருக்கவில்லை.

முதலாவது மகளுக்கு காலியிலும், அது நடந்தேறி ஆறே மாதத்தில் இரண்டாவது மகளுக்கு அல்காமத்திலும் கல்யாணம் நடைபெற்றது. அதன் பிறகு மூன்று மாதங்கள் கூட அவர் உயிர் வாழவில்லை. அவரது ஸமான் ஸலாமத்தாகி விட்டது.

மக்கத்துமாமியின் இத்தா முடியும் வரையும் மகள் மருமக்க ளெல்லாம் வீட்டோடு நின்று எல்லாம் கவனித்தார்கள். குறித்த காலகட்டம் முடிந்ததோடு தத்தமது ஊர்களுக்குப் போக வெளிக் கிட்டுவிட்டார்கள். வியாபாரங்களை கவனிக்க வேண்டாமா.....

மக்கத்து மாமி விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பிள்ளைகளின் ஏக தீர்மானத்தின்படி இளையவள் அல்காமத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு எந்த வசதிக் குறைவும் இருக்கவில்லை. இருந்தும் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் மக்கத்துமாமியால் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. இனியும் பொறுக்க முடியாதென்ற நிலை.

“எனக்கு ஊரப்போல சரிவாரல்லை..... பிளாக்க சண்டலும் கெலவல்லன் மீனும் வாயில் படோணும்..... பஞ்சோட கெண்டது நலதண்ணி தலேல படாம எனக்கு செரியான பெரஹங்டமாயீக்கி”

உம்மாவின் விருப்பதிற்கு மாறாக இருக்க பிள்ளைகளோ மருமக்களோ விரும்பவில்லை. உரிய ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டு, அழைத்து வந்து விட்டார்கள். பூட்டிக் கிடந்த வீடு திறக்கப்பட்டது. தங்கச்சியும் பிள்ளைகளும் ஒத்தாசை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மக்கத்து மாமிக்கு இப்பொழுது விடுதலைதான். சுதந்திரப் பறவை யாகிவிட்டாள். கணவன் பிள்ளை குட்டியென்று எந்தப் பொறுப்பு மில்லை. செலவுக்குப் பிரச்சினையில்லை. தானொரு வசதிகாரி என்ற எண்ணம் கூட மனதில் இல்லை. பால்வத்தை, பொடேன் வளவென்று குளிக்கப் போவது, தங்கையின் மகள்மாரோடு கட்டிக்காரி வீட்டுக் குப் போய் பலாக்காய் அவித்துத் தின்பது, கிரி அம்மே வீட்டுக்கு பிட்டவித்துக் கொண்டு போவது, மக்கத்து மாமிக்கு பிடித்தமான

பொழுது போக்குகளாகி விட்டன. அறுபதைத் தாண்டி நின்றாலும் ஆறு வயதுக் கூட்டாளிகளை மக்கத்துமாமி என்றுமே மறப்பதில்லை. அஸருக்கு பாங்கு சொல்லிவிட்டால் தொங்கல், நய்கல, பந்தி, மலே வளவு என்று எங்காவது சென்று, கூடிக் கதைத்து ஒரு சொட்டுக் கோப்பி குடிப்பதில் கொள்ளள இன்பம்.

சந்திரமாமா பூரணமாகப் பிரகாசிக்கும் நாட்களில் கடலை அவித் துக் கொண்டு கடற்கரைக்குப் போய் நள்ளிருவு பன்னிரெண்டு மணி வரை குதூகலிக்கும் இளசுகளோடு மக்கத்து மாமியும் சேர்ந்து கொள்வார். கல்யாணம், கந்தாரி, சாமத்திய வீடுகளென்றால் ஹதியா வோடு போய்ச் சேர்த் தவறுவதேயில்லை. பெண்பிள்ளைகள் சம்பந் தப்பட்ட விடயங்கள், மற்றும் நிய்யத்து, ஆஸரா போன்ற விடயங்களில் மக்கத்து மாமியை முன்னிறுத்த எவருமே மறப்பதில்லை.

வசதியான குடும்ப வாழ்வுக்குள்ளிருந்து கொண்டு, கெளரவமான அந்தஸ்தை வைத்துக் கொண்டு, ஊரோடு ஒன்றி ஓவ்வொரு வரையும் மதித்துப் பழகும் இப்படியொரு உருப்படியை அந்த ஊர் இதற்கு முன்பு கண்டிருக்கவில்லை என்பதே பரவலான கருத்து.

மக்கத்து மாமியின் பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, கணவன் வழி மச்சான்மாரும் மெல்ல மெல்ல ஊரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். பெரு நகரங்களில் வாழ்விடங்களை அமைத்துக் கொண்டு அவ்வப்போது ஓய்வெடுக்குமாப் போல் ஊருக்கு வந்து போவது வசதிகாரரின் நடைமுறையென்று வந்துவிட்டதல்லவா?

உண்மையில் மக்கத்து மாமியின் பேரன் பேத்திகஞுக்கு அவரைத் தெரியாது. அவ்வப்போது வந்து போவார்கள். அவ்வளவோடு சரி. ஆனால் ஊரில் வளரும் ஓவ்வொரு பிள்ளைக்கும் மக்கத்து மாமியைத் தெரியும். தலை தெரிந்தால் போதும் “மக்கத்து மாமி” என்று சத்தம் போடுவார்கள். மக்கத்துமாமியும் சிரித்து இரண்டு வார் த்தை பேசாமல் போவது கிடையாது. வயது போகப் போக மக்கத்து மாமியின் உடற்கட்டு உறுதியாகிக் கொண்டு வந்தது. எந்தவிதத் தொய்வும் காணப்படவில்லை. இதைப் பெரிய ஆச்சரியமாக எல்லோரும் பேசி வியந்த வேளையில்தான், அவரது மனோ நிலையில் மெல்லிய மாற்றும் தெரிய ஆழம்பித்தது.

சின்னப் பிள்ளை போல் தொடர்பில்லாமலும் இடைவிடாமலும் பேசுகின்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் வழைமயான நடவடிக்கை போக்குவரத்தில் எவ்வித மாற்றமும் காணப்படவில்லை. “மக்கத்து மாமி நீங்க மக்கத்துக்கு போனத்த கொஞ்சம் செல்லுங்கொளே” என்று யாராவது ஒரு சிறுவன் கேட்டால் போதும்!

“கப்பலுக்கு ஏறங்காட்டமந்தான் பயம்.. ஏறினால் பொறுகு ஊடு மாதிரி..... ஜாதியா ஒதிக் கொண்டு தொழுது கொண்டு நின்ட நாங்க... டைமுக்கு டைம் சாப்பாடு தேத்தன்னி எல்லாம் கெடக்கிய.... மாசிச் சம்புலொண்டு சமச்சிக் கொணுபோன நாங்க..... அது மட்டும்போதும் வேண்டிய மட்டும் சோறு தின்னேலும்..... வரச் செல்லேம் மிஞ்சிக் கொணு வந்த.... ம..... மக்கத்துப் பாக்காத கண்ணீந்து வேலி க்கா.....? அல்லாட பூமில் கால் வைக்கக் கெடக்கியது எவ்வளவு பாக்கியமன்....” என்று இடைவிடாது சொல்லிக் கொண்டே போவார்.

அதை நிறுத்த வேண்டுமென்றால் இன்னொரு கேள்வியைப் போட வேண்டுமென்று சிறுவர்களுக்குத் தெரியும்!

“மக்கத்துமாமி ஓங்கட கலியானம் ஜாதியா நடந்தே?” என்று இன்னொருவன் கிளுவுவான்.

“ஓடா தேங்க புறுஸ் பத்தவெச்சிப் பத்தவெச்சி மாப்பிள வந்த.... யாநபி ஸலாமலைக்கும் பைத்தோதியது ஏன்ட காதுக்கு ஜாதியா கேட்ட... நான் கண்ணப் பொத்திக் கொண்டு ஜோடினேல் ஈந்துக் கொண் டேன் நின்ட.... அவரு தாலி கெட்டச் செல்லே மேலேல்லாம் கூசின்”

அதற்கு மேல் சொல்லாவிடாமல் விழியம் விளங்கியவர்கள் இடையில் புதுந்து திசை திருப்பி விடுவார்கள்.

“கத்தமே பொறவு. இந்த மனிசன் இன்னேம் ஈந்துக்கோ நிக்கிய. மையத்த தூக்கினாப் பொறுகு பெய்த்து வேலீக்கா. ஆகுமான மனிசரு வார எடமேன்” மனைவி மீண்டும் வந்து கத்திய போது மெல்ல எழுந்தேன்.

“பொக்கத்தான் பாக்கிய. மக்கத்துமாமியப் பத்தி யோசின பன் ணிப் பண்ணி எனக்கு டைம்போனதே வெளங்கல்ல. அவட மெளத்து ஊருக்கு பெரிய நல்லடம்”

“வந்து பேசேலேன்.....இந்தாங்கொ தொப்பி... டக்கென்டு போங்கொ.... இந்த மனிசன அனுப்பியத்துக்கு நான் படுகியபாடு”

எப்படியோ அவள் வென்றுவிட்டாள்.

நான் இறங்கி மையத்து வீட்டுப் பக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். நாலென்து சிறுவர்கள் எதிர்ப்பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். “டேய் மையத்தூட்டுக்கு நாப்பத்து மூனு வாகனம் வந்தீக்கிடா”

“எல்லம் மக்கத்து மாமீட தாய் புள்ளியளாம்”

இவ்வளவு வசதி வாய்ப்புப் பொருந்திய மக்கத்து மாமி அடம் பிடித்து இந்த மண்ணிலே வாழ்ந்து.... இந்த மண்ணிலே இறுதி முச்சை விட்டு.... இந்த மண்ணிலே சங்கமிக்கின்றமை உண்மையில் எழுதப் பட வேண்டியதொரு வரலாறுதான். மையத்து வீட்டில் சனம் நிரம்பி வழிந்தது. இனியும் எவரையும் எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிலை இல்லை. மையத்து தூக்கப்பட்டது. அமைதியாக ஊர்வலம் முன்னோக்கி நகர்ந்தது.

நானும் மெல்ல மெல்ல.....

மையத்து வீட்டோடு கொஞ்சம் பேர், பள்ளிவாசல் வரை இன்னும் கொஞ்சம் பேர், தொழுதுவிட்டு மற்றும் கொஞ்சம் பேர், இடை விலகுவது வழக்கம். இன்று அத்தனை பேருமே எல்லாக் கட்டங்களையும் தாண்டி மையத்துப் பிட்டணியில் குழுமி நின்றனர்.

அப்பொழுது பொல் ஊன்றியுன்றி மிகவும் வயதான அந்தக் கிழவன் மையத்துப் பிட்டணிக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார். முகம் வியர்வையால் கழுவப்பட்டிருந்தது. நாறு வீதம் நரைத்துப் போன முகமும் தலையும். குழிவிழுந்த கண்களில் கவலை ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. நடைக் களைப்பில் மேல் முச்சு கீழ் முச்சு வாங்கினார். இவருக்கு யார்தான் குறை சொல்லப் போகிறார்கள். இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வரத்தான் வேண்டுமா?

மையத்து வீட்டில் ஒரு பக்கமாக நின்ற இவர், மையத்து எடுத்த தும், தனது வீட்டுக்குப் போயிருப்பாரென்றே நினைத்தேன். மெல்ல

மெல்ல வந்து சேர்ந்து எல்லோருடனும் ஸலாம் சொல்லிக் கொண்டார்.

மக்கத்துமாமியை தனியே விட்டு விட்டு எல்லோரும்தான் போய் விட்டார்கள். அந்தக் கிழவன் பள்ளிவாசல் படிக்கட்டில் சோர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தார். தனியே இவரை விட்டுவிட்டுப் போகலாமா? மெல்ல அவரை நெருங்கினேன்.

“மக்கத்துமாமி ஒங்கட தாரன்?”

“ஒத்தருமில்ல”

“இல்லாட்டி நீங்க இவ்வளவு கஷ்டப்பட்ட வாரல்லேன்” அந்த வயதிலும் அவரால் கொஞ்சம் சிரிக்க முடிந்தது.

“நீங்க தாரெண்டு எனக்கு தெரிய மகன். கேக்கிய சொட்டம் செல்லியன்”

“செல்லுங்கப்பா”

“மக்கத்து மாமிய முந்தி முந்தி எனக்குத்தான் கலியாணம் பேசின்” மிகுந்த மனவேதனையோடு வார்த்தைகள் வந்தன.

“பொறுகு பொறுகு” எனக்கு ஆவல் பிரவகித்தது.

“அது நடக்கல்ல. அல்லாட நஸீபில்ல....”

“ஆ..... அப்ப ஒங்கட பொஞ்சாதி புள்ளயள்?” மீண்டும் ஒரு சோகச் சிரிப்பு.

“நான் கல்யாணமே புழக்கல்ல மகன்” கிழவனின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பிச் சொட்டியது.

வைரம் மிகுந்த அந்த உருவத்தை உற்று நோக்கினேன்.

கட்டையாய் கறுப்பாய்..... தெரிந்தது எனக்கு.

தினகரன்
மார்ச், 2008

பள்ளிவாசலும் பத்து

ரூபாவும்

நோன்பில் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே முறுகல் நிலை காணப்பட்டது. ஜம்ஆவுக்குப் பின்பு ஏதோ கோஸாவ உண்டென் பதை அது உறுதிப்படுத்தியது. வெள்ளிக்கிழமையென்றால் ஊர்ச் சனமெல்லாம் ஒன்றுசேரும் நாள்லவா?

காலத்திற்குக் காலம் கொஞ்சம் இளைஞர்கள் ஒன்று கூடி ஏதோ உலகத்தைப் புரட்டுவதுபோல் உரத்த குரவில் நியாயம் பேசி, தங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டு காற்றுப் போன பாலுானாகக் காணாமல் போய் விடுவார்கள்.

'ம..... இப்பிடி எத்தனை பேரக் கண்மக்கன்'

பள்ளிவாசலுக்கு மௌலிகை மௌலிகை போய்க் கொண்டிருந்த பழுத்த அனுபவசாலியான கரீம்காக்கா தளக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார். பரம ஏழையாக இருந்து படிப்படியாக உழைத்து முன்னேறி ஹக்ஜாக்கும் சென்றுவந்து இன்றும் வெகு சாதாரணமாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பேர்வழி.

வழமையைவிட முன்கூட்டியே உள்பள்ளிவாசல் நிறைந்திருந்தது. நியாயம் கேட்போர் தங்கள் கெட்டித்தனங்களை வந்து பார்க்குமாறு வேண்டுகோள் விடுக்காவிட்டாலும் கூட கேள்விப்பட்ட

வர்களும் முகப்பாத்தி பார்க்க விரும்புவர்களும் நேரகாலத்துடனேயே பிரசன்னமாகியிருந்தனர்.

தொழுது முடிந்து ஸலாம் கொடுத்ததும் துஆ ஒதிய பின்னரும், முண்டியடித்துக் கொண்டு வெளியேயும் அவசரக் குடுக்கைகள் அன்று மிகவும் குறைவு. ஜெமா அத்தினர் எதையோ எதிர்பார்த்தபடி அப்படியே அமர்ந்திருந்தனர்.

ஒரு இளம் பொடியன் எழுந்து நின்றான். எப்பொழுதாவது ஒரு பத்துப் பேருக்கு முன்னால் நான்கு வார்த்தைகள் பேசிய அனுபவம் நிச்சயமாக அவனுக்கிருக்காது.

“பள்ளீஸ் எத்தினயோ ஜாதி நடந்துக்கொண்டுபோற ஒன்டுக்குமே கணக்கு வழக்கில்ல. இருவத்தேழாம் நோம்பில் ஸஹருக்கு சாப் பாடு குடுத்த. பொடியம்மாரெல்லம் அய்நாறு ஆயிரமென்டு குடுத்த. எங்கியன் கணக்கு?”

யார் பதில் சொல்வது? பள்ளித் தலைவர் அங்கிருந்தால்தானே? முன் வரிசையில் ஊரில் முக்கியமானவர்களென்று தங்களை நினைத்திருப்பவர்களெல்லாம் அமர்ந்திருந்தனர். யாராவது ஒருவர் பதில் சொல்ல வேண்டுமே!

நிர்வாக சபை உறுப்பினர்களில் ஒருவரான அமானுல்ஸா ஹாஜியை எல்லோரும் பார்த்தனர். ஆனால் அவர் விஷயமுள்ள ஒருவரல்ல என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் எதிர்பாராத நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானார்.

இதற்கிடையில் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேர் சபையிலிருந்து கிடுகிடுவென எழுந்தனர்.

“முப்பது நோம்புக்கும் கஞ்சிகுடுத்த. அதுட கணக்கெங்கியன்? சும்மவல்ல ஸெளதீஸீக்கிய பொடியம்மாரே அம்பதாயிரம் சேத்தனுப்பீந்த”

“ஹஜ்ஜீப் பெருநாள்க்கி மாடறுத்து குர்பான் குடுத்த. லிஸ்ட்

போட்டுப் போட்டுச் சல்லி சேத்தின. ம.... யாவாரம் தொழில் செய்யத் தேவில்ல. பள்ளியத் திண்டுதின்மந்தாச் சரி”

சனங்கள் வருவார்கள் தொழுவார்கள். போவார்கள். தங்களது தொழிலிலும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலும் முழ்கிப் போய் விடுவார்கள்.

“அல்லாட பள்ளில் ஒரு சாத்துக்கும் கணக்கீக்கோணும். இப்பிடி நெனச்சமாதிரி செஞ்சிக்கொண்டு போகேல..... ம..... அதுக்கெண்டா எடுமடப்படாது” சபையிலிருந்து இன்னொரு குரல்.

அமானுல்லா ஹாஜி எழுந்தாரே தவிர, அவர் எதுவும் சொல்லும் அளவுக்கு அங்கே அமைதியேற்படவில்லை. தங்கள் தங்கள் பாட்டில் எல்லோரும் ஹோபா போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கொஞ்சம் ஸபூர் பண்ணுங்கோ. ஹாஜியார் செல்லியத்தக் கேளுங்கோ” பொறுக்க முடியாத நிலையில் தொழுகை நடாத்தும் ஹஸ்ரத் எழுந்து நின்று மைக்கில் சொன்னார்.

படிப்படியாக அமைதி நிலையடைந்தது.

“பொறுப்பானவங்க இன்டக்கி வந்தில்ல. மத்தது..... இப்பிடித் திட்டங்கோ கேட்டா எப்படியென் காட்டிய? அதேம் கொஞ்சம் யோசீங்கோ”

அமானுல்லா ஹாஜியின் சமாளிப்பை எவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை.

“இங்க கேட்ட விஷயமெல்லாம் நடந்து முனுநாலு மாஸமாகீட்டு. இவளாவு காலம் போதவா? இந்த ஏழேட்டு வருஷமா எவளாவு விஷயம் நடந்தீக்கன். எல்லம் கெண்ததில் போட்ட கல்லுமாதிரி” அதே வாலிபன் மீண்டும் குரல் கொடுத்தான்.

எல்லோரும் தங்களுக்குள் குசுகுசுத்துக் கொண்டனர்.

அல்லாவுடைய இல்லம் எல்லாம் ஒழுங்காகவே நடக்குமென்ற

நம்பிக்கையில் எவருமே இவ்வளவு காலமும் வாய்திறக்கவில்லை. அந்த நம்பிக்கையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பெரிய மனிதர்கள் நாடகமாடிக் கொண்டிருக்கும் சங்கதி எல்லோருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகிக் கொண்டிருந்தது.

“சரி அடுத்த கேழம் இதுக்கொரு முடிவு கெடக்கும். நான் இன்டக்கே கதக்கியன். சும்ம எங்கட பேரும் கெட்டுப்போற். சரிவராட்டி நானும் வெலகிக் கொளுகிய”

பண்ததுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்பதை அவர் நாகுக்காக வெளிப்படுத்திவிட்டு அமர்ந்தார்.

“ரெஸ்டி போர்டில் ஒத்தரு. அவருக்கு தெரியாம உள்ளுக்கு கேம்”

பலவாறாக அபிப்பிராயம் சொன்னபடி சனம் வெளியேற ஆரம்பித்தது.

‘அல்லாட சொத் தென்டா எவளவு பயசீக கோணுமன் மனிசனுக்கு....’ கரீம்காக்கா தனக்குள் சொல்லிப் பெருமுச்சவிட்டார்.

பள்ளிவாசலில் ஆங்காங்கே ஓரிருவர் ஸிக்ரு செய்து கொண்டிருந்தனர்.

கரீம் காக்காவின் மனதிலே இருபத்தைந்து முப்பது வருடத்திற்கு முற்பட்ட நினைவுச் சோகமொன்று மெல்லத் தலைகாட்டத் தொடங்கியது.

நாலைந்து பிள்ளைகள் அவருக்கு. எல்லாம் சின்னச் சின்னப் பிள்ளைகள்தான். நம்பி இறங்கிய வியாபாரம் இடைநடுவில் கைவிட்டுவிட்டது அவரை. பழைய தொழிற் தொடர்புகளும் அற்றுப் போன மந்தநிலை. தொட்டதெல்லாம் தோல்வியாகிப் போகும் காலகட்டம்.

“நாலு தொழிலும் தெரிஞ்ச மனிசன்தானே நீங்க. கவியானம் பேசச்செல்லே அப்பிடித்தானே சென்ன” என்று சொல்லி மனைவி சிரித்தாள்.

அவளுக்கென்ன..... எங்கிருந்தாவது தனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தின்னக் கொண்டுவந்து போடுவாரென்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு. இந்தப் பத்து வருடமாக அந்த நம்பிக்கையை அவர் பாதுகாத்தே வந்துள்ளார்.

“ஒங்கட வாப்ப பெரிய சொத்துக்காரனென்டேன் சென்ன. அங்க காணீக்காம். இங்க காணீக்காம..... ம! வந்து பாத்தாப் பொறுகுதான் வெளங்கின சொத்தீக்கியது மெய்தான..... எல்லமே சிக்கு”

“தாரட்யாலும் சொத்துகித்தப் பாத்து வேலில்லே. ஒங்கட கால்க கைல உஜாரீக்கிதானே..... நீங்க சம்பாரிச்சி புள்ளையனுக்கு தின்னக் குடுங்கொ” அவள் துடுக்காகப் பேசித் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டாள்.

பணக் கஷ்டத்தின் எல்லைக்கே வந்துவிட்ட சந்தர்ப்பம் அது. நாளை விழிந்தால் ஒரு துண்டுப் பாணுக்கோ ஒரு வாய் சோந்றுக்கோ வழியில்லை.

வழுமை போல் இஷாத் தொழுது ஸான்னத்தும் தொழுது ஸிக்ரு ஸலவாத்து சொல்லி முடிக்கையில் பள்ளிவாசல் எவருமில்லாமல் வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தது.

கர்ம்காக்கா கையேந்தி துஆ செய்தார்.

“யா அல்லா ஏன்ட பொஞ்சாதி புள்ளியள பசில போடாதெயா அல்லா..... அந்தப் பாவத்த ஏன்ட தலேம் போடம ஒரு வழியக் காட்டு யாஅல்லா”

பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியிறங்கி செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு திரும்பும்போது அவரது கண்களில் பட்டதுதான் என்ன....?

நான்காக மடித்து ஈரம் ஊறிப் போய்..... நடுங்கும் கைகளோடு குனிந்து அதனை எடுத்து விரித்தார் அவர். என்ன ஆச்சரியம்! பத்து ரூபா.... ஆமாம் பத்து ரூபாவேதான். சட்டென்று அங்குமிங்கும் பார்த்தார். எவருமேயில்லை.

‘இது பள்ளிவாசல் சொத்து..... அங்க காணிக்கப் பொட்டி இரிக்கி’ யாரோ உரத்த குரலில் அதிரந்து சொல்வது போலிருந்தது.

‘இல்ல ஏன்ட துஆவுக்கு அல்லா தந்தீக்கி’ அவருக்குள்ளிருந்தோரு குரல்....

“இன்னேம் ஊட்டுக்குப் பொகல்லயா?”

அவர் திடுக்கிட்டுத் தலையைத் தூக்கிய போது கரீம் காக்கா ஜாம்ஆப் பள்ளியில் எதிரே மோதீனப்பா நின்றார்.

பழைய நினைவுகளால் இரண்டு துளிக் கண்ணீர் கரீம் காக்காவின் கண்ணத்தில் விழுந்து உருண்டன.

“நீங்க நாங்க அழுது வேலில்ல காக்கா, பொதுச் சொத்து..... அல்லாட சொத்தத் தொடுகியவனுக்கு பயமச்சம் ஈக்கோணும். ரெஸ்ட்மாரும் ஞாயமான மனிசருதான்..... கேள்வி கேக்கியத்திலேம் ஞாயமீக்கி.... அல்லாவுக்குத்தான் வெளிச்சம்..... சரி வாரனே” என்றவாறு மோதீனப்பா விடைபெற்றார்.

நேரம் இரண்டரை. ஜாம்ஆப் முடிந்து எவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது.

கரீம்காக்கா கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்களை ஓற்றிக் கொண்டார். முக்கை சீறிக் கொண்டார். இருந்தும் கண்கள் கசிந்தபடி யேதான்.

பள்ளிவாசல் பிரச்சினையில் சரி பிழை, நீதி நியாயம் அவருக்குத் தெரியவில்லை. அதில் அவர் தலைபோட வேண்டிய தேவையுமில்லை.

ஆனால் வறுமை வயப்பட்டு, என்றோ பள்ளிவாசலில் கண்டெடுத்த அந்தப் பத்துரூபா.....

பின்நாட்களில் அவர் நிறையவே சம்பாதித்தார். பொது விஷயங்களுக்கெல்லாம் தனது பங்களிப்பைச் செய்தார். சகமனிதர்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு ரகசியமாக உதவினார். பள்ளிவாசல், மத்ரஸ் பாடசாலைகளுக்கென்று கணிசமாக உதவினார்.

ஆனாலும் பல்லாண் டுகஞக்கு முன்பு பள்ளிவாசலில் கண்டெடுத்த அந்தப் பத்து ரூபா.....

கண்டெடுத்த அடுத்தநாள் வேவறேந்த வழியுமிருக்கவில்லை அவருக்கு. காலையில் பாண வாங்கினார். பின்னர் சீனி வாங்கினார். பகல் சாப்பாட்டுக்கு அரிசி கூட அதனால்தான் வாங்கினார்.

“யாஅல்லா அந்தப் பத்துரூபா ஏன்டயல்ல. அதால் ஏன்ட பொஞ்சாதி புள்ளிகுட்டிகளுக்கு தீன்னக் குடுத்திட்டன்..... யாஅல்லா என்ன மன்னிச்சிக்கோ யாஹுல்லா....”

மீண்டும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு ஒரு கையை நிலத்திலுள்ளி மறுகையால் கவரைப் பிடித்து வீட்டுக்குப் போக எழுந்து நின்றார் கரீம்காக்கா.

ஜீவந்தி
தை-மாசி 2009

அயல்வீருகள்

“உம்மா ஊட்டுக்குள்ள கோழி. அது அது மேசக்கலை வெரட்டுங்கொ வெரட்டுங்கொ”

எதோ வெட்டி ஓட்டும் வேலை செய்த கொண்டிருந்த சின்னவன் கத்தினான்.

குசனியில் கீரை அரிந்து கொண்டிருந்த கைரியாவுக்கு கடுங்கோபம் வந்தது.

“கு..... கு.....” என்றபடி மூலையில் சாத்தியிருந்த தும்புத்தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு முன்னே ஓடி வந்தாள்.

“அது அது”

அவனது விரல் நுனி சுட்டும் திசையில் குனிந்து பார்த்தாள்.

கறுப்புக் கோழியொன்று ‘கொக் கொக்’ என்றபடி அங்கே..... இங்கே எங்கே பாயவென்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்தது. முன்வாசல் கதவால் வெளிப் பாய்வதுதான் வசதியானது. புரியுமா அதற்கு?

‘புஸ்’ஸென்று பின்னால் பாய்ந்து படுக்கை அறைக்குள் புகுந்து விட்டது. இனி குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது. அப்புறம் மெத்தை, கட்டிலென்றேறி எல்லாம் நாசமாக்கி விடும்.

“ம..... தாரோ கோழி வளக்கிய. எங்களுக்குத்தான் எல்லாக் கரச்சலும். முட்டைக் குத்துங்கிய போலிக்கி”

கட்டிலுக்கடியில் தும்புத்தடியை விட்டு ஒரு பக்கமாக அசைத் தாள்.

‘படபட’வென சிறகடித்துக் கொண்டு குசனிப் பக்கமோடியது. சட்டிபானையைப் புரட்டிவிடுமோவென்ற பயம் மேலிட்டது கைரியாவுக்கு.

“கு..... கு”

அது சமையல் கட்டுக்குக் கீழே புதுந்து தடுமாறிவிட்டு கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தபோது, இருக்கின்ற கோபமெல்லா வற்றையும் சேர்த்து தும்புத்தடியை நிலத்திலடித்தாள்.

அதனால் அதற்கொரு பாதிப்பும் ஏற்படாத போதும், மேலும் கெம்பி இரண்டு மூன்று தடவை சிறகடித்து எதிர்பாராத விதமாகசாப்பாட்டு மேசைக்கு மேல் பாய்ந்து ஒரமாக வைத்திருந்த பெரிய தண்ணீர் கிளாசை ‘தமா’ரென்று கீழே விழுத்திவிட்டு வெளியே ஓடியது.

அவளது கோபமெல்லாம் சேர்ந்து இன்னொரு பக்கமாகக் கரை புரண்டது.

“பாரு ஒனக்குச் சொல்லீக்கி தண்ணி குடிச்சிட்டு கிளாஸ் மேசயோரத்தில் வெக்க வாணாண்டு. அன்ன கோழி பாஞ்சி அப்படியே ஓடச்சிப் போட்டு போற்”

“ஆ..... இனி எனக்கேத்துக்கன் ஏசிய? கோழிக்கேசுங்கொ” அவன் தனது ஒட்டு வேலையில் ஆழ்ந்து போனான்.

விடிகாலையிலிருந்து பம்பரமாய்ச் சுழன்று பகல் சோற்றைச் சமைத்துப் போட்டால் கைரியாவுக்கு அரை நிம்மதி. சாப்பிட்டு விட்டு சின்னவன் குர்ஆன் மத்ரஸாவுக்கும் பெரியவன் கிளாஸைக்கும்

சென்று விட்டார்களென்றால் முழு நிம்மதி. எல்லாம் அஸருக்கு பாங்கு சொல்லும் வரையில் தான். அதுவரையில் ஒரு குட்டித் தூக்கம்.

ஆனால் இன்று..... இடையில் வந்த பெரியவன் போட்ட சத்தத்துக்கு, என்னவோ ஏதோவென்று தூட்டதெழுந்தாள் கைரியா.

“எனத்தியனும்மா இது வாசற்படில் அப்படியே ஆட்டு பெட்டேம் முத்திரமும்.... ஹம்.... நஜீஸ். கூட்டாளிமாரோட வந்தீந்தா. இந்டக்கி எவ்வளவு வெக்கமன்”

உண்மைதான். சரியாக முன்கதவு வாசற்படியில் அந்த அசிங்கம் அரங்கேறியிருந்தது. மற்ற நாட்களிலும் ஒன்றும் குறைச்சலில்லை. வீட்டைச் சுற்றி எங்காவது ஒன்றோ இரண்டோ இடத்தில் ஆடு கோழிகள் தங்கள் விளையாட்டைக் காட்டியிருக்கும்.

“எங்களத் தேடி ஒருத்தரும் வாரல்லும்மா. வாப்பவ எத்தின பேரு தேடிவாரன். நாங்க ஊடுவாசல துப்பரவா வெக்கியல்லயென் டேன் நொக்கிய”

அவனது கோபத்தில் அர்த்தமிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் அவள் எத்தனை முறை பார்த்துப் பார்த்து துப்பரவு செய்கிறாளென்று மகனுக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்தும் இடை நேரத்துக்குள் இப்படியெல்லாம் நடந்து விடுகிறது.

“முருகசாதியனுக்கு வெளங்கியல்லேன் மகன். ஆதியள் வேணுமென்டு செய்தா?”

உள்மனப் பயத்தோடு இப்படிச் சொல்லிச் சமாளித்தாள். வரும் ஆத்திரத்தில் ஆடு, கோழிக்கு அடித்து ஏதாவது செய்துவிட்டால், மொஹருன் நிலாவோடு சண்டைதான் பிடிக்க வேண்டி வரும். அப்படி ஆகாமலிருக்கத்தான் கைரியா முன்யோசனையோடு நடந்து வந்தாள்.

கேட்டும் கேட்காதவன் போல் ஏதோ புத்தகங்கள் எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் சைக்கிளில் பறந்தான் முத்தவன்.

வாளித் தண்ணீர், குப்பைவாரி, ஸ்ரக்குமாறுமாக வந்தாள் கைரியா. இப்படியான முன்னேற்பாடு அவனுக்குள்ளிருந்தது.

முன்வாசற்படியென்பதால் இரண்டு மூன்று வாளி மேலதிகமாக தண்ணீர் அடித்தக் கழுவினாள்.

இந்த வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த கைரி யாவை அடுத்த வீட்டு வேலிக்கூடாக சாலி நானா கண்டபோது அவருக்கு சிரிப்பு சிரிப்பாக வந்தது.

“எனத்தியன் கைரித்தாத்தா, சம்பளமில்லாத உத்தியோகமா? நேரம் காலமென்டில்லாமல் இதுதான் வேலயாப் பொய்த்து”

“பாருங்கோ சாலிநானா..... மனிசருக்கு ஏன்ட வேலயா? தாரோ ஆடு கோழி வளக்கிய நாங்க பீ முத்தரம் அள்ளிய”

“கத்தக் கரச்சல் ம.... நானும் இது பேமென்டெல்லாம் கழுகீட்டிநிக்கிய. அப்படியே கழிஞ்சிட்டும் பெய்த்து. அத உடுங்கொ ஜனேலத் தொறுக்கேல நாத்தம்.... ம் இப்பிடி முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஊடுவாசலீக்கிய எடத்தில் ஆடு, கோழி வளக்கேலுமா? அடுத்த மனிசருக்கு கரச்சலில்லாமலயேன் வேலவெட்டி செய்யோனும்”

“எனேத் தெரியா..... செல்லி வெளங்கிய மனிசரல்லேன். வாயத் தொறுந்தா சண்டைக்கேன் வாரா.....”

“அங்க பாத்தும் தாத்தாட்டில. நேத்தாயீக்கும், அரிசீம் பிலாக்கத் துண்டொண்டும் கொண்ந்து வெச்சிட்டு... அங்கல பெய்திட்டு இங்கல வாரத்துக்கெடேல ரெண்டு மூணு ஆடு சேர்ந்து எல்லமே திண்டிட்டுப் பெய்த்து. அண்டக்கன்டக்கி சம்பாரிக்கிய மனிசரு. பாவமே.....” சாலி நானா பேசும் போது பயந்து பயந்து அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டாள் கைரியா.

“சாட காதில புகுந்தாப் போதும் வாரெண்டும் சண்டக்கி”

சாலி நானா தலையாட்டினார்.

அவருக்கு கோப்பிக்கு நேரமாகிவிட்டது.

சுபஹ் தொழுதுவிட்டு கைரியா வெளியே வரும் போது விடிந்து வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

ஆடு, கோழித் தொல்லை இரவில் இல்லாவிட்டாலும் நாய், பூனைகள் அவ்வப்போது தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டுவதுண்டு. அதனால்தான் வீட்டைச் சுற்றி ஒருமுறை நனுக்கமாகப் பார்த்தாள்.

அப்போது மொஹருன் நிலா பின் கதவை ‘பரா’ஸென்று திறப்பது கேட்டது. சற்று நேரத்தில் “ஹய் ஹய்”யென்று ஆடுகளை வெளியே விரட்டினாள்.

“கு கு”என்று கோழிகளைத் திறந்துவிட்டாள்.

ம.:ரிபாகும் போது வந்தடையும் ஆடு, கோழிகளை உள்ளேயே தெது அடைத்துவிடுவாள். சமையலறையின் ஒரு பகுதியை அரை உயரத்திற்கு செங்கல்லால் கட்டி மறைத்து அதிலே ஆடுகளை அடைப்பாள். காலையில் தண்ணீர் அடித்துக் கழுவினால், சிறிய குழாயினுாடாக கழுவல் தண்ணீர் வெளிப்பட்டு, கழிவுக் காணோடு சேர்ந்து விடும்.

நாற்றம் அவருக்குப் பழகிப் போய்விட்ட சங்கதி போலும். ஆனால், அக்கம் பக்கத்தவர்களுக்கு.....! அவர்களைப் பற்றியெல் லாம் கவலைப்பட்டால் அவளது காரியம் என்னாவது?

ஒருமுறை ஏதோ சொல்லப் போய் அவள் சொன்ன மறுமொழியை கைரியா இன்றுந்தான் மறக்கவில்லை.

“தாரன் ஒங்களுக்கு ஆடு கோழி வளக்க வாணான்ட? நான் வள த்து அம்பது நாறு சம்பரிக்கியத்த பாத்துக்கோ நிக்கேலாத பொறாம் ஒங்களியளுக்கு. நான் மாப்பிளமாரட சம்பாத்தியத்த மட்டும் பாத்துக்கோ நிக்கியவள்ளல்”

கைரியா அதற்கு மேல் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. அவனுடன் பேசிப் பயனில்லையென்றே அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்வார்கள்.

தனது பிள்ளைகளுக்காக அவள் யாருடனும் சண்டை பிடித்த தில்லை. ஆனால், ஆடு கோழிகளுக்காக அவள் சண்டை பிடிக்காத யாருமில்லை.

“அவனுக்கு புத்திகெட்டுப் பெய்த்தீக்கியத்துக்கு ஆடு, கோழி எனத்த செய்வன். ஒரு கல்லுத் துண்டாலயாலும் அடிக்கவாணா” தனது பிள்ளைகளுக்கு அடிக்கடி அவள் இப்படிப் புத்தி சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பாள்.

கைரியாவின் வீடு அன்று கலகலத்தது. அவளது ஓரே மகள் தனது இரண்டு வயதுப் பிள்ளையோடு வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். குறும்புப் பருவம். எல்லோருமே அவனோடு செல்லம் கொண்டாடினர்.

உம்மாவும் மகளும் ஏதோ கதையில் ஆழ்ந்து போனார்கள். முத்தமாமா தூக்கி முத்தம் கொடுத்து விட்டு கிளாஸ்கு சென்றான். அப்பா பிள்ளையின் கையில் கொடுக்க ஏதாவது கொண்டுவர கடையடிக்குச் சென்றார்.

குஞ்சுமாமாவும் பிள்ளையும் விளையாட்டில் சங்கமித்தனர்.

அப்போதென்று பார்த்து அடுத்த விட்டு ஆடும் அதன் குட்டியும் முற்றத்துக்கு வந்தன. இன்னும் ஒரு வாரம் கூட ஆகியிருக்காத ஆட்டுக்குட்டி.

சின்னவன் குனிந்து கல்லெடுப்பது போல பாசாங்கு செய்து “ஹாய் ஹாய்” என்றதும் ஆடு திரும்பி ஓட, ஆட்டுக்குட்டி துள்ளித் துள்ளி கற்றிச் கற்றி வந்தது.

ஆட்டுக்குட்டியைக் கண்டதும் பிள்ளைக்கு ஆசை வந்துவிட்டது.

ஒடிப்போய் “ஆக்குட்டி ஆக்குட்டி”யென்று பிடிக்கப் போக அது துடித்துப் பாய்ந்து “ம்பே..... ம்பே” என்று கத்தத் தொடங்கியது.

பிள்ளை திகைத்துப் போய் நிற்க..... இந்த வேடிக்கையை சின்னவன் சிரித்தபடி ரசிக்க.....

அதற்கிடையில்.... “தாரண்டா முருகசாதிக்கு அநியாயம் செய்த” கத்திக் கொண்டே பாய்ந்தாள் மொஹருன் நிஸா.

என்னவோ ஏதோவென்று கைரியாவும் மகளும் வெளியே ஓடி வந்தனர். பிஸ்கட் பக்கற்றுடன் வந்த கைரியாவின் கணவன் திகைத்துப் போய் நின்றார்.

“ஆட்டுக்குட்டிக்கு அடிச்ச கை ஓடஞ்சி பொகோணும்.... நாசமாய் பொகோணும்... இடிபுழோணும்... சும்மா ஹஸதில் சாகப் போற.... பட்டப் பகலேல ஆடு கோழிய ஊட்டுக்குள் போட்டுக்கொளச் செல்லியா இவளியள்”

கைரியாவோ மகளோ கணவரோ எதுவுமே பேசவில்லை. மெல்ல விட்டுக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டனர்.

மொஹருன்நிஸாவின் அலைவரிசை தொடர்ந்து ஓலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஒன்றும் புரியாத குழந்தை “உம்மா ஆக்குட்டி உம்மா ஆக்குட்டி” என்று அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

விடிவெள் ஸி

16.07.2009

முட்டைத்தோப்பி

மானுட உள்ளீட்டிறை
வெறும் கலைப்பண்டங்கள்
தயாரித்து
அழகு பார்க்க
நான் தயாராக இல்லை.

மானுடத்தை மறுதலிக்காத
எந்தக் கருத்தியலும்
என் படைப்புக்கு
வளமுட்டுவதை
நான் வரவேற்காமலில்லை.

மானுடத்தைச் சுரண்டும்
எந்தக் கரங்களும்
என் முதுகைத்
தடவிக் கொடுக்க
வேண்டியதில்லை.

என் விரல்களே
எனக்குப் போதுமானவை.

சிக்குவங்களுடைய குமார்

350/-

ஸ்ரீ. கோடை சுகோதரர்கள்
675, பி. டி எஸ். குலரத்ன மாவத்தை, கொழும்பு 10.
தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904
godageem@slt.lk www.godage.com

ISBN 978-955-30-2816-7

அட்டை வடிவமைப்பு : மேமன்கவி